

Giới thiệu Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)

Thể loại: hiện đại, ngôn tình...

Phần I: Ngày sáng không hiểu đêm đen

Lâm Duy nói với Lan Lan rằng: "Lấy anh nhé?"

Đó cũng là lời cầu hôn của Lâm Duy dành cho Lan Lan, một cô gái kém anh 13 tuổi ngay chốn đông người. Không quan tâm tới các ánh nhìn xung quanh, anh đưa chiếc nhẫn kim cương 20karats hướng về phía Lan Lan, khẳng định lại lời cầu hôn của mình:

- Lan Lan, làm vợ anh nhé?

Lan Lan không nói, khóe miệng hơi nhếch, không hẳn là cười. . .

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Tình một đêm

Một năm trước:

Lan Lan đang lác lác theo điệu nhạc trong quán bar thì bất gặp ánh nhìn từ một người đàn ông tầm 30 tuổi đang hướng tới cô. Với thân hình khá gợi cảm của mình cô đã quen với những ánh mắt thèm muốn từ bọn đàn ông háo sắc rồi, nhưng ánh nhìn của người đàn ông này khiến cô có cảm giác hoàn toàn khác, không có chút ham muốn dục vọng nào mà chỉ là một cái nhìn vô định, không chút dao động. Khiến cô có chút hơi bối rối. Lan Lan thu mình vào một góc để tránh ánh đèn rọi tới, nói đúng hơn thì cô đang muốn né tránh ánh mắt đó.

Tự nhiên Lan Lan muốn rời khỏi nơi náo nhiệt, ồn ã này. Cô vẫy tay kêu phục vụ tính tiền, rồi lảo đảo bước ra cửa, cô say rồi, say thật rồi.

- Ừ thì say, ngày nào chẳng say – cô tự lẩm bẩm một mình.

Bước ra tới đường lớn, Lan Lan bắt đầu hắt hơi vài cái, cáu bẩn, cô chửi thề: “Mẹ kiếp, trời cũng ghét mình hay sao mà hôm nay rét nổi da gà thế này”. Đứng vẫy taxi một hồi không được chiếc nào, Lan Lan bực bội, định đi bộ về nhà vì đường nào cũng chịu rét hơn 30 phút rồi, thêm chút nữa cũng chả sao. “Chết tiệt” – chửi thề như thành thói quen của Lan Lan từ mấy năm nay. Lòng bực bội mà người rét run, miệng chửi thề mà còn nhìn thấy khói. Đi được một đoạn tới ngã rẽ thì trời bắt đầu mưa lất phất, đã lạnh lại càng thêm lạnh, cô rên hừ hừ, xoa xoa hai cánh tay. “Thế đấy, ông trời thật công bằng quá.” Lan Lan lẩm bẩm, bỗng có một chiếc mô tô phân khối lớn phóng qua, chọn ngay đúng vũng nước bên cạnh, Lan Lan bị nước té từ đầu tới chân. “Mẹ kiếp, tên khốn!” cô cố gắng lấy hết chút sức lực cuối cùng mà chửi, tiếng chửi thề lọt qua kẽ răng người đẹp khiến mọi người xung quanh cũng phát hoảng, không hiểu cô là loại con gái gì mà trời rét như thế này lại mặc quần áo cũn cỡn, nồm lại còn văng ra mấy câu tục tĩu như thế. Hết xong, cô bắt đầu lảo đảo, như muốn gục ngay xuống vũng nước tại hại đó. Bất chợt có một đôi tay ôm chặt lấy eo cô, giữ cho cô đứng vững người đó mới lên tiếng.

- Cô không sao chứ?

Lan Lan nửa say nửa tỉnh quay lại nhìn anh, cô nhìn một mà hóa năm sáu người, thấy có tới mấy anh chàng lảo đảo trước mặt mình cô cười lớn: “Ha ha, cảm ơn 5 anh siêu nhân nha”. Nói xong cô gục luôn vào lòng anh chàng lạ mặt đó.

Lâm Duy vỗ vỗ vào hai bên má cô gái: “Này, cô tỉnh lại đi”. Lác lác chán chê mà không thấy Lan Lan tỉnh, Lâm Duy đành giúp người thì giúp cho chót vậy. Anh bắt taxi đưa Lan Lan tới một khách sạn gần đó. Lúc trong bar thấy cô say khướt loạng choạng bước đi nên anh mới đi theo, ai ngờ lại tự mua dây buộc mình thế này.

- Cho tôi một phòng.

Thấy Lâm Duy công Lam Lan trên lưng anh chàng tiếp tân cười gian trá:

- Anh cần phòng đôi ả? Mà chị say thế còn làm ăn gì được nữa. . .

Lâm Duy hiểu ẩn ý trong câu nói của anh chàng tiếp tân đó, anh chỉ cười và cầm lấy chìa khóa. Đưa Lan Lan lên phòng, anh đặt cô lên giường rồi cũng đồ rập ra bên cạnh. Cồng cô lên mấy tầng mà lưng anh như muốn gãy đôi. Đưa mắt sang nhìn cô gái đang nằm, đôi môi cong cong, cánh mũi nhỏ phập phồng, lông mi cong vút, làn da trắng mịn màng, đôi má ửng hồng vì men rượu . . . khiến gã đàn ông 33 tuổi được coi là lão luyện tình trường như anh cũng khó kiềm chế nổi, máu từ chân như dồn hết lên não Lâm Duy, toàn thân có một cảm giác nóng bừng, ham muốn đến kỳ lạ. Lúc thấy cô trong bar lác lác theo điệu nhạc, không hiểu sao ánh mắt anh cứ không tự chủ được mà dán trên người cô. Đêm đó vừa chăm sóc Lam Lan, vừa tự kiềm chế bản thân làm Lâm Duy kiệt sức, anh lăn ra ngủ trên giường lúc nào mà không hay.

Tiếng đồng hồ lộc cộc cả đêm khiến Lam Lan thấy vui tai nên ngủ càng ngon hơn (Lam Lan – cô đúng là có sở thích kỳ lạ – lời của tác giả). 11h 25 sáng, Lam Lan tỉnh giấc. Cô khẽ hé mắt nhìn lên trần nhà thấy có điều gì đó khác thường. Cô phát hiện trên trần nhà hôm nay có năm con bướm tím, mọi hôm không thấy có. (Đầu óc Lam Lan rất bất bình thường, không đơn giản như người khác – cô vẫn chưa biết đây không phải nhà của mình). Cô ngấm nghĩa mấy con bướm mà mắt tới 5 phút sau mới nhận thấy sự khác biệt của những chiếc cửa sổ và đồ đạc trong phòng... và quan trọng hơn cả là trên người cô chỉ có bộ nội y và chiếc áo tắm của khách sạn. Cô chớp chớp mắt, rồi ngáp một cái thật to. Định đưa tay lên che miệng thì cô đụng phải một vật gì đó mềm mềm, cứng cứng, ẩm ẩm, Lam Lan giật mình nhìn sang bên cạnh thì thấy Lâm Duy nằm ngay đó. Thứ cô vừa đụng vào lúc này là vùng ngực săn chắc của anh. Không hét hoảng như bao cô gái khác khi gặp phải tình huống này, Lam Lan chống một tay xuống đệm nghiêng người nhìn Lâm Duy, khuôn mặt góc cạnh nhưng thanh tú, đôi môi cong như khiêu khích đối phương, viền tai dày dặn khiến người ta muốn cắn. Một gã đàn ông tầm 30 tuổi mà lại đầy vẻ quyến rũ chết người thế này khiến Lam Lan có chút phản kích lạ thường. Bất giác cô đưa tay mon trón đôi chân mày đen đậm rõ nét, rồi đến cái sống mũi cao cao, đôi môi cong cong. Tiếp theo chuyển du ngoạn những ngón tay Lam Lan kéo thả xuống lồng ngực căng tràn xuân sắc lấp ló sau chiếc áo sơ mi trắng bị bung vài chiếc cúc do phải vật lộn với mớ hỗn độn đêm qua. Móng tay cô vô tình sượt vào da Lâm Duy làm anh tỉnh giấc, phản xạ rất nhanh Lam Lan rút tay lại vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh tỉnh rồi sao? – Lam Lan nhoeo miệng cười.

Vừa tỉnh dậy bị người phụ nữ mà đêm qua khiến mình mất bao nhiêu công sức tự kiềm chế bản thân lại đang dờ dờ “sằm sằm”, Lâm Duy sằm sằm, nhìn Lam Lan chăm chăm như thể đang muốn giết người. Dù am hiểu tình trường thật nhưng chưa có cô gái nào trước mặt anh mà lại không hề giả vờ e thẹn chút nào như Lam Lan. Lâm Duy cười nửa miệng, đột nhiên xoay người ghì chặt Lam Lan, hơi thở của anh phả vào mặt cô cùng với mùi hương đàn ông đầy quyến rũ. Đôi mắt Lâm Duy càng nhìn gần càng khiến đối phương ngây dại, đôi mắt nâu sâu thẳm đầy ma lực, nó khiến Lam Lan sùng sốt, người cứng đờ như tượng gỗ. Cô không phải loại con gái ngây thơ dễ dàng bị đàn ông tấn công, nhưng chàng trai này lại dễ dàng khiến cô có chút run run, hơi thở của cô bắt đầu trở nên gấp gáp. Mặt anh áp sát khiến cô phải nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đầy ma lực ấy, một nỗi sợ hãi dâng lên trong trái tim cô, sau đó nhanh chóng lan ra khắp người.

Trước giờ Lâm Duy chưa từng ép buộc phụ nữ, nhưng với cô anh có một bản chất nguyên thủy, gần như thú tính, anh “muốn có”. Đó là cái cảm giác khi anh nhìn thấy người con gái này nằm bên cạnh mình mà không màng một chút đề phòng. Làn da trắng mịn tinh khiết, khuôn mặt trái xoan thon gọn, đôi mắt long lanh như sương mai... tất cả hoàn chỉnh để thôi thúc cái cảm giác ham muốn của đàn ông, đặc biệt là cặp môi hồng cong cong càng thêm khiêu khích.

Nhận thấy ham muốn từ phía người đàn ông này, Lam Lan cố khống chế nỗi sợ hãi bên trong, cô tỏ ra bình tĩnh nói vài câu bông đùa:

- Bộ anh tính ăn thịt tôi sao? Làm gì mà áp sát vậy chứ?

Lâm Duy bị lời nói của Lam Lan đánh thức khỏi cái bản năng thú tính của mình. Anh từ từ nói lỏng khoảng cách giữa hai người. Anh chống tay nhìn Lam Lan khiêu khích, ánh nhìn gọi tình khó cưỡng.

- Sợ rồi sao, bé cưng?

Không tránh khỏi có chút bối rối trong lòng, cô khẽ rùng mình, mặt nóng phùng phùng như cái lò lửa.

- Sợ? Anh thì có gì mà tôi phải sợ cơ chứ? – Lam Lan cố giữ bình tĩnh.

Lâm Duy ghé sát vào tai cô thì thào một cách rất tình tứ:

- Em quên đêm qua chúng ta nồng nhiệt thế nào rồi sao? Tôi chỉ muốn em nhớ lại chút thôi...

Lam Lan khẽ nhướn mày lên, giọng nói nhỏ như một con muỗi, dường như muốn nói với chàng trai, nhưng cũng giống như đang nói với chính mình. Nở nụ cười như có như không, ánh mắt mơ mơ màng màng như mặt nước xanh không nhìn thấy đáy, thoáng ánh lên một tia buồn.

- Nồng nhiệt thì sao chứ? Anh nghĩ giữa chúng ta có gì đặc biệt sao?

Khi Lam Lan nói câu này cô muốn cười mà không cười được, cô nhớ đến chỗ tiền trong túi sách, đó là tiền sinh hoạt trong một tháng của cô nhưng hôm nay cô lại muốn dùng nó mua sự ấm áp cho bản thân trong một buổi sáng mùa thu se lạnh.

- Tôi muốn anh ngủ với tôi. – Lam Lan nói ra câu này với vẻ mặt đầy dứt khoát, cô nói rất nghiêm túc, cứ như thể câu nói này đã được cô nói ra hàng trăm lần.

Làn da trắng nõn nửa kín nửa hở trong chiếc áo choàng tắm màu trắng ngấn ngang đùi, Lâm Duy không thể không khen ngợi vẻ đẹp của tạo hóa. Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa rọi lên cơ thể Lam Lan khiến cho làn da cô trở nên trắng trong như ngọc, khơi gợi sự thèm muốn của một nửa thế giới còn lại.

- Được – giọng nói của Lâm Duy bỗng trở nên khàn khàn mà dễ chịu.

Anh nhìn bàn tay nhỏ bé của Lam Lan đang cời từng chiếc cúc áo còn lại trên người anh, thỉnh thoảng anh cảm nhận được đôi tay cô mát lạnh sượt qua da thịt anh. Anh khẽ đặt lên môi cô những nụ hôn nhẹ nhàng, đôi môi ngọt ngào cắn vào đôi môi lạnh lạnh đang khẽ run rẩy của cô. Bàn tay chậm chậm lần xuống dưới eo, nhẹ nhàng mon trón nắn da ngọc ngà của cô, chiếc áo tắm cũng dần dần tuột khỏi thân hình mảnh mai ấy. Những nụ hôn bắt đầu trượt dần xuống cổ, xuống bả vai cô, rồi lại sâu hơn chút nữa... sắp tới nơi đào nguyên tiên cảnh thì Lâm Duy bỗng khựng lại bởi bàn tay nhỏ bé của Lam Lan đã đặt ở thắt lưng anh khá lâu, nhưng vẫn không hề có chút tiến triển gì, cô đỏ mặt

- Em không mở được thất lung.

Lâm Duy muốn cười nhưng vẫn nhin, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lam Lan. Anh cởi quần áo ôm chặt cô gái vào lòng, hai làn da chạm vào nhau. Bên dưới dường như phát ra một âm thanh gì đó nhẹ nhẹ, như tiếng thở như tiếng khản cầu. Nhưng thứ khiến anh thích nhất là một cảm giác chưa bao giờ có, giây phút siết chặt hai tay, cảm nhận được một niềm vui khi hai người hòa vào làm một.

Lâm Duy khẽ thì thảo bên tai Lam Lan:

- Anh thực sự rất muốn em.

Khóe miệng Lam Lan nở một nụ cười ngọt ngào, ánh mắt say đắm, hai tay ôm chặt eo Lâm Duy, đôi môi tiến lại gần đôi môi anh:

- Em muốn có anh, không bao giờ thấy đủ cả.

Trái tim Lâm Duy giây phút đó như bị lửa thiêu cháy, chỉ vì câu nói của người phụ nữ trong vòng tay, một câu nói mà những người đàn ông thích nghe nhất, cho dù nó được thốt ra từ miệng một người đàn bà xa lạ thì vẫn có khả năng châm lên một ngọn lửa nhiệt tình trong họ. Cảnh ái ân lại diễn ra thêm một lần nữa giữa hai con người xa lạ này. Lâm Duy ôm chặt cơ thể Lam Lan, đôi môi anh để lại trên làn da cô những dấu hôn cháy bỏng.

.....

Trời thu ngày ngắn đêm dài, mới 5 giờ chiều mà mọi thứ đã bị cái ánh sáng đèn đục bao vây, thành phố cũng đã bắt đầu lên đèn. Lâm Duy tỉnh dậy, bàn tay anh quờ quạng sang bên cạnh, trống không lạnh lẽo, không hề thấy cơ thể ấm áp mềm mại mà anh đang tưởng tượng. Ngày trước đa số những người đàn bà bên cạnh anh sau mỗi lần ân ái họ đều như con mèo lười biếng nằm trong lòng anh, chờ anh tỉnh dậy. Anh luôn rộng lượng, những kẻ đã mang tâm thân ra để phục vụ anh khoái lạc thì anh cũng sẽ đền bù cho họ một khoản vô cùng hậu hĩnh, với một điều kiện là đường ai nấy đi, anh không muốn có bất cứ mối quan hệ nào với họ sau này, tiền luôn là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng lần này quả thật anh đã được mở mắt rồi, người ngang ngược đầu chi có anh. Lâm Duy kinh ngạc quay người lại, bên cạnh anh trống không. Cửa phòng tắm mở, bên trong không có tiếng nước chảy, anh đánh mắt ra phía ban công, không có ai. Lâm Duy xò chân vào đôi dép lê, bước xuống giường, cau mày, vẻ mặt không hài lòng.

- Cô nàng chết tiệt này định chơi trốn tìm hay sao?

Lâm Duy nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai, quay người lại anh mới phát hiện trên chiếc tủ để ti vi có một mảnh giấy và bên dưới là một sấp tiền. Tại anh bắt đầu ừ ừ, hai mắt đỏ ngầu, mặt anh tối sầm lại. Cảm tờ giấy trên tay chỉ vọn vẹn có một hàng chữ:

“Cám ơn anh vì đã “chăm sóc” tôi. Đây là khoản thù lao của anh. Từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai nữa”.

Sắc mặt Lâm Duy thay đổi liên tục, đỏ rồi lại xanh, xanh rồi lại tím. Ghê tởm, phẫn nộ. Từng chữ từng chữ trong bức thư như từng mũi kim đâm trúng tim anh. Anh nắm tay vò nát mảnh giấy, những đốt ngón tay va vào nhau kêu răng rắc, hét lớn:

- Con đàn bà chết tiệt, cô coi tôi là cái gì? Cô đúng là đồ khốn nạn ...

Anh giận giữ nhìn số tiền trên tủ, không hiểu lúc đó anh nghĩ gì mà lại đút số tiền đó vào túi áo. Khi anh thanh toán tiền phòng, cái anh chàng lễ tân hôm qua cười giảo hoạt nhìn anh:

- Thưa anh cô gái tới cùng anh tối qua đã thanh toán tiền phòng rồi.

Sắc mặt Lâm Duy càng trở nên khó coi hơn, anh cảm thấy ánh mắt tên lễ tân kia nhìn anh ngày càng kỳ dị. Chắc hẳn nghĩ anh là loại vô công rồi nghề chuyên dựa vào khuôn mặt đẹp trai để dụ dỗ phụ nữ kiếm tiền nuôi thân đây mà. Anh lẩm bẩm:

- Con đàn bà chết tiệt, tất cả là nhờ cô đấy.

Anh bước ra khỏi khách sạn, bắt xe ra đến công ty.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Tiểu thư danh gia

Nửa tháng sau:

Đặng Thiệu Anh, chủ tịch tập đoàn GK – tập đoàn tài chính lớn của Sài Gòn, mở một buổi tiệc chiêu đãi để giới thiệu cô con gái thất lạc 20 năm với giới doanh nhân. Nói là thất lạc chứ thật ra ai cũng biết cô là đứa con rơi của ông với một nữ diễn viên khá nổi tiếng khi đó.

Đặng Lam Lan, lần đầu tiên cô xuất hiện trước bàn dân thiên hạ với vai trò một tiểu thư thiên kim đài các, nhưng với cô cái vỏ bọc ngây thơ trong sáng, giàu sang phú quý mà bà cô tạo ra này chẳng có chút nghĩa lý gì hết. Mẹ cô mất rồi, người cô yêu cũng bỏ rơi cô rồi, sự trinh trắng của cô cũng mất rồi, những thứ này còn có ý nghĩa gì chứ?. Hai năm trước bệnh tim của mẹ cô tái phát, rất cần tiền để phẫu thuật, lúc đó người ba này của cô ở đâu chứ, ông ở đâu, tất cả chỉ là một dấu hỏi chấm, cô phải tự tìm cách cứu mẹ, mẹ mới là người quan trọng nhất, là tất cả của cô, cô chấp nhận dùng đêm đầu tiên của mình để đổi lấy tiền phẫu thuật cho mẹ, sau đó đến bệnh viện nhưng đã quá muộn, mẹ cô đang hấp hối rồi. Trước khi nhắm mắt bà nắm chặt tay cô, nói cho cô biết ba cô là Đặng Thiệu Anh, bà muốn cô đến tìm ông. Lam Lan không nói gì, nước mắt cứ thế là chảy rơi, cô nhủ mảy may khẽ gạt đầu cho mẹ yên lòng. Bà yên tâm ra đi, bỏ lại cô con gái 18 tuổi bơ vơ.

Vừa đặt chân đến thành phố xa lạ này cô đã gặp một chàng trai, là mối tình đầu, là vết thương trong lòng cô lúc này đây. Anh ta là một chàng trai bánh bao, một thiếu gia cũng được gọi là có tiền. Mỗi ngày anh đều tới chỗ cô làm tặng cô một bó hoa hồng thật to, sau một tháng cô chấp nhận đi chơi với anh, hai người bắt đầu yêu nhau từ đó, yêu nhau được 5 tháng, quyết định sống chung, anh mua một căn hộ xa trung tâm thành phố. Cuộc sống với cô lúc này vô cùng hạnh phúc. Cô cũng chẳng muốn đi tìm ba, người mà cô chưa từng gặp cũng chẳng có chút tình cảm gì nữa. Cuộc sống cứ ngỡ như mơ, nhưng giấc mơ cũng tan vỡ ngay trong đêm đầu tiên, anh phát hiện ra cô không phải là “xì nữ”, sau đêm đó anh cắt đứt mọi quan hệ với cô. Nhưng cô không trách anh, cô biết mình cũng chẳng có quyền gì mà trách anh, trong lòng cô lúc nào cũng chỉ muốn nói hai từ “xin lỗi”. Đã hai năm qua rồi, nhưng tình yêu cô dành cho anh vẫn không thay đổi. Nửa tháng trước, chính cái đêm trước ngày cô buông thả mình, dùng tiền để mua chút ấm áp đó, cô đã gặp lại anh. Hai người đối mặt nhau nhưng lại như người xa lạ, đi bên anh là một cô tiểu thư đài các xinh đẹp, nhìn qua cũng biết là con nhà lành, đâu có giống cô “ê tiện” như cái đêm đó anh đã nói. Lúc đi ngang qua cô, anh còn để lại cho cô một cái cười khẩy khinh miệt. Đó chính là người đàn ông mà cô yêu, người đàn ông mà cô từng mơ ước sẽ cùng anh xây đắp một gia đình hạnh phúc. Anh đi khỏi nước mắt cô cũng ứa ra như mưa, cô về nhà nhưng không tài nào chợp mắt. Kiểm tra trong tủ bộ quần áo sexy gọi cảm nhất mà cô có, tô son đánh phấn thật đậm bước ra khỏi phòng, cô muốn say, muốn buông thả bản thân một lần...

Sau khi chia tay anh, ba cô đến tìm cô, ngạc nhiên, nhưng không lấy làm lạ, ông là một người giàu có, tìm ra cô qua một bức thư do cô gửi cho ông báo là mẹ cô đã mất thì có gì là khó. Dọn về sống cùng gia đình ba đã 2 năm, nhưng cô chưa từng được mọi người biết đến với tư cách tiểu thư nhà họ Đặng, đây chính là lần đầu tiên. Ba cô nắm tay đưa con gái này tự hào giới thiệu với mọi người:

- Đây là đứa con gái bé bỏng của chúng tôi, thất lạc đã 20 năm rồi. Các vị xem nó có xinh đẹp không nào.

Tất cả mọi người đều trong hội trường đều đồng loạt nói to: “Đẹp, thật sự rất đẹp”.

Thành thật mà nói, đúng là cô rất đẹp. So với cách ăn mặc sexy tới hôm đó thì cái cách trang điểm nhẹ nhàng quý phái, liễu yếu đào tơ này càng khiến cô đẹp hơn. Cái đáng nói chính là khí chất trên người cô phải khiến người khác giật mình, trong kiêu như sương mai, dù có ở giữa đám đông nhưng lại vô cùng nổi bật.

Lam Lan đang đứng thần thờ bên bàn rượu thì nghe tiếng ba cô gọi:

- Lam Lan, con mau lại đây chào dì Lâm đi.

Lam Lan bước đến phía đó, bên cạnh ba cô là người đàn bà trung niên đang mặc một bộ đầm đen bó sát, nhìn qua cũng biết là một quý bà quyền quý.

- Chào dì Lâm, cháu là Lam Lan.

- Chà, Đặng tổng, anh quả là biết cách nặn đó nha. Không hổ danh là tiểu thư họ Đặng, rất xinh đẹp.

- Cô Lâm quá khen rồi, thật là ngại quá. Mà chẳng phải Lâm tổng, con trai cô cũng không tồi đó sao?

- Vậy sao? Vậy... anh Đặng có muốn làm xui gia với tôi không?

Lâm phu nhân nói xong liếc mắt nhìn Lam Lan, bà rất vừa ý nếu có cô con dâu môn đăng hộ đối mà lại vô cùng xinh đẹp thế này.

- Ý kiến không tồi, tôi thật sự rất thích. Ha ha...

Ông Đặng cười khoái trá, tiếng cười vang rộng khắp hội trường. Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía ba người, một vị khách tò mò hỏi:

- Không biết Đặng tổng và Lâm phu nhân có chuyện gì mà vui vậy? Có thể nói cho chúng tôi chung vui được không?

Ông Đặng đưa mắt nhìn khắp hội trường, cười tươi rói, tuyên bố một tin “động trời” với tất cả mọi người – bao gồm cả Lam Lan.

- Không sai, đúng là có tin vui, thật sự là rất vui. Các vị hãy chuẩn bị tiền mừng cho hai nhà Lâm – Đặng kết tình xui gia đi, nhớ là phong bao phải thật dày đó.

- Được, được. Chúc mừng Lâm phu nhân, chúc mừng Đặng tổng, chúc mừng Đặng tiểu thư.

- Ba à, chuyện này...

Lam Lan thừa biết cô có muốn nói gì cũng vô dụng, kể từ ngày dọn đến nhà này cô đã biết cuộc sống này đã không còn là của cô nữa. Cô bậm môi, không nói hết câu. Mắt long lanh ngấn lệ. Thật sự bất lực quá mà, nhưng gả cho ai với cô cũng chẳng quan trọng. Người cô yêu cũng không thể lấy cô, người trong nhà lúc nào cũng coi cô như cái gai trong mắt. Gả đi cũng tốt, rất tốt. Cô khẽ mỉm cười, nụ cười hờ hững trên khóe môi, như có như

không.

Cả hội trường rộn tiếng chúc mừng,tiếng vỗ tay chúc tụng. Ai cũng cười cười, nói nói. Vui,thật hay giả,không ai biết. Bởi thương trường như chiến trường, việc hai gia đình đứng đầu thị trường tài chính khu vực phía nam này kết thông gia với nhau quả không phải việc thường. Một đứa trẻ cũng đủ thông minh để biết đây là một cuộc hôn nhân chính trị, môn đăng hộ đối, củng cố quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Gặp lại người cũ

Bước ra từ phòng vệ sinh,cô không khỏi ngạc nhiên khi trước mắt mình đây là người đàn ông mà cô hằng mong nhớ. Cô lúng túng,bàn tay nắm chặt lấy hai vạt váy,không biết phải nói gì với anh. Hoàng Việt lên tiếng trước.

- Chào Đặng tiểu thư. Đã lâu rồi không gặp!

Lam Lan nhận thấy giọng mỉa mai trong câu nói ấy,cô khẽ cười đáp lại.

- Chào anh.

Hoàng Việt đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới,từ dưới lên trên rồi thốt ra một câu châm chọc.

- Không ngờ cô cũng có bản lĩnh lớn vậy. Thoát cái đã thành Đặng tiểu thư đài các rồi. Bản lĩnh quả không nhỏ. Tôi được mở rộng tầm mắt rồi. Cho tôi biết cô đã dùng mấy đêm để ông già đó nhận cô làm con vậy?

- Anh...

Lam Lan muốn nói nhưng không nói nổi,tức giận nghẹn lại trong cổ.

Hoàng Việt thấy đôi mắt đỏ hoe của Lam Lan,anh biết mình đã chọc giận cô thành công. anh ghé sát tai Lam Lan thì thầm.

- Tôi nói sai sao? Đó chẳng phải bản lĩnh lớn nhất của cô sao? Tôi nhớ rất rõ hai năm trước cô đã nhiệt tình thế nào khi ở trên giường.

Câu nói ấy như hàng ngàn,hàng vạn mũi dao đâm vào tim cô,đau nhói. Tưởng chừng có thể gục ngã ngay lúc này đây,nhưng không, cô không cho phép mình yếu đuối trước người đàn ông này,người mà cô từng muốn gắn bó suốt cả cuộc đời nhưng lại vì hai chữ “trình tiết” mà coi cô như hạng gái điếm đê hèn. Hai tay cô nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt như muốn chảy máu. Cô nghiêng rặng,cổ lấy hết chút sức lực,nhìn chăm chăm Hoàng Việt nói:

- Lẽ ra đêm đó anh nên trả cho tôi nhiều thêm chút nữa.

Hoàng Việt như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian,anh cười lớn,rồi hai mày cau lại,xiết chặt cổ tay Lam Lan,gắn giọng nói:

- Cô còn muốn cái gì nữa hả? Con điếm đê tiện như cô 50 triệu mà còn chê ít sao? À, tôi hiểu rồi. Mỗi lần lên giường chắc ông ta đều cho cô một khoản không nhỏ phải không? Đồ hồ ly tinh đáng ghét.

Nói xong,anh hất tay Lam Lan ra rồi bỏ đi. Nhìn dáng người cao lớn ấy dần khuất xa,cô ngã khụy,đầu gối đập xuống sàn đá đau nhói,nhưng cũng không đau bằng nỗi đau trong lòng cô. Nước mắt lã chã như mưa,lăn dài trên má. Cô nhớ lại cái đêm chua xót ấy,một đêm cách đây hai năm,một đêm mưa gió bão bùng. Đó là đêm đầu tiên khi cô và Hoàng Việt quyết định sống chung. Lẽ ra đó là đêm hạnh phúc nhất cuộc đời cô. Cánh hoa trái đầy khắp căn phòng,ánh nến lung linh, một bản nhạc giao hưởng vô cùng lãng mạn, tất cả đều dành cho cô. Nhưng hạnh phúc cũng tan vỡ, chỉ vì cái màng trinh mỏng manh không còn, anh tặng cô hai cái tát cùng từ “đê tiện”. Sau khi ân ái anh còn không quên đập nát cái lòng tự trọng cuối cùng của cô. Trong tay anh là 50 triệu,anh ném sấp tiền về phía Lam Lan,những tờ 500 nghìn bay lơ lửng trên không trung rồi rơi xuống trước mặt cô. Cô không khóc, khẽ ngược nhìn Hoàng Việt, mỉm cười.

- Cảm ơn anh đã trả công cho em

Những ngón tay mảnh mai của cô run run nhặt lấy từng tờ 500 nghìn rơi trên giường, trên sàn nhà. Cô mặc quần áo,chạy như bay ra khỏi căn hộ mơ ước ấy. Nước mắt trào ra nóng hổi, mưa cũng cũng bắt đầu rơi. Cô khóc,trời cũng khóc cho cô. Ông trời ào ạt trút nước ngày một lớn,còn cô nước mắt ngày càng cạn,cô cắn chặt môi. Đôi môi hồng xinh xắn như sắp ứa máu. Không đau, với cô không có nỗi đau thể xác nào như nỗi đau trong tim lúc đó. Ngày hôm nay, nỗi đau của hai năm về trước ấy lại xuất hiện.

Ông trời thật chó treu thay,cô đâu biết rằng, nỗi đau ấy không chỉ mình cô chịu.

Cách đó không xa, một người đàn ông đang ngồi trong ô tô, đôi mắt đỏ ngầu. Hoàng Việt dấm một cái thật mạnh vào vô lăng,máu, những giọt máu đỏ tươi bắt đầu chảy ra. Đã hai năm rồi nhưng anh vẫn không quên người đàn bà đáng ghét đó,người đàn bà khiến gia đình anh tan nát. Anh hận không thể

băm cô thành trăm mảnh, vì cô đã cướp mất mạng sống của mẹ anh. Nhưng anh cũng yêu cô đến tan nát cõi lòng. Đã có lúc anh quên đi thù hận, muốn yêu cô, muốn sống bên cô suốt đời, nhưng khi trên giường cô cũng chỉ là một con đi, không hơn không kém. Lần đầu tiên của anh với cô, nhưng lại khiến anh gọi nhớ tới những đêm khác cô cùng ba anh. Con đàn bà chết tiệt! Phá hoại gia đình anh, bây giờ lại còn làm bộ là một tiểu thư đài các sao? Anh hận cô tới tận xương tủy. Anh nào đâu biết tất cả chỉ là hiểu lầm, một sự hiểu lầm tai hại.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Hôn ước

Hai tuần sau:

Trên trang nhất của các mặt báo hiện nay đều là tin về lễ đính hôn long lẫy của hai nhà Lâm - Đặng. Xa hoa, náo nhiệt vô cùng. Đó cũng là nhờ tất nhiên, hai tập đoàn tài chính lớn nhất khu vực phía nam (hay nói đúng hơn là lớn nhất cả nước) kết tình thông gia, lễ nào lại có thể tổ chức sơ sài được. Tất cả quan khách đến dự đều bị choáng ngợp. Tiệc được tổ chức vào buổi tối, tại khu resort Côn Đảo – resort đứng đầu top 9 resort đẹp nhất biển Đông cũng đủ để có thể thấy độ xa hoa và hào phóng của chủ nhân. Hoa và nến trải đầy khắp dọc đường, những nơi mà hai nhân vật chính sẽ cùng nhau xuất hiện.

Tiệc đính hôn này cũng là lần đầu tiên mà hai nhân vật chính gặp nhau, bởi cả hai đều không có hứng thú muốn biết người mình sẽ lấy là ai, chỉ là một cuộc giao dịch thôi, là ai có gì quan trọng.

Ngay lúc này đây, Lam Lan đang có mặt tại sảnh đường, nở một nụ cười duyên dáng và tiếp nhận những lời chúc phúc của khách mời tới dự, hầu hết họ đều là những người có máu mặt trong giới kinh doanh và chính trị tại Việt Nam. Từ 4 giờ chiều cho tới tận khuya, người không ngừng bước vào làm cho cô có cảm giác chân của mình không còn tồn tại vậy, nụ cười trên mặt cũng đông cứng lại, nhưng khách mời thì vẫn cứ liên tục đi vào.

- Chúc mừng nhé! Chúc hai vị sớm cử hành hôn lễ nha.

- Xin cảm ơn! Mời vào trong ngồi ạ.

.....

Một người phụ nữ trung niên, khoác trên mình bộ lễ phục công kênh bước vào trong sảnh đường, vừa bước vào đã khen ngợi Lam Lan: “Ây, đây chẳng phải Đặng nhị tiểu thư đó sao. Quả thật rất xinh đẹp đó nha, nhìn làn da này, cả vóc dáng nữa, còn đẹp hơn cả đại tiểu thư nhà họ Đặng nữa...”. Con người đen của bà ta liếc nhìn Trần Thái Hà rồi cười to: “Chị Hà này, sao tôi thấy con bé và chị gái nó chẳng giống nhau gì vậy nhỉ? Hay là...”

Dự theo ánh mắt của chính mình, Lam Lan rõ ràng nhìn thấy khóe mắt của mẹ kế đang giật giật, nhưng trên mặt bà ta vẫn nở nụ cười khách sáo: “Làm gì có, đứa con nào chẳng giống cha mẹ. Anh Thư giống tôi, còn Lam Lan thì giống ba nó. Chị nhìn xem, con bé xinh đẹp thế này đúng là phúc phần của tôi.”

Nhìn ánh mắt triu mến bà dành cho cô, tựa như mẹ con ruột vậy, Lam Lan nhớ lại tất cả mọi việc trong vòng hai năm qua, nhớ lại những lần bà và đứa con gái yêu quý của mình hành hạ cô, xỉ vả cô. Nhưng vì tháng trước công ty của ba cô gặp phải một số biến động không nhỏ. Không ai biết việc này ngoài người nhà họ Đặng. Nếu không có cuộc hôn nhân này rất có thể công ty của ông sẽ phá sản, đồng nghĩa với việc mẹ con họ sẽ phải ra ngoài đường. Đó cũng chính là lý do vì sao mà bà ta lại nhân nhượng cười nói thân mật với cô như vậy. Ông trời cũng thật biết chiều người, không hiểu tại sao bà Lâm phu nhân đó lại nhắm đúng Lam Lan – đứa con riêng mà không phải Anh Thư - Đại tiểu thư nhà họ Đặng, liệu cái bữa tiệc ra mắt mà ba dành cho cô có phải là sự sắp đặt cố ý cho cuộc hôn nhân gia tộc này. Cô không hiểu và sẽ không bao giờ hiểu.

Trong con mắt của người ngoài nhìn vào, tất cả đều như một giấc mộng đẹp, một đôi trai tài – gái sắc, một cặp trời sinh, thật hoàn mỹ.

Lâm Duy đứng bên ngoài cách đó mười mấy mét, nhìn về phía vị hôn thê của mình đang đứng. Người con gái 20 tuổi này, quả nhiên là một món hời đáng kinh ngạc. Điều đáng nói là khí chất toát ra từ cơ thể cô, thuần khiết, đa cảm, nhưng không che lấp được vẻ nữ tính trong cô. Tuy nhiên ở trong lòng anh cũng chỉ có thể dừng ở mức độ thương thức mà thôi. Một bình hoa đẹp, anh đã nhìn thấy quá nhiều rồi. Anh đồng ý cuộc hôn nhân này vì mẹ anh muốn, vì mối thâm giao giữa mẹ anh và Đặng tổng nên anh không muốn làm mẹ khó xử. Đàn bà với anh chỉ như cái lò sưởi, cần thì dùng, không cần thì ném. Lấy ai với anh cũng vậy, đau lòng vì tình một lần là quá đủ rồi.

- Này, anh làm gì mà thần thờ thế?

- Như Ngọc, em cũng về kịp à?

- Tất nhiên rồi, lễ đính hôn của anh đâu thể vắng bốn tiểu thư chứ. - Như Ngọc lém lỉnh.

- Nhóc con, đã chào mẹ chưa?

- Ày, mẹ còn tâm trí đâu mà để ý em, đang tiếp khách tíu tít kia.

- Uhm – Lâm Duy nhâm nhi ly rượu trong tay.

- Anh hai, không ra chỗ chị dâu sao?

- Không cần. – Lâm Duy trả lời cụt ngủn.

- Uầy, lần này mẹ đúng là lợi hại nha, chị dâu đúng là một cực phẩm đó.

- Nhóc con, sao lại là mẹ lợi hại mà không phải anh hai của em lợi hại hả?

Như Ngọc cau mày, môi cong lên, khẽ huých tay vào eo Lâm Duy.

- Đương nhiên rồi, em hiểu anh quá mà. Động vật máu lạnh.

Hai anh em Lâm Duy cười đùa vui vẻ. Lam Lan thì lặng lẽ quan sát vị hôn phu của mình. Cô đã nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Người đàn ông mà cô đã dùng 1000\$ để mua chút ấm áp. Anh nhất định là người mà biết bao cô gái mong muốn. Lam Lan không ngờ được rằng người đàn ông này lại trở thành chồng tương lai của mình. Thật nực cười, cô lại đi dùng tiền để mua cái ấm áp từ người đàn ông sẽ cùng chung chăn gối với mình trong tương lai, cô cười ông trời, cười chính mình. Hôn nhân của hai người bọn họ sẽ có hạnh phúc sao?

- Em gái yêu quý, chị vẫn chưa chúc em một ly!

Người vừa mở lời chính là cô chị gái cùng cha khác mẹ của Lam Lan, Anh Thư. Hai gò má cô đỏ ửng lên, rõ ràng là đã uống quá nhiều, hai mắt đỏ au nhìn trừng trừng Lam Lan như muốn giết chết cô ngay lập tức vậy.

- Thư, con say rồi.

Bà Thái Hà đang đứng ngay đó, sợ con gái làm loạn liền ngăn lại. Anh Thư đẩy tay bà ra, nhào tới ôm Lam Lan, ghé sát tai cô thì thào.

- Mày đắc ý lắm phải không. Tao nguyên rủa mày sẽ không có được hạnh phúc đâu. Mày cũng giống mẹ mày, đề tiện. Cướp ba, cướp chồng của người khác sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu. Tao sẽ đợi xem cuộc hôn nhân này của mày có thể hạnh phúc được bao lâu. Tiện nhân!

Hai chữ “tiện nhân” làm máu Lam Lan sôi sục, cô ghét nhất khi người ta nhắc đến mẹ cô gắn thêm hai chữ này. Cô trừng mắt nhìn Anh Thư, hai tay nắm chặt. Toàn thân nhần nhện đến ngọt ngát, cô như muốn cho chị gái mình một cái tát long trời nở đất. Nhưng không, cô đâu có ngu ngốc mà tự làm đau tay mình. Thả lỏng người, Lam Lan khẽ nở nụ cười tươi như ánh mặt trời nhìn Anh Thư.

- Cảm ơn chị hai, em sẽ vì chị mà sống cho thật tốt, thật hạnh phúc.

Gần đó, Lâm phu nhân chứng kiến mọi chuyện, nhìn qua bà cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Ngoài gan ghét ra thì còn là chuyện gì nữa cơ chứ. Một cô gái đẹp, quyền rũ nhưng lại không đủ thông minh. Dù có rất nhiều gã đàn ông theo đuổi Anh Thư, nhưng thành thật mà nói những kẻ đó không phải hảo sắc, thì hám tiền. Một người vô cùng sâu xa như Lâm phu nhân sao lại không thể nhận ra điều này chứ. Bà luôn muốn kết thông gia với nhà họ Đặng vừa là để trả ơn, vừa là để Lâm thị đã lớn thì ngày càng mạnh. Nhưng một cô con dâu như Anh Thư thật sự không thể vừa mắt. Ngay lần đầu gặp Lam Lan bà đã biết hai nhà Lâm – Đặng không thể không kết thông gia rồi. Trái ngược với cô chị bề ngoài bóng bẩy nhưng đầu óc trống tuếch thì nhị tiểu thư nhà họ Đặng này lại làm bà ưng ý vô cùng. Xinh đẹp, vẻ ngoài thuần khiết nhưng lại có nội tâm, có tham vọng, rất biết cách khống chế cảm xúc. Rất tốt, rất vừa ý.

MC giới thiệu chủ nhân của bữa tiệc. Lam Lan khoát tay ba bước lên sân khấu, kèm theo đó là những ánh mắt ngưỡng mộ của bao người. Khi cô tiến đến bàn rượu đính ước thì Lâm Duy đã đứng đó. Hai người cùng nhau rót rượu, những giọt sâm panh đỏ từ từ rót xuống, trái tim cô cũng như đang muốn rót ra ngoài. Tay cô có chút run rẩy làm rượu bắn ra ngoài dính lên chiếc váy trắng tinh. Cô lúng túng vô cùng, đột nhiên có một bàn tay nắm lấy tay cô, thật ấm áp, đáng tin cậy. Lâm Duy nhìn thẳng vào mắt cô, vô cùng trù mến.

- Đừng căng thẳng, có tôi đây. Dù lần đầu gặp mặt vị hôn phu của mình cô cũng đâu cần hồi hộp như vậy.

Lam Lan mỉm cười. Hai người cùng nhau cắt bánh, uống rượu, tiếp khách, đi lại lòng vòng. Chân cô như không còn chút sức lực, đầu nhức vô cùng. Cuối cùng thì bữa tiệc cũng kết thúc. Lâm Duy đã rời khỏi đây từ lúc nào không biết, bỏ lại Lam Lan một mình về nhà. Tháng trước cô đã xin ba cho ra ở riêng, vì không muốn thấy Lam Lan ở nhà để tiếp tục nghe những lời đay nghiến từ miệng vợ mình nên ông đã đồng ý, cho Lam Lan dọn tới một khu trung cư gần trường của cô. Lam Lan cảm thấy có chút kỳ quái. Lẽ nào Lâm Duy không nhận ra cô, nếu nhận ra cô thì tại sao anh ta lại tỏ vẻ như không biết? Thắc mắc là thế nhưng vấn đề này với cô mà nói cũng chẳng quan trọng, quan trọng là bây giờ cô muốn nghỉ ngơi, mệt mỏi cả ngày rồi. Bước vào phòng việc đầu tiên mà cô làm là đặt lưng xuống giường đánh một giấc thật say tới tận trưa hôm sau. Khi Lam Lan thức dậy thì mặt trời cũng đã lên tới đỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Mang thai?

Thời tiết hôm nay có chút lạnh hơn mọi hôm, có lẽ là đã bắt đầu sang đông, tháng 10 rồi mà. Ra khỏi nhà, Lam Lan quần một chiếc khăn to sụ, khoác một chiếc áo phao khá dày. Ai nhìn vào cũng sẽ ngỡ hôm nay đại hàn. Vốn sợ lạnh nên Lam Lan cứ ngỡ hôm nay trời rét đậm, ai ngờ ra đường nhìn mọi người chỉ mặc có chiếc áo thun nhẹ, còn mình thì như quần bao bố. Đi được một đoạn tự cô cũng thấy nóng đến toát mồ hôi. Gỡ bỏ chiếc bao bố trên người, thật sự thoải mái hơn rất nhiều. Đi ngang qua cửa hàng sách, tự nhiên Lam Lan muốn ghé vào tìm một thứ gì đó để đọc. Cô thông thả dạo bước giữa kệ sách la liệt, lật mấy quyển tạp chí thời trang rồi lại đặt xuống. Liếc mắt qua dãy sách bên cạnh, bên đó bày bán sách gia đình, nhớ tới một người bạn vừa mang thai, cô loay hoay lựa chọn mấy cuốn Chăm sóc sức khỏe khi mang thai, Những điều cần biết khi sinh con, Yoga cho mẹ và bé... quá nhiều tên sách na ná nhau, cuốn nào cũng in đẹp, Lam Lan phân vân quyết định hỏi nhân viên nhà sách. Ngẩng lên nhìn quanh, cô giật mình vì thấy Hoàng Việt đang đứng sững sững ở kệ đối diện và nhìn cô chăm chú. Định quay người bỏ đi nhưng lại bị cánh tay thô bạo của Hoàng Việt giữ lại. Cô xoay người lại chưa kịp nói gì đã bắt gặp cái nhìn không biết nên gọi là gì từ phía anh. Chợt nhớ tới mấy quyển sách mình đang cầm trên tay, Lam Lan có chút lúng túng.

- Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?

Hoàng Việt nhếch môi, cười nhạt.

- Chà, có tin vui rồi sao?

- Có liên quan gì anh sao?

- Ồ, tất nhiên là không liên quan. Nhưng tôi chỉ tội nghiệp thay cho tên đó bị cấm sùng thôi, không biết đứa con trong bụng này là của ai.

- Anh...

- À, tôi quên mất. Đến cô có khi cũng không biết ba đứa trẻ là ai. Có phải không Đặng tiểu thư.

- Anh đừng có quá đáng!

Lam Lan vung tay định tát Hoàng Việt, nhưng bị anh chặn lại.

- Cô nghĩ mình là ai? Tôi sẽ không để bàn tay dơ bẩn này chạm vào mặt mình đâu. Cô đừng có mơ.

Lam Lan cười khẩy.

- Đủ rồi, anh đừng có tự đề cao mình quá. Tôi có con với ai, tôi lấy ai cũng chẳng liên quan gì tới anh. Dù tôi có ngủ hay có con với một trăm gã đàn ông khác thì đã sao, miễn sao nó không phải con anh.

Nói xong không thèm để ý đến thái độ của Hoàng Việt, cô quay lưng bỏ đi.

Sau 5 tháng hẹn hò, sau một đêm ân ái, sau hai năm xa cách, hôm nay tình cũng lỡ làng. Cuộc sống đôi khi trôi qua với bao chuyện phũ phàng. Hạnh phúc đang trong tay nay ra đi thật ngỡ ngàng khiến ta ngây dại trong ngần ngợ.

.....*****.....

“Ngày em ra đi, nỡ bỏ rơi căn phòng

Ngày em ra đi, giá buốt như mùa đông

Bao tình yêu có còn không, anh ngồi đây vẫn đợi mong, sao giờ đây mộng tàn như giấc mộng

Ngày em ra đi, nỗi xót xa trong lòng,

Ngày em ra đi, nước mắt rơi thành sông

Bao ngày qua có nhau, cũng chẳng được bấy lâu, giờ ngồi đây đành nhìn người quay gót...

Tháng ngày trôi quá mau, giờ ta biết đi về đâu, để được cùng em bước trên con đường xưa

Anh không thể tìm được khóa mi của mình, khiến đôi dòng lệ cứ rơi

Sẽ ra sao ngày mai, chỉ anh lẻ loi, một mình mà không có em

Và anh ước một ngày chúng ta lại đc có nhau để cùng sánh đôi

Ước mơ chỉ nhỏ nhoi, mình anh và em, kẻ vai nhau, cùng bước trên con đường yêu...”

Lâm Duy ngồi trong bar nhâm nhi mấy ly rượu giải sầu, chẳng hiểu sao hôm nay cái quán bar này lại mời ca sĩ hát một bài ảo não như vậy, không hợp với việc vui chơi chút nào, nhưng dường như lại rất hợp với tâm trạng của anh.

Cũng nơi ấy, ở một góc nhỏ, có những giọt nước mắt đang rơi. Một cô gái đang tan nát cõi lòng...

Hỏi thế gian tình ái là chi?...mà sao đôi lứa cứ hẹn thề rồi lại chia lìa nhau mãi mãi.

Đàn ông sợ nhất gì? Có lẽ không phải là yêu đơn phương, mà là vứt mất tình yêu. Phụ nữ hận nhất gì? Nói thật ra là chạm mặt tình cũ nhưng anh ta lại sống vui vẻ hơn mình. Dường như giữa Lâm Duy và Lam Lan luôn có một sợi dây vô hình nào đó kéo họ lại gần nhau. Tình một đêm, rồi lại đính hôn. Đến buổi tối hôm nay đây cũng thật trùng hợp, trong một góc nào đó của bar, Lam Lan cũng đang thưởng thức bản nhạc não lòng kia. Thật là có duyên mà. Sau bản nhạc dạo đầu thể lương, DJ bắt đầu chào hỏi mọi người bằng một bản nhạc vô cùng sôi động.

- Nào, mọi người hãy cùng tôi khuấy động đêm nay.

Tiếng nhạc lớn dần, ngày một sôi động, mọi người đứng dậy lắc lư theo tiếng nhạc. Lâm Duy hôm nay tâm trạng không tốt mấy, anh vẫn ngồi tại chỗ nhâm nhi mấy ly rượu. Đang định đứng lên đi về thì mấy người bạn của anh lại kéo đến.

- Lâm Duy, định trốn hả?

- Tôi hơi mệt chút nên muốn về nghỉ ngơi. Mà sao mấy cậu cũng ở đây? Bỏ rơi bạn gái ở nhà sao?

- Đương nhiên là tới kiếm anh rồi.

Lâm Duy bị họ kéo xuống ghế, đành ngồi lại thêm chút nữa.

- Hà Vinh, cậu yêu tôi sao? Không đi kiếm bạn gái kiếm tôi làm gì?

Hà Vinh ngồi ngay cạnh Lam Phong, vòng tay ôm lấy cổ Lâm Duy, bõn cọt:

- Tôi tất nhiên là yêu cậu rồi. Vì vậy bây giờ tôi đang thất tình, tôi rất buồn. Muốn tìm cậu để trút giận đây, tiểu Duy yêu quý.

Tất cả bọn họ hòa theo Hà Vinh, cùng nhau lên tiếng.

- Đúng, đúng. Tên này thật là vô tình mà. Có mới lới cũ, có sắc quên bạn. Tới quán bar mà không thèm gọi bọn này. Phải phạt.

- Hey, hey. Mấy tên này, lại muốn uống rượu chùa hả?

Bọn Hà Vinh cười đắc ý, cùng nhau nâng ly.

- Nào, chúc mừng tiểu Duy của chúng ta sắp có một cô vợ xinh đẹp.

- Phụ nữ xinh đẹp thường ngu ngốc. Các cậu chúc mừng vì tôi lấy được một cái bình hoa di động sao?

- Ấy, nói vậy xem ra cậu không biết thưởng thức rồi, tiểu Duy. Đàn bà chỉ cần xinh đẹp, thông minh quá sẽ không đáng yêu. – Lam Phong nói chen vào.

Hà Vinh vỗ ngực ra vẻ tâm đắc.

- Lam Phong, cậu chẳng hiểu Lâm tổng của chúng ta chút nào. Cậu ta là động vật máu lạnh, không biết yêu là gì đâu.

- Ha ha, đúng đúng. Cạn ly vì câu nói hay của cậu.

Thật ra tất cả bọn họ đều biết, đàn bà luôn là một thứ mà Lâm Duy khinh bỉ, hận tới tận tâm can. Một lần yêu thất bại, anh cho rằng nửa thế giới còn lại, trừ mẹ và em gái anh, đàn bà, tất cả đều là kẻ thực dụng, ham danh lợi, tiện lợi, không đáng để yêu. Không ai muốn chạm tới cái gai trong lòng Lâm Duy. Bọn Hà Vinh đều là bạn từ thời cấp 3 của Lâm Duy, cười cợt tếu táo là thế, nhưng tất cả đều rất chân thành. Mỗi người đều có sự nghiệp riêng của mình, thương trường làm con người ta thay đổi rất nhiều, duy chỉ có tình bạn giữa họ là không đổi. “Chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau” – Lâm Duy nghĩ thầm trong bụng, nhìn đám bạn lắc đầu cười.

- Hey, nhìn đằng kia kia. – Lam Phong vừa nói vừa hất cằm về phía sàn nhảy.

- Woa, đúng là cực phẩm mà. Nhìn xem, nhìn xem

Hướng mắt theo phía đó, Lâm Duy bắt gặp một thân hình chữ S vô cùng gợi cảm đang lắc lư theo tiếng nhạc, đúng là yêu tinh mê hoặc lòng người. Anh nhận ra cô gái này, con đàn bà chết tiệt dám coi anh là trai bao. Nhìn thấy cô gái này, con tức giận hôm đó lại ập đến. Máu trong người sôi sục, mắt Lâm Duy đục ngầu. Ngay lúc này anh muốn nhảy ra vắt đầu cô ta xuống làm bống đá.

- Chúng ta cược một ván nhé. 50 triệu, Ok?

- Được, vậy tôi bắt đầu trước.

Lam Phong đang định tiến lại gần bắt chuyện với cô gái đó thì Lâm Duy đã tới trước. Anh tròn mắt quay lại nhìn đám bạn, họ cũng giống anh. Thật không hiểu nổi tại sao một người không bao giờ thêm chủ động tán tỉnh phụ nữ như Lâm Duy lại hành động nhanh như vậy. Cô gái này quả không đơn giản, có thể gây được sự chú ý với Lâm tông máu lạnh. Muốn xem kịch hay, Lam Phong quay lại chỗ ngồi.

Lâm Duy rút ra tám sec 50 triệu đưa tới trước mặt cô gái.

Lam Lan giật mình, khựng lại không nhảy nữa. Quay sang, cô ngạc nhiên, là Lâm Duy. Nhưng tại sao anh ta lại đưa tiền ra trước mặt cô, có ý gì đây? Muốn hủy hôn với cô sao? Nhưng hủy thì cứ hủy thôi, đâu cần thiết phải đưa tiền cho cô chứ, cô vẫn chưa vì anh mà có chút thiệt hại nào.

- 50 triệu, đêm nay cô ngủ với tôi.

Lam Lan thất kinh, không hiểu nổi anh muốn làm gì. Sớm muộn gì thì hai người cũng kết hôn, muốn ngủ với cô thì anh cũng đâu cần nỏ nóng như vậy. Muốn mua một đêm với vợ tương lai của mình bằng 50 triệu sao? Lâm Duy, anh quả là thừa tiền mà. Lam Lan thật sự không biết rằng, Lâm Duy chỉ nhận ra cô là con đàn bà chết tiết đã bao anh, chứ không hề nhận ra cô là vị hôn thê của mình. Bởi cô bây giờ và hôm cử hành lễ đính hôn khác nhau một trời một vực. Một người thì “hư hỏng”, quyền rũ, gọi cảm vô cùng, còn một người thì thanh khiết như ngọc. Anh đúng là nhận không ra mà.

Lâm Duy nhắc lại câu nói của mình một lần nữa:

- Đêm nay, tôi muốn cô ngủ với tôi.

- Anh điên sao? Tại sao lại muốn tôi ngủ với anh?

Mặt Lâm Duy tối sầm. Khóe miệng lạnh lùng nhếch lên.

- Cô yên tâm, tôi sẽ trả cho cô xứng đáng.

Nghe giọng điệu và thái độ của Lâm Duy, Lam Lan biết là anh không nhận ra cô chính là vị hôn thê của mình. Ánh mắt của Lam Lan đang cười, như một con cáo,狡 hoạt và xảo quyết.

- Xin lỗi, tôi không thích những người đàn ông chủ động tìm đến mình. Giọng nói không lớn, tiếng nhạc lại ồn ã. Bọn Hà Vinh ngồi từ đó chẳng nghe ngóng được gì, có chút thất vọng. Nhưng nhìn vẻ mặt tức tối của Lâm Duy, họ biết sắp có kịch hay để xem.

- Con đàn bà chết tiết, không phải cô từng khấn cầu được lên giường với tôi sao?

- Anh có thể từ chối, tôi cũng đã trả cho anh một khoản thù lao rồi còn gì. Tôi nghĩ anh cũng thừa hiểu giữa chúng ta chỉ là tình một đêm, xong chuyện thì mỗi người một hướng. Không nên dây dưa như vậy.

Nghe tới hai từ “thù lao”, anh giận sôi người. Con đàn bà này thật biết cách làm anh nổi điên mà.

- Mẹ kiếp! Con đàn bà chết tiết. Cô muốn tôi giết cô phải không hả?

Lam Lan cố ý muốn Lâm Duy tức chết mà.

- Chà, anh sao vậy? Đừng có nóng.

Lam Lan cười ngọt như kẹo bọc đường. Rướn người, mặt cô ghé sát mặt anh.

- Sao? Muốn tôi ngủ với anh? Chẳng lẽ anh yêu tôi rồi sao?

Đứng thẳng người xuống, nhìn thẳng mắt anh.

- Được thôi, tôi sẽ ngủ với anh.

Quả nhiên như anh nghĩ, những con đàn bà thực dụng thì chỉ cần có tiền là đủ. Mãi hoi nhếch lên, cười khinh miệt.

- Cô muốn bao nhiêu? Nói đi, tôi sẽ đáp ứng. . . miễn cô làm tôi thỏa mãn.

Lam Lan cười tà mị.

- Là anh nói đó - Cô rút ra từ trong túi một đồng xu, đưa tới trước mặt anh. – Nếu anh chấp nhận giá này anh sẽ được ngủ với tôi.

- Cô...

Lam Lan cười lớn, nụ cười rất sáng khoái và ngông nghênh. Vốn dĩ đang đau lòng, muốn tìm chỗ giải khuây, không ngờ lại có trò vui như vậy. Đúng là cô nên cảm ơn vị hôn phu của mình mà.

- Em nói rồi. Em không thích những người đàn ông chủ động tìm đến mình. Những người đàn ông như vậy không đáng một xu.

Người Lâm Duy nóng ran, anh hận là không thể cắt cái đầu xinh đẹp kia xuống để cho cô im mồm được.

Nói xong cô quay người đi khỏi, bỏ mặc Lâm Duy đang tức giận đứng đó. Lúc xoay người đi cô cười khúc khích, may mà anh không đồng ý, nếu không cô sẽ mất đồng xu may mắn của mình.

Bọn Lam Phong nhìn cuộc nói chuyện giữa hai người và cái mặt hầm hè của Lâm Duy khi quay trở lại bàn thì không khỏi phì cười, đúng là một màn đáng xem.

Lâm Duy thực sự phát điên vì người con gái đó, nhưng lại không biết phải làm gì cô. Sau khi chọc giận anh, người ta còn chẳng thèm liếc anh tới một cái. Ngày trước anh cũng từng đối xử với phụ nữ như vậy, ngông nghênh, bá đạo vô cùng, không ngờ hôm nay lại gặp báo ứng.

Hà Vinh uống một ngụm rượu, cười cợt.

- Trời ơi, đúng là chết cười mà. Cậu đã tán gái bao giờ đâu mà lần này lại sốt sắng thế, bị cô ta chơi là đúng rồi.

Lúc này khi hai người nói chuyện, Hà Vinh vốn tính tò mò không thể bỏ lỡ. Anh nấp sau một đôi tình nhân ngay gần đó và đã nghe được một số thứ khá là thú vị. Mấy tên còn lại cũng đã được anh bán thông tin trước khi Lâm Duy về tới. Cả lũ lần bỏ ra bàn, cười lớn.

- Cậu đúng là đáng thương mà, 1 xu... ha ha ha

Lâm Duy cầm ly rượu trong tay đập mạnh xuống bàn, rượu bắn tung tóe, ly rượu vỡ vụn. Bọn Lam Phong tái mặt, không ngờ bạn mình lại nổi giận như vậy.

- Tôi không tin là cô không thích tiền. Cô định chơi trò “ thả con săn sắt, bắt con cá rô ” với tôi sao? Có người đàn bà nào mà lại không thích tiền, tôi không tin cô là ngoại lệ.

Rót một ly rượu, Lâm Duy uống cạn. Hà Vinh nghiêm túc nhìn Lâm Duy.

- Duy, tớ khuyên cậu đừng tiếp cận với cô gái này thì hơn, cậu sẽ yêu cô ta mất. Đừng quên là cậu sắp kết hôn.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không yêu loại đàn bà thực dụng đó. Một lần là quá đủ.

- Nhưng...

Hà Vinh chưa kịp nói hết câu, Lâm Duy đã chen vào

- Đừng lo, chơi chán thì tôi sẽ bỏ. Nhưng trước tiên tôi phải trả mối hận này đã. Con đàn bà chết tiệt đó.

Hà Vinh vỗ vai Lâm Duy:

- Ok, nhớ đừng đi quá xa.

- Được rồi, tôi về trước đây.

Không đợi bọn họ nói gì, Lâm Duy đứng dậy đi luôn.

- Tôi đoán Duy sẽ bị cuốn vào đó. – Hà Vinh nhìn theo dáng lạnh lùng của Lâm Duy ra cửa.

Lam Phong thân nhiên:

- Đầu có phải lần đầu tiên cậu ta lên giường với đàn bà, cũng chưa nghe cậu ta nói thích ai. Kể từ khi biết Mỹ Anh lên giường với ba anh ta thì Duy đã coi đàn bà là lũ rác rưởi hết rồi. Chắc chỉ là hứng thú nhất thời thôi, mấy hôm nữa là quên ngay mà. Yên tâm đi.

Hà Vinh vẫn không chịu thua.

- Chúng ta đánh cược đi, nếu Duy yêu cô gái đó, cậu phải để tôi sử dụng căn biệt thự Blue eyes ở Nha Trang đấy, còn ngược lại nếu không có gì thì tôi sẽ không lên giường với đàn bà trong vòng một năm. Được chứ?

- Được. Tôi đồng ý. Ông không có cơ hội thắng đâu.

- Ha ha, tôi thì lại nghĩ hoàn toàn khác đấy.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Online

- Lan Lan, đợi lâu chưa? - Huyền Diệp vừa thở hồng hộc vừa hỏi.
- Không lâu, mới có 40 phút thôi cô nương.
- huhu, sorry bồ nha. Hôm nay lớp tan muộn quá, xong tui chạy tới luôn nè.
- Biết rồi, biết rồi. Gọi đồ uống đi đã. Nhìn mày mà tao tưởng đang mùa hè đó.
- Hi, tại nhớ mày quá chứ sao. Mà hôm trước bạn đột xuất nên không tới lễ đính hôn của mày, xin lỗi nha.
- Không chấp nhận xin lỗi suông đâu nha mày.
- Biết rồi, vậy tối mời mày đi ăn bò nướng nha. Ngon lắm đó nghen. Quán chú tao mới mở. Chú người bắc nên chắc chắn là hợp khẩu vị của mày đó.
- Ừm, cũng....tạm được. Vậy tao sẽ ăn cho mày sạt nghiệp luôn.
- Không lo đâu nha, mới lĩnh lương nè. Chỉ cần mày kể tao nghe xem chồng chưa cưới của mày như thế nào, nhớ là khai chi tiết đó.
- Ok con dê. Mà sao tháng này lĩnh lương sớm vậy?
- Hi, công ty gia đình mà. Tháng rồi tiêu quá tay hết tiền nên tui xin mẹ ứng lương sớm.
- Vậy hả, tao cũng đang eo đây. Trót dại một lần mà đói cả tháng đây.
- Trời, tiền tiêu vặt mày cao giữ tiêu sao đã hết rồi? Hay đợt này ông già giảm lương mày hả?
- Không, ông lúc nào cũng cho đúng từng tháng.
- Ừ, mà mày tiêu gì nhanh vậy, 1000\$ cơ mà. Mới lĩnh hai tuần chứ mấy. Trước giờ có thấy mày hoang phí đâu? Hay đi bar rồi hết rồi?
- Ờ thì...bao zai hết rồi
- Hà????- Huyền Diệp mắt chữ A mồm chữ O nhìn Lam Lan.

Lam Lan kể cho Huyền Diệp nghe mọi chuyện. Diệp là bạn thân nhất của cô trên thành phố này. Từ lúc mới đến đây nhờ có Huyền Diệp mà cô mới trụ vững cho tới ngày hôm nay. Mọi chuyện cô đều kể cho Huyền Diệp nghe, kể cả chuyện trước khi cô đến thành phố này. Huyền Diệp là một cô gái nam gốc bắc. Tính tình vừa có chút phóng khoáng của người bắc lại vừa ngọt ngào của con gái miền nam. Luôn quan tâm chia sẻ mọi thứ với Lam Lan. Cô không gọi là Lam Lan mà tự đặt cho bạn mình một cái tên khác: "Lan Lan". Theo Huyền Diệp nói thì cái tên Lam Lan nghe cứ lạnh lạnh, khó gần sao đó, nghe Lan Lan nữ tính, nhí nhảnh hơn nhiều.

- Tên Lâm Duy này đúng là đồ ngốc, lấy tiền ra mua vị hôn thê của mình. Ha ha
- Tao còn ngốc hơn nè, mua một thứ đáng lẽ miễn phí với giá cao. - Lam Lan xì mặt.
- Áy da, vậy là phải nhờ vú nuôi ta đây chăm sóc cho tới ngày lĩnh lương rồi.

Lam Lan mắt sáng như sao, ôm hôn cô bạn thân thiết.

- Yêu "mày" quá đi à.

Trở về phòng, Lam Lan ngồi ngẫm người trước đồng tài liệu tốt nghiệp. Đọc sơ qua một lượt, mắt đú lại.... đọc tài liệu cảm thấy khá nhàm chán, cô lấy điện thoại ra lướt facebook, đọc một vài status của mấy người bạn chuyên nói chuyện tào lao với cô dù không biết cô là ai, cô cũng chẳng buồn quan tâm họ là ai. Kéo lên kéo xuống những thông tin trên màn hình vẫn không tìm ra có gì thú vị. Lại nhìn liếc qua dòng chữ to ngay ngắn "Đồ án tốt nghiệp" trên phần mềm word ở giữa màn hình máy tính, phía dưới là một mảng trắng tinh, Lam Lan bất lực thở dài ngao ngán, ngón tay di chuột bằng quơ kích đúp vào biểu tượng mặt cười màu xanh nho nhỏ ở dưới góc màn hình. Một cửa sổ yêu cầu đăng nhập Line hiện ra, con trỏ chuột đang di chuyển đến cái ô vuông nhỏ màu đỏ, lúc con trỏ vừa đến nơi cô lại thay đổi phương hướng của nó tới ô ID: xatanchantroi

Sau khi điền đầy đủ ID và pass word, cô nhấn phím enter. Danh sách Line hiện ra trước mắt cô, ảnh mặt Lam Lam trầm xuống. Kể từ ngày ấy cô xóa hết bạn bè trong list friends chỉ để lại duy nhất một cái ID: ganngaytruocmat - đây là tên hiển thị Line của Hoàng Việt. Kể từ ngày quen anh cô bắt đầu dùng Line để nói chuyện với anh. Lúc ấy Line là phương tiện "hot" để kéo gần khoảng cách giữa hai người hoàn toàn xa lạ. Thi thoảng cô cũng tham gia chat room để tán gẫu với một số người "bạn xa lạ". Bình thường cô không có nhiều bạn, nên lúc muốn tâm sự cũng không biết phải tìm ai. Tốt nhất là nói

chuyện với người không quen biết sẽ dễ dàng hơn, không phải lo lắng họ nghĩ gì về bạn, không cần nhìn sắc mặt của họ mà nói chuyện. Nhưng từ sau đêm ấy, sau cơn mưa như trút nước ấy, cô ngồi thẫn thờ trong quán net, sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu, đôi môi mím chặt. Cô đem tất cả bạn bè trong danh bạ cho vào blacklist, duy chỉ có "ganngaytruocmat" là không hề nhúc nhích. Trong lòng cô lúc đó chỉ có đau xót chứ không có hận, nếu hận cô chỉ hận chính mình chứ cô không hận anh, cô muốn giữ nơi này cho riêng anh... Nhìn avatar xám xịt, cô khẽ nở nụ cười chua xót. Rốt cục đến bây giờ cô mới hiểu tình yêu của anh ích kỉ đến nhường nào. Anh không thể chấp nhận việc cô không còn trong trắng, cũng không muốn thấu hiểu nỗi khổ tâm của cô. Tình yêu của anh cũng mỏng manh như cái "màng trinh" đó vậy, dễ dàng vỡ vụn vô cùng...

Cô đăng nhập vào một chat room, vừa khéo thấy mọi người đang thảo luận về tình yêu. Có người hỏi "con gái hiền lành, ngoan ngoãn, chung tình bây giờ còn không?!"

Có người đáp: "tuyệt chủng lâu rồi"

- "thật tàn nhẫn..."

- "sự thật thôi. Gái bây giờ không có iphone, không đồ hiệu, không cứng chiều....thì dù cho bạn có tốt đến đâu thì biểu hiện của cô ấy dành cho bạn sẽ là "hì vọng anh lặn ra xa tôi, càng xa càng tốt".

- "Không tiền thì cạp đất mà ăn à."

- "ì("

- "....."

Xatanchantroi: "Tôi là một cô gái tốt còn sót lại đây. Xin chào các bạn"

Tieulyphidiem: "Ồ, chào người đẹp"

Laocong_laoba_108: "heart*heart**-*"

Yeulamem: "xatanchantroi, chào em"

.....

Xatanchantroi: "@@, Minh có tuổi rồi"

Tieulyphidiem: "ha ha....."

Laocong_laoba_108: "@.@"

Xatanchantroi: "Cả nhà tìm được người con gái tốt rồi, vậy đàn ông chung tình, bao dung, rộng lượng bây giờ có còn không? Tui đang muốn kiếm một chàng đây."

Tieulyphidiem: "Cô bạn này đang miêu tả tôi có phải không?? ^_ ^"

Yeulamem: "tieulyphidiem ông bị mắc bệnh tự kỉ quá trầm trọng"

Vinhvienbaoxa: "xatanchantroi theo cô thì người đàn ông như thế có còn không?"

Xatanchantroi: "Tôi đang hỏi các anh kia mà! @.@"

Vinhvienbaoxa: "Chắc cũng tuyệt chủng hết rồi"

Xatanchantroi: "vậy sao???? Vậy là chuẩn bị tinh thần F.A dài dài @@"

Tieulyphidiem: "đừng nghe cậu ta. Đàn ông tốt còn nhiều lắm. Ví dụ như tôi chẳng hạn."

Xatanchantroi: "....."

Vinhvienbaoxa: "....."

Chatroom được một lúc thì mọi người cũng out dần, Lam Lan add friend với vinhvienbaoxa. Hai người chuyển qua chat riêng, nói chuyện qua lại vài câu thấy hợp, họ bắt đầu tâm sự với nhau về một số chuyện trong quá khứ. Tuy nhiên họ không nói cụ thể với người đối diện rằng họ là ai. Vì ai cũng cần có bí mật riêng, tâm sự để giải tỏa nhưng cũng cần giữ bí mật danh tính bản thân.

-----*****-----

Có một chàng trai vừa tròn 17 tuổi đam mê hội họa, cậu theo học lớp hội họa của một nữ họa sĩ trẻ. Cô gái ấy 25 tuổi, rất xinh đẹp. Ngày ngày gặp gỡ, ánh mắt cậu thanh niên 17 tuổi dần trở nên si mê. Cậu ta quyết định theo đuổi người con gái đó, mặc cho cô có hơn mình 8 tuổi, mặc cho cô đã có

[illegible]

Kể từ sau lần đó, hai người thường xuyên đề nick Line trong trạng thái tự đăng nhập khi mở máy. Mỗi khi thấy ID đối phương lóe sáng thì họ dù có đang bận thì cũng sẽ gửi nhau một lời chào và vài biểu tượng cảm xúc. Có những khi họ ngồi thông đêm suốt sáng để tán gẫu hàng loạt những thứ trên trời dưới bể, thật chẳng ra đầu vào với đầu. Lâm Duy bất đắc dĩ cười khổ, anh không hiểu nổi một gã 33 tuổi như anh đang làm cái gì thế này, đây chẳng phải cái gọi là tình yêu online đó sao?

Xatanchantroi: "anh có đó không?"

Xa...: "Nhớ anh!"

Xa.....: " Còn anh?"

Xa.....: "À, một mình sao?"

Xa.....: "Ù'm.."

Xa....." Em đang ở ngoài....cũng giống anh.....đang uống một ly...nhưng là một mình. ^ _ ^"

Xa.....: " Không, thói quen thôi mà. Hì hì"

Xa.....: "....."

Xa.....:" Chúng ta thậm chí còn chưa gặp mặt."

Xa.....:" Chúng ta liệu có đủ gần để gặp. Anh biết em đang ở thành phố nào không?"

Xa.....: "ừ. Vì chúng ta đã nói là không muốn có ràng buộc thực tế kia mà. Anh lại quên rồi."

Xa.....: " "

Lam Lan cười yếu ớt, quen nhau gần hai tháng rồi, mỗi ngày nói chuyện ít nhất bốn tiếng nhưng lại không biết mặt nhau, không biết những thông tin cơ bản nhất về đối phương. Đây là cách mà họ lựa chọn, họ cần một người để sưởi ấm tinh thần nhưng cũng lại sợ sẽ bị tổn thương nên chỉ có cách trở thành ảo ảnh trong lòng đối phương mới là tốt nhất. Biết bao lần cô muốn gặp anh nhưng lại bị lí trí kéo trở về hiện tại. Không bắt đầu thì sẽ không có kết thúc.....

Lam Lan đang ngồi thần thờ thì có âm báo tin nhắn, cô gạt ngón tay, màn hình điện thoại sáng trở lại. Thấy dòng chữ mà anh vừa gửi trong lòng cô không khỏi sinh ra cảm giác ấm áp, môi khẽ nở nụ cười.

Vinh....." Anh đang nhớ em....."

Cô đang định trả lời anh thì tuột tay làm rơi điện thoại.

"cộp" chiếc điện thoại tiếp đất một cách không thương tiếc, lòng cô vô cùng đau xót, cả đồng tiền chứ có ít đâu. Vị trí hiện tại của nó bây giờ đang cách cô khoảng hai bước chân về phía sau. Cô xoay người định bước đến đó nhặt thì ánh mắt lại không hẹn mà dừng trên khuôn mặt của người đang ngồi đối diện chiếc điện thoại của mình. Anh ta mặc một bộ vét đen, áo sơ mi màu hồng phấn, chiếc cà vạt cùng tông bị lỏng lẻo vài phần. Ngũ quan thanh tú, tay cầm ly rượu màu vàng nhạt lấp lánh, nhưng ánh mắt màu nâu lại không ngừng dán vào chiếc điện thoại đang để trên mặt bàn. Hai người bạn ngồi cùng bàn anh ta bất gặp ánh mắt Lam Lan thì trong mắt lóe lên tia giảo hoạt, lấy cùi trỏ huých tay Lâm Duy.

- Này, "một xu" có người tìm cậu kìa.

Theo cái hất cằm của Lam Phong, Lâm Duy nhìn về phía Lam Lan đang đứng, cách anh chừng bốn bước chân (chiếc điện thoại nằm giữa, cách mỗi người hai bước chân), anh khẽ nhủ mày. Cô gái này đứng đây làm gì? Chẳng lẽ đã nghĩ thông suốt rồi sao, muốn trực tiếp trèo lên giường của anh chứ không giờ trở lại mềm buộc chặt nữa? Đó là những suy nghĩ trong đầu Lâm Duy lúc này.

Bất gặp cái nhìn khó chịu của anh, cô cũng không lấy làm vui vẻ, tiến lên hai bước cúi người nhặt điện thoại lên rồi lập tức xoay người bước đi, chẳng thèm liếc anh tới một cái.

Lâm Duy máu lại từ chân mà dồn hết lên não. Anh đứng bật dậy túm lấy cổ tay cô, giọng nói rít qua kẽ răng như sư tử gầm.

- Cô đứng lại đó cho tôi.

Lam Lan khẽ nhủ mày, không ngờ người đàn ông này lại cố chấp đến thế, nhất quyết muốn cô phải lên giường cùng anh ta sao? Thật là biến thái, không ngờ người này tương lai có thể sẽ là chồng cô. Cô bất đắc dĩ thờ dài, xoay người lại đối diện với khuôn mặt đang tức tối đến vằn vẹo của anh.

- Có chuyện gì muốn nói sao? Đừng nói với tôi là anh chấp nhận cái giá một xu đó nhé.

- Cô...

Câu nói còn đang mắc nghẹn trong cổ họng thì Lâm Duy lại bị cô bồi thêm một câu mà giận tím tái cả mặt.

- Nếu đúng là như vậy thì thật xin lỗi. Nếu lúc đó anh gạt đầu thì tôi còn có thể xem xét. Còn bây giờ thì đúng là một xu tôi cũng không muốn bỏ nữa rồi.

Nói xong câu này cô nở nụ cười đầy yêu nghiệt nhìn về tức giận trên mặt anh. Lam Lan không hề biết rằng chính nụ cười ấy đã làm cho Lâm Duy giận đến mức mất hết kiểm soát. Kéo ngược cô vào trong lòng anh, tay còn lại ra sức ghì lấy gáy cô, khiến cô không thể cự quật. Đôi môi nóng bỏng áp đến môi cô. Đôi môi đỏ căng mọng của cô bị anh cắn cháy máu. Mùi máu tanh nồng sộc thẳng vào mũi cô. Lam Lan cố nén đau và nổi tức giận trong lòng không cho nước mắt chảy xuống lúc này. Khi đã hạ hỏa, Lâm Duy buông Lam Lan ra, nhưng đây cũng là lúc cơn tức giận của Lam Lan lên tới cực điểm.

"ba" một cái tát vang dội, Lam Lan dùng hết sức lực của mình mà cho vị hôn phu "biến thái" này một "chưởng" vô cùng tàn khốc. Trên mặt Lâm Duy là năm ngón tay đỏ hỏn. Bị tát một cái mà Lâm Duy lại đứng ngây người như phỗng, đây là lần đầu tiên anh nhận lấy cái tát từ một cô gái. Con người lạnh lùng của anh xưa nay chưa có cô gái nào dám đắc tội, vậy mà cô gái này chẳng thèm để ý đến anh, hết lần này tới lần khác làm cho anh cảm nhận những cái "lần đầu tiên" (lần đầu nhìn chăm chăm một cô gái xa lạ trong bar, lần đầu qua đêm với phụ nữ mà phải tự kiềm chế bản thân, lần đầu tiên có cảm giác làm " trai bao", rồi lại lần đầu tiên nhận lấy một cái tát trước mặt bao nhiêu người thế này). Bọn Lam Phong và Hà Vinh lúc này cũng chỉ biết tròn mắt lên mà nhìn hai người.

Bỏ mặc những ánh mắt xem náo nhiệt xung quanh, Lam Lan xoay người xoải bước đi, bóng lưng thon thon thẳng tắp dần khuất ở phía cửa thì mọi người mới rời tầm mắt về phía Lâm Duy thì thảm to nhỏ với nhau. Đám người Lâm Duy đương nhiên cũng tính tiền rồi lập tức rời khỏi đó. Mặc dù anh chẳng ngại những ánh mắt soi mói xung quanh, nhưng vì không còn tâm trạng nên họ mới không tiếp tục ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Trâu già gặm cỏ non

Sáng sớm hôm sau trên các phương tiện truyền thông hiện đại xuất hiện một loạt tin nóng: "Lâm tổng hẹn hò "bí mật" tại quán bar với một cô gái xa lạ", "Nụ hôn say đắm của tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị tại bar XXX"...lướt web nửa buổi Lam Lan cũng thấy choáng luôn với những cái scandal do hai người bọn họ gây ra. Tiếng chuông di động vang lên, cô nhìn màn hình có dãy số lạ đang nhấp nháy, do dự có nên nghe hay không. Cô không có nhiều bạn, cả danh bạ cũng chỉ có hơn 10 số điện thoại, không biết đây là người nào mà sáng sớm đã gọi điện thoại cho cô. Muốn biết là ai gọi thì cứ trực tiếp nghe máy không phải sẽ biết ngay sao, nghĩ vậy nên cô liền bắt máy.

- Alo, Lam Lan nghe.

- Lam Lan, di Lâm đây.

- Dạ, con chào dì. Dì tìm con có chuyện gì vậy ạ?

- À....Cũng không có gì. Chắc con cũng đọc tin tức rồi phải không?

- Vâng, con cũng vừa đọc qua một chút.

- Ừm, chuyện này....

Bà còn đang ngập ngừng không biết nói sao thì Lam Lan đã lên tiếng trước.

- Dì đừng lo, con không nghĩ gì đâu. Chúng con dù sao cũng chỉ mới bắt đầu. Cũng cần cho anh ấy chút thời gian để sắp xếp chuyện riêng tư đi ạ. (Lam Lan thân là nhân vật chính của tin đồn mà lại nói như thể không quan tâm tới quá khứ của anh với cô gái khác, đúng là nói dối như thần)

- Tốt lắm, tốt lắm. Con không nghĩ gì là tốt rồi.

- Dạ. Dì yên tâm.

- Hôm nay con có rảnh không?

- Con phải đến lớp bây giờ rồi dì ạ. Có chuyện gì vậy dì?

- Dì định rủ con đi mua sắm với dì, nhưng con bận thì thôi.

- Vâng, thật ngại quá.

- Được rồi, không sao. Để khi khác. Nhưng trưa đi sẽ bảo Lâm Duy qua trường đón con đi ăn cơm.

- Không cần phiền vậy đâu dì, anh ấy còn có nhiều việc phải làm mà.

- Nhiều việc thì cũng phải đi ăn cơm chứ. Có việc gì quan trọng bằng việc bồi dưỡng tình cảm của hai đứa đây. Quyết định vậy đi.

- Dạ. Con biết rồi. Dì cứ yên tâm đi ạ.

- Ừm. Con đến lớp đi.

- Dạ. Con chào dì.

Cúp điện thoại, Lam Lan thở dài thườn thượt. Đúng là không thể nào tránh được mà, oan gia ngõ hẹp. Mối bị anh cắn tới hôm qua vẫn còn sưng vù, làm sao mà đi ăn cho được đây? Như vậy há chẳng phải là "lạy ông tôi ở bụi này" sao.

11h30 Lam Lan tan lớp, vừa bước ra tới cổng liền nhìn thấy Lâm Duy mặc bộ vest trắng, tay đeo đồng hồ bạch kim, khuôn mặt tinh xảo như điêu khắc, hai mày trau lại như đang đâm chiêu. Anh đứng khoanh tay bên chiếc audi đen ở phía bên kia đường đợi cô. Dáng vẻ đẹp trai cuốn hút như vậy liền trở thành trung tâm chú ý của mọi người, có những cô gái đi ngang qua chỗ anh mặt còn ửng hồng, miệng cười tủm tỉm. Nhìn anh bảnh bao như vậy, nhìn lại mình Lam Lan không khỏi có chút bất đắc dĩ, áo len cổ lọ kết hợp với quần jeans, sau lưng đeo chiếc balo da màu đen, trên mặt là cặp kính cận nobita đang "so hot" của tuổi teen, trên khoe miệng là mảnh băng cá nhân màu be. Với bộ dáng này mà đi ăn cơm với anh không biết sẽ như thế nào đây. Nghĩ đến đây cô không khỏi nở nụ cười gian trá, cách ăn mặc này là do cô cố tình khiến anh không thể nhận ra cô chính là "người tình tin đồn" của anh.

- Anh đợi em lâu chưa?

Nhìn qua cô gái trước mặt một lượt, mày anh khẽ nhíu một cái rồi mới mở miệng.

- Cô là Lam Lan?

Lam Lan chớp chớp đôi mắt long lanh làm ra vẻ vô tội, nói:

- Vâng, anh không nhận ra em sao?

- Không!

Lâm Duy trả lời cụt ngắn. Nhìn cô gái trước mặt, thật đúng là hết nói nổi. Mang cô đi ăn cơm liệu có ai nghĩ anh là "trâu già khoái gặm cỏ non" không đây. "Bé con" trước mặt nhìn thế nào cũng không ra cô gái 20 tuổi. Đưa cô đi ăn anh có cảm giác như ba đi ăn cùng con gái vậy. Đúng là nhận không ra đây lại chính là vị hôn thê xinh đẹp trong buổi lễ đính hôn của anh. Ai cũng nói cô là tuyệt thế giai nhân, nhưng bây giờ nhìn đi nhìn lại thế nào anh cũng cảm giác như mình đang dụ dỗ trẻ em dưới tuổi vị thành niên, vào tù như chơi đấy. Trầm ngâm cả nửa ngày anh mới tiếp tục lên tiếng.

- Lên xe đi. Tôi đưa em đi ăn.

Lâm Duy mở cửa phía ghế lái phụ cho cô. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Lam Lan tự nhiên lại trở nên vô cùng rụt rè, cô đáp:

- Dạ.

Hai người ngồi trên xe một mực im lặng không nói với nhau câu nào. Anh thì một tay cầm vô lăng, một tay tựa bên cửa, mắt nhìn thẳng phía trước tập trung lái xe. Còn cô thì cũng âm bình bất động ngồi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Trong lúc ăn cơm, hai người ngồi đối diện nhau, thì thoảng mới nói với nhau một vài câu xã giao, còn không thì chỉ có tiếng dao đĩa cắt thịt bò. Đột nhiên Lâm Duy lên tiếng:

- Em đã xem tin tức sáng nay chưa?

- Rồi

Trả lời anh xong cô lại tiếp tục đưa một miếng thịt bò cỡ to vào mồm nhai nhóp nhép. Còn chưa kịp nuốt xuống thì câu tiếp theo của anh làm cô suýt mắc nghẹn mà chết.

- Cô ấy là người tôi yêu.

Lam Lan ho sặc sụa, vớ ngay ly nước uống một hơi cạn sạch. Anh đang nói cái gì vậy? Cô là người anh yêu? (nói đúng hơn là cô gái trong quán bar là người anh yêu - ý của anh là như thế). Họ yêu nhau từ bao giờ mà sao cô không biết vậy?

Nhìn cô ho sặc sụa, tròn mắt nhìn anh, miệng còn đang dính ít sốt do vừa rồi ăn miếng quá to mà ngoen ra, dáng vẻ này của cô khiến anh không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ: "Mình đang làm cái gì thế này? Cô nhóc này có đáng vì anh mà bị tổn thương không? ". Những lời định nói lại bị anh nuốt xuống, lúc đầu anh muốn nhân cơ hội này nói với cô rằng dù cho họ có kết hôn thì anh vẫn sẽ có tự do của anh, anh có đi với người đàn bà khác thì cô cũng không nên thắc mắc. Nhưng nhìn bộ dáng non nớt này của cô anh lại không nỡ nói ra (cái này là do Lâm Duy tự cảm nhận, không phải Lam Lan cố gắng tỏ ra nai tơ như vậy). Anh rút khăn giấy, đưa tay lau vết sốt trên miệng cô, ánh mắt triu mến như một người anh trai.

- Anh.....- cô ngại người nhìn anh, không biết nên nói cái gì. Cảm giác này là sao? Khi nhìn thấy ánh mắt ấy thì tim đập chân run là sao?

Lâm Duy khẽ cười.

- Không có gì. Em ăn tiếp đi. Cắt miếng nhỏ thôi. Sốt dính đầy miệng rồi.

Lam Lan ó ra, mặt đỏ bừng. Vốn là cô cố ý tự làm mất hình tượng của mình, nhưng khi nghe anh nói vậy thì cảm giác xấu hổ lại tự nhiên kéo đến, trên gò má trắng xuất hiện hai đám mây hồng, mặt cô đỏ tới tận mang tai. Hận không có cái lỗ lẽ nào để chui xuống

- Vừa rồi anh nói cô gái đó là người yêu của anh hả

- Ừ

- Vậy...ý anh muốn nói gì với em?

- Tôi muốn em hiểu, dù chúng ta có kết hôn thì tôi vẫn muốn cả hai có cuộc sống riêng, em không cần phải quan tâm đến cuộc sống của tôi cũng như tôi cũng sẽ không can thiệp cuộc sống của em

- Ồ, vậy ý anh nói rằng anh và cô ấy yêu nhau, sau này dù có xuất hiện những tin đồn như vậy thì em cũng đừng có ngạc nhiên có phải không?

- Đúng vậy.

- Ok, em hiểu những gì anh nói rồi. Em sẽ không can thiệp vào chuyện của hai người đâu.

Vừa nói Lam Lan vừa nhai nhồm nhoàm khiến Lâm Duy có chút không tưởng tượng nổi.

- Em có biết là anh đang nói đến vấn đề gì không?

- Đương nhiên em hiểu những gì anh muốn nói mà Lâm tổng. Anh cứ yên tâm làm những gì mà anh thích, dù anh có một hay mười cô người yêu thì em cũng sẽ không có ý kiến. OK

- Ừ. Em ăn đi. Hi vọng em sẽ không quên những điều mình đã nói.

Mục đích của anh hôm nay chính là muốn những lời này, nhưng không hiểu sao khi nghe cô nói như vậy anh lại có cảm giác như mình đang bị vứt bỏ, có

chút mất mát trong lòng. Khẽ lắc đầu, anh thực sự cũng đang không hiểu chính mình muốn cái gì nữa. Tại sao anh lại có thể đồng thời có cảm giác là lạ với cả ba cô gái trong cùng một thời điểm như vậy. Một là người đang ngồi trước mặt anh, hai là người tình tin đồn của anh, người còn lại là cô nàng online chưa bao giờ thấy mặt. Anh đã qua cái thời tìm đập loạn nhịp ấy lâu rồi mới phải, 33 tuổi và đã từng có một cuộc tình khắc cốt ghi tâm như vậy thì lẽ ra anh sẽ không có cảm giác như vậy mới phải.

-----*****-----

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Lật lại quá khứ

Văn phòng tổng giám đốc công ty Wings

- Tổng giám đốc, tôi đã điều tra ra kết quả về nhị tiểu thư của nhà họ Đặng rồi ạ.

- Kết quả như thế nào?

- Lam Lan tên khai sinh là Vũ Ngọc Lam Lan. Cô ta đích thực là con gái của Đặng Thiệu Anh, nhưng là đứa con riêng của ông ta với một người phụ nữ khác.

- Người phụ nữ đó là ai?

- Vào những năm 90, bà ta là một ca sĩ khá nổi tiếng - Vũ Ngọc Lam. Khi bà ta mang thai Lam Lan là lúc 19 tuổi, sự nghiệp đang ở đỉnh cao. Có rất nhiều đại gia thời bấy giờ theo đuổi bà ta, nhưng không hiểu tại sao năm đó bà lại ản danh, thì ra là vì đã mang thai của Đặng thiếu gia Hải Phòng - chính là Đặng Thiệu Anh. Từ đó cái tên Vũ Ngọc Lam cũng dần bị quên lãng.

- Vậy bây giờ bà ta đang ở đâu?

- Bà ta đã qua đời vào hơn hai năm trước do con đau tim đột ngột.

- Hơn hai năm trước?

- Dạ vâng, thưa tổng giám đốc. Tôi có tìm hiểu qua cuộc sống của hai mẹ con họ và được biết rằng bà ta sau khi sinh cô Lam Lan thì bị bệnh tim, do cuộc sống khó khăn nên bệnh ngày càng nặng. Năm đó là lúc bệnh tình bà ta có chuyển biến xấu, cần phải phẫu thuật gấp. Nhưng hai mẹ con không có đủ chi phí phẫu thuật nên chỉ uống thuốc cầm chừng. Được ba tháng thì đột quỵ phải nhập viện, cô Lam Lan không hiểu sao ngày hôm đó lại không tìm thấy đâu. Khi bà chuẩn bị buông hơi thở cuối cùng thì mới thấy cô ấy đến bệnh viện xin nộp tiền viện phí phẫu thuật cho mẹ. Nhưng lúc đó các bác sĩ đều đã không thể làm gì hơn được nữa.

- Cô ta lấy đâu ra số tiền phẫu thuật đó?

- Có bạn học cùng trường đã nhìn thấy tôi hôm đó cô ta đi ra từ khách sạn Liberty, người bạn đó còn nói có nghe thấy cô ta đồng ý với một người đàn ông nào đó rằng sẽ dùng đêm đầu tiên của mình để đổi lấy một trăm triệu.

- Đêm đầu tiên?

- Vâng.

- Không phải cô ta làm gái từ trước đó rồi sao?

- Dạ không, thưa tổng giám đốc. Đó đích thị là lần đầu tiên của cô ta.

- Anh chắc chứ?

- Vâng, vì người mua đêm đầu tiên của cô ta là một thương nhân người Đài Loan, người này chỉ thích những cô gái còn trong trắng nên sẽ không dùng những cô gái đã qua sử dụng của người khác. Tôi còn mua được một số bức ảnh do người bạn cùng trường đó cung cấp. Mời tổng giám đốc xem.

Thư ký Trương lấy ảnh trong túi tài liệu ra đưa cho Hoàng Việt. Đó là những bức ảnh của một cô gái có mái tóc dài đen bóng, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn sệt đi theo sau một người phụ nữ tóc ngắn vào khách sạn Liberty. Anh lấy mở những tấm ảnh cũ của hơn hai năm trước do một người bạn gửi cho anh qua điện thoại ra xem. Cũng là cô gái đó, cũng ở cửa khách sạn Liberty, nhưng cô lại đang là lướt trong vòng tay của một người đàn ông hơn 50 tuổi, người đó chính là ba của anh. Hai cô gái này đều có mái tóc dài đen nhánh giống nhau, dáng dấp cũng tương tự, tuy nhiên cô gái trong những bức ảnh do bạn anh gửi chỉ nhìn thấy phía sau hoặc nửa nghiêng của khuôn mặt. Nếu nhìn không kỹ, không ai có thể nhận ra hai cô gái ở hai bức hình này không phải là một người.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cái bớt hình hoa lan ở sau gáy của cô gái có khuôn mặt trái xoan ấy. Đôi tay xiết chặt. Tại sao, tại sao... Tại sao anh có thể hồ đồ như vậy, không phải cô, không phải cô. Người phụ nữ đã phá hoại gia đình anh không phải cô, người đã khiến mẹ anh tự sát không phải cô. Dáng dấp giống nhau, tên tuổi giống nhau, xuất hiện cùng một nơi, quần áo cũng là một kiểu, nói không phải một người thì ai tin. Nhưng bây giờ anh biết mình đã sai, sai thật rồi. Vì cô từng nói với anh, từ khi sinh ra sau gáy đã có một vết bớt hình hoa lan, chính vì vậy mẹ cô mới lấy tên của mình ghép thêm chữ Lan đặt tên cho cô - Lam Lan.

Lam Lan, anh thật sự xin lỗi, anh thật sự đã sai rồi, sai thật rồi. Khiến em tổn thương như vậy, anh thật không xứng đáng mà.

Hoàng Việt ngồi thẩn thờ, khóe mắt đỏ ngầu. Thư ký Trương thấy lo lắng lên tiếng gọi

- Tổng giám đốc, anh không khỏe sao?

- Tôi không sao, anh ra ngoài đi.

- Vâng.

Tâm trạng nặng nề, anh bước tới quầy rượu rót vài ly whisky. Uống vài ly thấy càng sầu não hơn, anh lái xe tới quán cà phê mà trước đây cô làm, anh vẫn thường đem hoa tới tặng cô mỗi tối. Ngồi trong xe một lúc, anh quyết định vào trong quán uống một ly capuchino mà cô hay pha cho anh trước đây. Vừa bước vào cửa thì anh bị người khách từ trong quán đi ra va vào, cà phê dính đầy lên chiếc sơ mi trắng của anh. Cô gái đó vội vàng lấy tay áo chà vết cà phê cho anh.

- Xin lỗi anh, tôi không cố ý, tôi sẽ lau sạch giúp anh.

Cô gái vừa lau vừa gấp đầu xin lỗi như bở cùi nên không nhìn thấy ánh mắt anh đang nhìn cô chăm chăm. Bỗng nhiên bàn tay đang chà loạn trên người anh của cô bị túm lấy, lúc ấy cô mới ngẩng đầu lên nhìn. Lam Lan đang nghĩ là lần này gặp phải cơn bão rồi chẳng thì khi nhìn thấy mặt anh cô lại không kịp thời phản ứng gì hết, đứng im bất động.

Đang lúc Lam Lan ngây người, Hoàng Việt bỗng kéo cô vào lòng. Anh ôm ghì lấy cô, nước mắt anh cũng theo khóe mắt chảy xuống. Anh thủ thủ bên tai cô thì thầm xin lỗi.

- Lam Lan, anh sai rồi. Anh thật sự sai rồi, hãy tha lỗi cho anh.

Mọi người trong quán cũng hướng qua phía hai người bên này để hóng chuyện thị phi. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô cau mày, đẩy anh ra.

- Nay, anh buông tôi ra. Anh say rồi phải không, chạy loạn tới đây rồi nói năng linh tinh gì vậy?

- Không, anh không say. Hãy tha lỗi cho anh, cho anh một cơ hội được không em?

Anh nhìn vào mắt cô với một sự khẩn thiết vô cùng, khuôn mặt đau buồn ấy cũng khiến lòng cô xao động.

- Muộn rồi, tôi sắp kết hôn rồi.

- Không muộn, anh sẽ không để em lấy anh ta. Chỉ cần em tha lỗi cho anh, anh sẽ làm tất cả.

- Dù rồi, tôi không cần anh làm gì hết. Anh còn nhớ những gì anh đã nói với tôi hai năm trước chứ? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Nói xong nước mắt cô cũng không kiềm được nữa mà tuôn rơi như nước vỡ đê. Cô lấy tay gạt nước mắt và dùng sức vung cánh tay đang bị anh túm chặt ra. Bỗng nhiên anh kéo cô vào lòng, anh hôn ghì lấy đôi môi mà suốt hai năm qua anh luôn tưởng niệm.

- Ừm... Ừm... Buông tôi ra

Lam Lan dùng hai tay đánh loạn lên người anh. Khi anh vừa buông lỏng, cô liền rống cho anh một cái tát vang dội. Hoàng Việt đứng chết chân tại chỗ, cho đến khi cô đã đi khỏi, đám đông vây xem cũng đã tản đi thì anh mới cười khổ.

Rời khỏi quán cà phê, Lam Lan lao thẳng về nhà, trèo lên giường, chum chán nhắm mắt ngủ. Cô cố gắng tự thuyết phục mình đây không phải thật, không phải thật. Anh ta không yêu cô, không phải cô, anh ta chỉ coi cô là một con điếm. Đúng, cô không xứng với anh ta, không xứng... không xứng... Nghĩ vậy nước mắt cô lại như cái vòi nước hồng van mà tuôn ra.

- Đúng, tôi không xứng với anh. Nhưng anh cũng không đáng để tôi buồn. Tôi không cần, không cần... huhuhu...

Cô tự nói một mình, rồi lại khóc hu hu như một đứa trẻ. Hai năm rồi, không còn khóc như vậy nữa. Hôm nay, chỉ vì một câu "anh sai rồi" mà cô lại thấy lòng xao động đến vậy. Thời gian đã qua khá lâu, nhưng nỗi đau thì chưa bao giờ là cũ. Anh có thể không yêu nhưng cô thì đã yêu hết lòng, vậy mà anh lại vì một chữ "trình" mà bỏ rơi cô, coi cô như loại phụ nữ rẻ mạt. Bây giờ anh nói anh sai, anh hối hận, điều này còn quan trọng sao? Mọi thứ đã mất đâu thể nào dễ dàng tìm lại, đâu phải cứ làm sai là có thể nói xin lỗi, đâu phải cứ anh hối hận là có thể quay về...

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Scandal

Chuyện gì vậy? Lam Lan, con hãy nói cho ba biết, con đang làm cái gì vậy hả?

- Chuyện gì mà sáng sớm ba đã gọi con đến đây rồi nổi giận đùng đùng vậy?

Đặng Thiệu Anh tức giận tới tím mặt, dùng tay chụp mạnh lên mặt bàn, rồi quăng tờ báo sớm nay cho Lam Lan.

- Con xem chuyện tốt con làm đi.

- Chuyện gì vậy ba?

Lam Lan khó hiểu, mở tờ báo ra, đập ngay vào mắt cô là mẩu tin dài phủ kín nguyên cái trang nhất: “Vị hôn thê của Lâm tổng giám đốc tập đoàn tài chính Phương Đông ôm hôn say đắm cùng tổng giám đốc tập đoàn đá quý Wings”. Tiêu đề giật gân, tin tức thì đầy một trang, hình ảnh thì cận mặt rõ ràng. Đúng là cô không thể nổi được cái gì, chỉ biết lấp bấp.

- Chuyện nàychuyện này con...

- Chuyện này con tốt nhất nên giải quyết cẩn thận, sáng nay dì Lâm có gọi điện qua hỏi ba về tin này. Dì Lâm nói con qua bên đó chút. Lát Lâm Duy sẽ sang đây đón con.

- Hà, sang đó làm gì hả ba?

Đặng Thiệu Anh tức đến phùng má trợn mắt:

- Còn hỏi, bảo con đi thì con đi đi. Mau đi chuẩn bị.

- Dạ

Sau khi Lam Lan rời khỏi, Trần Thái Hà cũng từ trên lầu đi xuống. Bà đứng ở tay vịn cầu thang nhích mép cười rồi nói một câu đầy mỉa mai:

- Đấy, rồi ông xem. Mẹ nào thì con đấy mà. Đúng là hồ ly tinh.

- Bà im đi. Ngọc Lam cũng đã mất rồi, bà đừng động đến người đã chết có được không.

- Tôi cứ nói đấy. Con hồ ly tinh đó chết rồi nhưng vẫn không tha cho tôi. Nó vẫn để lại một con tiểu hồ ly để làm tôi tức chết.

- Bà đúng là không biết lý lẽ.

- Ông nói cái gì? Tôi không biết lý lẽ?

- Hừ...

- Ông đừng quên, khi xưa khi công ty của ông sắp phá sản nhờ có ba tôi ra tay giúp đỡ nên ông mới có ngày hôm nay.

- Hừ, bà còn muốn đem chuyện này ra nói đến bao giờ? Bà đừng tưởng tôi không biết những gì bà đã làm.

- Tôi đã làm gì? Ông nói cái gì vậy hả?

- Bà làm gì thì bà tự hiểu. Năm đó, vì sao bà lại có bầu? Vì sao Ngọc Lam lại bỏ đi. Tôi nghĩ bà không cần tôi nhắc lại chứ?

- Ông...thì ra ông đã biết tất cả sao?

- Đúng vậy, tôi biết từ lúc bà và mẹ tôi cố tình chuốc say tôi nhưng khi đó tôi đã hứa theo bà, để mặc bà sắp đặt mọi chuyện vì tôi tham vọng, tôi không muốn mất công ty. Vì vậy, dù biết mọi chuyện tôi cũng chưa từng trách bà. Nhưng tôi xin bà đừng động tới người đã khuất, là tôi có lỗi với cô ấy, có lỗi với bà.

- Ha ha ha.... Thì ra tôi cũng chỉ là người để ông lợi dụng, ngay cả cô ta cũng vậy. Ha ha Thì ra tình yêu với ông cũng không bằng danh vọng của ông...ha ha...

Trần Thái Hà vừa khóc vừa cười, cả người lão đảo đi lên cầu thang. Trước khi bước vào phòng ngủ, bà quay đầu lại nói vọng về phía ông:

- Đặng Thiệu Anh, tôi hận ông, tôi hận ông. Tôi sẽ khiến ông phải hối hận.

Trên đường từ Đặng gia tới Lâm gia, hai người không hề nói với nhau tiếng nào. Lâm Duy chuyên chú lái xe. Còn Lam Lan thì “chăm chỉ” ngồi ngấm móng tay, đôi lúc có lén nhìn Lâm Duy qua gương nhưng thấy anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt tập trung lái xe nên cô cũng không biết làm gì khác ngoài việc im lặng và im lặng, cố gắng làm cho mình trở nên vô hình trong mắt đối phương là sự lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này.

- Em và hắn yêu nhau bao lâu?

Đột nhiên anh lên tiếng làm Lam Lan không kịp tiếp thu anh đang nói gì.

- Hả?

Thấy cô phản ứng trì hoãn, anh nhún mày có chút không hài lòng.

- Em và Hoàng Việt quen nhau lâu chưa?

- Hả? À ... 2 năm.

- 2 năm sao? Cũng lâu rồi đó chứ. Vậy tại sao ba em lại muốn em kết hôn với tôi, tập đoàn đá quý Wings hình như cũng không tệ?

- Anh đang nói gì vậy? Ý em không phải như anh đang nghĩ.

- Không phải như tôi nghĩ? Vậy là như thế nào?

Anh nhướn mày nhìn cô, cười nhạt.

- Em và anh ta...

- Tôi không cần biết giữa em và anh ta có chuyện gì. Nhưng tôi mong em nhớ một điều, bây giờ em sắp là vợ tôi. Đừng để tôi thấy em xuất hiện trước giới truyền thông với những scandal như vậy.

Cô còn đang muốn giải thích thì lại bị anh ngắt lời. Lam Lan trong người cũng ngùn ngụt lửa giận lao tới.

- Chẳng phải anh từng nói chúng ta sẽ không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, mỗi người có một cuộc sống riêng hay sao?

- Đó là tôi nói em đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi. Điều đó không có nghĩa rằng em có thể cho tôi cảm sùng.

- Anh thật quá vô lý. Chẳng lẽ anh ra ngoài ăn chả, ăn nem thì được, còn tôi không được sao?

Nghe Lam Lan hỏi vậy anh quặt tay lái, xe phanh gấp tấp sạt vào lề đường. Lam Lan cũng được một pha sợ thót tim. Cô vẫn còn đang ngồi ôm ngực thở hổn hển thì bị Lâm Duy bóp chặt cằm đến đau nhói, đôi mắt nâu neho lại đầy vẻ tức giận nhìn thẳng vào cô.

- Em muốn ăn chả, ăn nem? Muốn phụ nữ và đàn ông công bằng sao?

- Đúng vậy, tại sao lại không thể?

Lam Lan cũng cứng đầu, gân cổ lên mà cãi, cũng không muốn mình bị yếu thế chút nào.

- Anh nghĩ đàn ông các anh có quyền thích làm gì thì làm sao? Có vợ con rồi mà muốn ra ngoài tìm của ngon vật lạ sao? Thật là bi ối.

- Em...

- Tôi làm sao? Anh định làm gì? Từ hôn sao? Thích thì anh cứ làm, tôi không có ý kiến.

Vừa giũt lời thì đôi môi anh đào của cô bị một đôi môi lạnh lẽo bao trùm. Tất cả những uất ức của cô cũng chỉ còn lại những tiếng ư ư a a phát ra từ cổ họng, cô mở to mắt trừng anh nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Khi thấy cô sắp hít thở không thông Lâm Duy mới buông lỏng.

- Em nên nhớ những gì tôi đã nói. Đừng làm những điều vô ích, sẽ không có lợi cho em đâu.

- Hừ

Sau cuộc đôi co, cọ sát “thân mật” thì hai người lại tiếp tục lên đường tới gặp mẹ Lâm Duy.

Lam Lan cùng đi Lâm nấu cơm trong bếp, thấy môi và cằm cô sưng đỏ, đi Lâm quan tâm hỏi:

- Lam Lan, sao cầm con đồ thế kia?
- Dạ... tại con bị dị ứng thôi đi ạ.
- Ủ, da sưng đỏ hết lên rồi kìa, lát đi lấy thuốc cho con bôi.
- Dạ không cần đâu đi, một lúc là hết thôi đi.
- Sao lại không cần. Con ấy à, đừng có chủ quan. Con gái là phải quan tâm tới khuôn mặt nhiều.
- Dạ, con biết.
- À, con giúp đi rửa chỗ anh đào kia nhé. Thăng Duy nó thích ăn anh đào nên lúc nào nó về là đi cũng chuẩn bị đấy.
- Dạ
- Thăng Duy nó không ăn được cay, con nhớ sau này nấu ăn đừng cho nhiều cay quá nhé.
- Dạ

Di Lâm vừa nấu ăn vừa nói cho Lam Lan nghe về những sở thích của Lâm Duy, bà muốn cô hiểu rõ Lâm Duy hơn, vì đường đi từ dạ dày tới trái tim là dễ nhất. Bà rất vừa lòng với Lam Lan, hôm nay gọi cô đến đây cũng chỉ là muốn cho hai đứa có cơ hội gần gũi, còn về bài báo kia thì bà cũng không có ý định hỏi. Vì cuộc hôn nhân này là do người lớn hai bên sắp đặt, tội nhỏ đôi khi vẫn còn những mối quan hệ trong quá khứ chưa thể giải quyết xong, nhưng bà tin rằng hai người trẻ tuổi này là một đôi trời sinh. Vì vậy bà muốn cho cả cô và con trai bà có thời gian để giải quyết chuyện cũ, bà cũng có thời gian tuổi trẻ nên bà cũng hiểu, quá chín ép thì sẽ không ngon, thuận theo tự nhiên thì mới tốt.

Vốn là chuẩn bị tâm lý đến để mẹ Lâm Duy hỏi tội, nhưng cả buổi vẫn chưa thấy bà mở miệng hỏi về chuyện đó, thái độ cũng rất dịu dàng, không hề có chút gì là không vừa lòng với cô. Nhưng càng như thế Lam Lan càng thấy trong lòng không yên. Thường trước rông bão thì trời yên bể lặng. Cuối cùng thì cô cũng quyết định là người mở lời nói về truyện này trước, dù sao chuyện này cũng không phải là lỗi của cô.

- Di, chuyện bài báo đó không giống như mọi người nghĩ đâu ạ.
- Ủ, di hiểu. Ai cũng có chuyện riêng cần giải quyết mà. Nhưng di hi vọng các con sẽ biết mình phải làm gì, đừng để mọi chuyện đi quá xa nhé.
- Dạ, con và người đó chỉ là từng quen biết thôi ạ, giữa chúng con bây giờ hoàn toàn không có gì. Con cũng không hiểu anh ta hôm đó tại sao lại làm vậy.

Di Lâm nhìn Lam Lan bằng một ánh mắt triu mến của người mẹ dành cho con gái, bà đưa tay lên xoa đầu cô.

- Nếu đã qua rồi thì đừng nghĩ đến, chuyện quá khứ hãy đặt nó vào quá khứ, con hãy sống vì tương lai.
- Dạ

Nghe những lời này của di Lâm, Lam Lan lại nhớ tới người mẹ quá cố của mình. Hai mắt hồng hồng, nước mắt như muốn trào ra, cô muốn ôm lấy người phụ nữ trước mắt này. Mới nghĩ trong đầu mà không biết tay cô đã ôm lấy bà từ bao giờ, nước mắt cũng theo đó mà tuôn ra như suối. Cô hành động không chút tự chủ nào, cái vòi nước cuối cùng cũng vỡ vụn, cô gục trên vai bà khóc thành tiếng.

- Ô ô...ô..ô....
- Ôi cái con bé này. Làm sao vậy? Nước mắt nước mũi tèm lem rồi.

Nhìn cô như vậy di Lâm có chút buồn cười nhưng cũng có cả sự thương cảm. Con bé thật đáng yêu, chắc nhớ mẹ đây mà. Bà ôm cô vỗ về.

- Ngoan, đừng khóc. Có di bên con.
- Hu hu....di Lâm...

Lam Lan vừa hít mũi vừa gọi di Lâm, một cảnh tượng đầm ấm giữa mẹ và con gái. Nhưng lọt vào mắt một người nào đó vừa bước tới nhà bếp lúc này thì đây lại là một hình ảnh “con dâu sử dụng khổ nhục kế lôi kéo mẹ chồng”. Lâm Duy bước tới từ lạnh phía sau mẹ anh, trước khi mở tủ lấy anh đào, anh liếc mắt trừng Lam Lan còn đang hít mũi khóc thút thít. Bất gặp ánh mắt của anh, cô cũng vờ như không thấy, cố tình với một chiếc khăn giấy ra xìt mũi.

- Xi i.i.i.i.....

Vì sử dụng lực hơi mạnh nên có chút nước mũi dính vào ngón tay Lâm Duy, anh tròn tròn mắt hết nhìn vào giọt nước trên ngón tay lại ngẩng lên nhìn chằm chằm mặt Lam Lan, cuối cùng sau 3 phút nhìn tới nhìn lui thì con giận của anh bốc lên.

- Aizzz

Anh gầm lên một tiếng khiến mẹ anh cũng phải giật mình. Bà vừa vỗ ngực vừa mắng:

- Thằng trời đánh này, mày dọa mẹ hết hồn.

Lâm Duy không nói gì, xả vôi nước, chà xả phòng đến nỗi ngón tay đỏ ửng mới dừng lại. Để tránh tay bị dính những thứ không sạch sẽ lần nữa, anh bê khay anh đào ra ngoài phòng khách ngồi ăn. Lâm Duy vừa xoay lưng đi ra ngoài thì Lam Lan đứng sau lè lưỡi trêu anh, đúng lúc đó thì đi Lâm quay sang nhìn thấy. Bà phì cười.

- Cái con bé này. Di thấy hai đứa đúng là rất hợp nhau đấy. Thằng Duy lâu lắm rồi không có cái biểu hiện trẻ con như vậy đâu.

Lam Lan chu mỏ tỏ ý không tin, thấy vậy đi Lâm cười cười giải thích.

- Tin đi đi, hai đứa thật sự rất hợp đó. Thằng Duy thường ngày mặt lạnh như băng, đi cũng lâu rồi không có thấy nó bộc lộ những cảm xúc tự nhiên với người khác như vậy đâu, trừ đi và Như Ngọc thì con là người đầu tiên đấy.

- À đi ơi, Như Ngọc về chơi có một tháng thôi hả đi?

- Ủ, con nhóc đó nó trốn học về đấy, nó cũng đòi đi cho về chơi ba tháng nhưng đi đuổi đi luôn rồi.

- Dạ?

- Ngốc! Di đùa con thôi. Con bé đang làm luận văn tốt nghiệp tiến sĩ nên chỉ về chơi một tháng là phải quay lại trường. Di cũng muốn nó tốt nghiệp nhanh để còn về phụ giúp thằng Duy, cho hai đứa con còn có thời gian đi hưởng tuần trăng mật nữa chứ.

- Di à.....

- Ha ha. Thôi, con bê mấy thứ này ra ngoài giúp đi. Chuẩn bị dùng bữa tối thôi nào.

- Dạ vâng.

Ba người cùng nhau dùng bữa, Lâm Duy khi ăn thường không nói chuyện nên chỉ còn tiếng nói cười qua lại của mẹ anh cùng Lam Lan. Lam Lan gấp đồ ăn cho đi Lâm, bà khen món cô làm ăn rất ngon, cũng bảo cô gấp thức ăn giúp Lâm Duy. Cô nhớ vừa rồi đi Lâm có nói anh không ăn được cay, vì thế trước khi gấp cho anh cô nén dùng thìa đâm bát ớt trước mặt, sau đó mới gấp cho anh một miếng cá chua ngọt. Nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy trên đôi thìa của cô có kèm thêm một miếng ớt nhỏ, cô đặt miếng cá chua ngọt sốt cà chua vào bát anh. Mặt mày hớn hơ.

- Anh ăn cá chua ngọt đi, ngon lắm, món này là em làm đó.

Lâm Duy không thèm liếc cô một cái, cũng chẳng nói câu gì, chỉ gấp luôn miếng cá bỏ vào miệng nhai. Nhai được ba miếng thì mặt anh bắt đầu biến sắc, anh ôm miệng ho sặc sụa. Đúng lúc đó Lam Lan lại đưa cho anh một cốc nước.

- Anh sao vậy? Em rót nước cho anh này, anh uống nước đi.

Đang cay phòng nồm muốn hạ hỏa nên anh cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, thấy cô đưa cốc nước tới thì lập tức uống luôn mà không để ý rằng đây là cốc nước muối gừng. Sau khi tống cả cốc nước vào, không những không bớt cay mà còn cảm thấy rất thêm. Lúc này anh mới nhìn lại cốc nước còn đang cầm trên tay, có nẩy lát gừng và muối đọng phía dưới. Anh nện cái cốc rầm xuống bàn, đứng bật dậy chỉ tay vào mặt cô mà quát.

- Con nhóc này....

Còn chưa kịp mắng hết câu thì đã bị mẹ anh phát vào mông.

- Thằng nhóc này, hơn ba mươi tuổi rồi mà còn ăn nói vậy hả. Con nhóc là để cho con gọi vợ mình hả?

- Mẹ. Cô ta không là con nhóc thì là gì, gọi con là chú cũng được luôn đấy.

- Thằng nhóc này, không chịu nghe lời phải không. Biết thế lúc tên súc sinh nguoi sinh ra ta đã bóp chết rồi, nuôi nguoi lớn để tức chết ta.

- Mẹ. Cô ấy còn chưa có là con dâu mẹ đâu mà mẹ đã bênh như vậy rồi.

- Thằng nhóc này, muốn làm mẹ tức chết hả. Nó là con dâu của mẹ từ lúc mẹ nhìn thấy nó rồi. Con mà linh tinh làm con dâu mẹ chạy mất thì đừng có trách mẹ đấy.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Lâm Duy cũng đành chịu không biết nói gì với mẹ nữa nên đành kêu cho đỡ bức. Lam Lan còn cố tình nhún vai làm ra vẻ không liên quan tới mình để trêu anh làm anh càng giận hơn.

Quyển 1 - Chương 10: Ký ức

Cuối đông, ngày ngắn đêm dài. Đêm buồn lạnh lẽo, Lam Lan ngồi bên bệ cửa sổ, dựa mình vào tấm kính, nhìn ra con đường vắng lặng phía bên ngoài. Sống một mình tại nơi này, cô thấy có chút lạc lõng. Cô hà hơi lên kính rồi vẽ loạn, đột nhiên ngón tay ngừng lại ở một hình ngôi sao năm cánh, nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống ướt hai gò má. Hôm nay cô lại nhớ, nhớ tới anh. Nhớ tới ngày mùa đông anh tới đón cô tại quán cafe, ngày đó anh có chuyện buồn, hai người ngồi cùng nhau lặng yên bên nhau trong xe của anh. Anh có nói hôm đó là giỗ đầu của mẹ anh, nhìn anh buồn bã như vậy cô cũng nhớ tới mẹ. Cô hà hơi lên cửa kính ô tô và vẽ lên đó những ngôi sao năm cánh. Cô nói với anh rằng khi người thân của bạn chết đi thì họ sẽ biến thành những ngôi sao sáng lấp lánh trên trời cao, họ sẽ luôn dõi theo chúng ta. Cô tin mẹ cũng đang ở trên trời và dõi theo từng bước chân của cô.

Sau cái lần gặp lại tại quán cafe đó, Hoàng Việt có nhiều lần tới tìm cô. Giờ đây cô mới biết rằng đêm đó vì sao anh lại làm như vậy. Thì ra anh hiểu lầm cô là bồ nhí của ba anh, người đã khiến mẹ anh tự sát. Anh hận cô và tìm cách trả thù. Năm đó cũng bởi do tấm hình của một người bạn chụp được tại khách sạn Liberty tại Hà Phòng mà cô và anh mới trở thành như ngày hôm nay. Nhưng, có lẽ đó cũng là cái duyên phận giữa cô và anh. Nếu không có tấm ảnh đó thì khi cô và anh vô tình gặp nhau tại quán cafe anh sẽ chẳng nói rằng anh đã yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, sẽ chẳng có câu chuyện chàng công tử Sài Gòn hào hoa phong nhã ngày nào cũng mang một bó hoa hồng tới trước quán cafe chờ cô như vậy.... Có lẽ cô và anh có duyên mà không phận, dù cho giờ đây mọi chuyện đã rõ, dù cho giờ đây anh còn yêu cô cũng như cô vẫn còn yêu anh, nhưng cô cũng không thể nào quên chuyện đêm mưa năm ấy, không thể nào quên giây phút nhục nhã khi cô nhặt những đồng tiền ấy của anh, khi đối diện với những cặp mắt soi mói khi cô kéo chiếc vali một mình đi trong đêm mưa lạnh lẽo ấy... Và cũng chỉ còn bốn tháng nữa là cô làm vợ người ta rồi. Mọi thứ đã qua rồi, giống như đi Lâm đã nói: “Nếu đã qua rồi thì đừng nghĩ đến, chuyện quá khứ hãy đặt nó vào quá khứ”. Với cô anh cũng chỉ là quá khứ, là những gì đã qua.

Gió rất lớn, đêm rất lạnh, Hoàng Việt đứng dưới khu chung cư của Lam Lan. Anh ngược nhìn lên bầu trời cao một màu đen kịt, đêm nay không có trăng cũng chẳng có sao, nhưng trong anh luôn có một ngôi sao rơi tới.

- Mẹ, con phải làm sao đây?

Tiếng than thở của anh không một ai đáp lại, giả như năm đó anh tìm hiểu kỹ càng, giả như năm đó anh không hồ đồ. Trong đầu anh lúc này có hàng loạt cái giả như. Giả như mẹ anh không tự sát, giả như ba anh không ngoại tình, giả như anh không biết bí mật giữa ba và mẹ....

Anh biết rằng năm đó mẹ anh làm vậy cũng không hẳn là vì ba có người phụ nữ khác, mà là vì ba anh biết được anh thực ra không phải là con ruột của ông. Trước khi mẹ anh lấy ba anh, bà đã mang thai với một người đàn ông khác, đó chính là ba ruột của anh. Người đó do gặp tai nạn khi làm nhiệm vụ nên mẹ anh mới đồng ý lấy chồng theo sự sắp đặt của gia đình. Ba anh khi đó là bạn thân của anh trai bà, ông thâm thương bà từ rất lâu rồi. Sau khi hai người kết hôn được một tháng thì ba biết tin mẹ có thai, ông rất vui mừng. Ba coi anh như bảo bối, anh là niềm tự hào của ông. Mẹ vốn cơ thể suy nhược nên sau khi sinh anh thì không thể mang thai được nữa. Anh trở thành đứa con độc nhất của ba mẹ, ba cũng dồn hết tình yêu thương cho anh. Nhưng năm đó anh tình cờ nghe được cuộc cãi vã giữa ba và mẹ. Lúc đó anh mới biết được thân thế thực sự của mình. Cũng từ ngày đó, ba bắt đầu hay đi công tác, thường xuyên để mẹ một mình, còn mẹ anh thì cũng ngày càng ủ rũ, bà nhốt mình trong ngôi nhà ngột ngạt. Khi biết ba có người tình thì mẹ cũng bắt đầu suy sụp, hơn hai mươi năm sống cùng ba, bà cũng đã bị tình yêu của ông cảm động. Sự áy náy và dằn vặt khiến bà không còn đủ tỉnh táo. Cuối cùng bà cũng lựa chọn ra đi. Chính vì biết mọi chuyện nên khi ba có người tình bên ngoài anh cũng không phản đối hay có ý kiến gì, nhưng ngày ấy khi anh trở về nhà, mẹ nằm trong vũng máu, trước khi nhắm mắt bà còn đưa đôi tay đầy máu vuốt ve khuôn mặt anh lần cuối, nước mắt bà chảy dọc theo khóe mi nhưng trên miệng lại nở nụ cười thỏa mãn. Bà muốn anh phải sống thật tốt, thay bà chăm sóc ba, tìm một người con gái lương thiện và yêu cô ấy hết lòng.

Mẹ anh đã sai lầm khi giấu giếm ba anh, nếu năm đó bà nói sự thật thì ba anh cũng sẽ vẫn yêu thương và bảo bọc hai mẹ con anh. Ba có người mới vì ba thất vọng, sống với nhau hơn hai mươi năm nhưng mẹ anh vẫn không tin vào tình yêu ba dành cho bà. Khi ấy anh hận, anh hận tại sao cô gái đó lại xuất hiện trong cuộc sống của gia đình anh. Trước khi mẹ mất, anh cũng đã từng nhận được những tấm hình của ba và cô ta do bạn anh chụp khi đi công tác tại Hải Phòng, rồi lần đó, khi anh tới quán cafe gặp bạn thì nhìn thấy Lam Lan, cô thật sự rất đẹp. Trong đầu anh lúc đó đã nhận định, cô chính là “cô ta” người đã gián tiếp hại chết mẹ anh. Anh muốn cô đau khổ, muốn cô bị người mình yêu thương nhất phản bội, muốn cô nếm thử nỗi đau của mẹ anh. Anh tiếp cận cô, nhưng dần dần anh lại chìm đắm trong tình yêu với cô. Đã có lúc anh muốn quên đi hận thù để bên cô. Nhưng vào cái đêm ấy, khi hai người thực sự là của nhau, khi anh nhận ra một điều rằng cô không còn trong trắng, anh nghĩ tới hình ảnh cô cùng ba anh triền miên, anh nổi giận ném tiền vào cô, anh đuổi cô ra khỏi nơi mà anh định chung sống với cô tới đâu bạc rằng long... Giá mà đêm đó anh cứ thế say trong tình yêu, cứ thế quên đi tất cả, nhưng tất cả cũng đã xảy ra. Do anh quá ghen tỵ, anh ghen với ba anh, tại sao cô ấy lại là người của ba anh, tại sao lần đầu của cô lại không dành cho anh. Sự ghen tỵ đã chiếm lấy tâm trí anh, khiến anh hành động tàn nhẫn rồi sau đó anh lại tự huỷ hoại mình đó là vì anh muốn trả thù cho mẹ. Đến bây giờ anh mới hiểu tất cả chỉ là anh tự nguy hiểm mà thôi, là do anh ích kỷ nên mới ra nông nỗi này.

Bây giờ khi đã buông xuống mọi thứ anh mới thấy rằng, Lam Lan là một cô gái trong sáng và có tấm lòng lương thiện. Là cô gái mà mẹ muốn anh yêu thương và bảo vệ. Có lẽ duyên số đã sắp đặt cuộc gặp gỡ đầy đau thương này, nhưng anh sẽ cố gắng bù đắp lỗi lầm, sẽ dành tất cả để yêu thương để che chở cho cô.

Đứng dưới vườn hoa ngược nhìn lên khung cửa sổ căn phòng trên tầng 9, anh thì thầm chúc cô ngủ ngon.

Khi anh quay bước rồi đi cũng chính là lúc Lam Lan nghiêng đầu nhìn đám hoa hồng trắng phía anh vừa đứng. Cô khẽ mỉm cười rồi xoay người đi tới giường ngủ. Chuyện hôm nay hãy để gió cuốn đi, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới tốt đẹp...

Chợt thấy trong lòng chẳng còn buồn, có chăng chỉ là một chút những cảm xúc mang tên hồi ức, vậy là anh và cô dù muốn hay không vẫn là những mảnh ghép quá khứ, vẫn len lỏi theo dòng chảy của thời gian đi suốt cả hành trình dài. Có lẽ cô và anh duyên phận quá mỏng, nên một người đứng trên, một người phía dưới, chỉ cần đưa mắt đúng thời điểm sẽ nhìn thấy nhau nhưng cô và anh lại bỏ lỡ. Liệu chuyện của hai người sẽ đi đến đâu? Ngày mai với cô và anh liệu có giống nhau?

Những ngày tháng đó, anh vẫn luôn giữ cho mình một thói quen tới phòng vẽ tranh thật sớm sau đó đứng lặng lẽ bên cạnh cửa sổ hướng mắt nhìn xuống phía chiếc công hoa leo màu tím và chờ đợi. Anh chờ một hình bóng, chờ người con gái mà anh yêu. Cô thích mặc váy trắng, mỗi sáng sẽ đạp xe trên con đường trồng đầy hoa tới đây, cô nói họa sĩ thì phải như vậy mới cảm nhận được thiên nhiên. Một Mỹ Anh trong trẻo, cuốn hút như vậy đã khiến Lâm Duy rung động. Dù lúc đó anh 18 còn cô đã gần ba mươi và đã có một cô con gái nhỏ. Tình yêu là sự đồng cảm giữa hai người, không quan trọng về quá khứ, tuổi tác hay vật chất.

Anh vẫn vậy, vẫn níu giữ mối tình ấy và tất nhiên vẫn là trong im lặng. Nhưng anh dù có đắm chìm trong cái thế giới của riêng mình thì những nỗi buồn vẫn len lỏi mỗi khi đêm về. Hóa ra việc yêu một người không đơn giản chỉ là cuồng nhiệt bản thân, không chỉ là bày tỏ cảm xúc mà nó là một quá trình giúp ta trưởng thành đến như vậy. Anh từng khóc vì cô, từng hận mình sao lại vô tình đẩy mình vào thứ tình cảm ngu ngốc đến như vậy. Nhưng chuyện tình cảm ai biết được chứ ngờ, khi trái tim âm ỉ quá đỗi mạnh mẽ lấp đầy lý trí thì việc yêu một người chẳng còn gì vướng bận. Và anh đã yêu rất nhiều, nhiều đến tưởng chừng như thứ tình cảm ấy có thể không bao giờ phai mờ và kết thúc. Nhưng...

Có lẽ anh đã dần quên cô, quên đi thứ tình cảm ấy...

Cô vẫn vậy, vẫn xinh nhưng không còn là của anh. Cô vẫn thích đi đây đó như ngày nào, vẫn vẽ tranh và điều quan trọng nhất là vẫn “coi trọng” ba anh. Cô muốn nổi tiếng sao? Anh nghĩ cô đâu cần điều này, vậy thì tại sao...

Xatanchantroi: “Anh đang làm việc sao?”

Vinhvienbaoxa: “Anh đang ở Nhật Bản”

Xatanchantroi: “Ồ, anh đi công tác à?”

Vinhvienbaoxa: “Ừm...”

Xatanchantroi: “Trùng hợp thật. Chồng sắp cưới của em cũng mới đi công tác”

Vinhvienbaoxa: “Cũng ở Nhật sao?”

Xatanchantroi: “Em không biết, chỉ biết là đi công tác thôi. Các anh thật là bận rộn”

Vinhvienbaoxa: “Em sắp kết hôn rồi?”

Xatanchantroi: “Hai tháng nữa thôi”

Vinhvienbaoxa: “Vậy sao? Chúng ta thật sự rất có duyên. Hai tháng nữa anh cũng kết hôn rồi”

Xa.....: “Ồ,”

Vinh.....: “.....”

Hai người ở hai đất nước khác nhau nhưng lại đang cùng nhau ngồi im lặng nhìn chiếc điện thoại trên tay, mỗi người đều đang chìm đắm trong một suy nghĩ riêng. Đây cũng là lần cuối hai người nói chuyện với nhau, thời gian qua cũng nhờ đối phương mà họ thấy lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nhưng họ cần sống với thực tại, cần đối diện với cuộc sống của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Hôn lễ thế kỷ

Hai tháng không dài mà cũng chẳng ngắn. Hôn lễ của Lam Lan và Lâm Duy được tổ chức tại khách sạn Lavender thuộc sở hữu của tập đoàn tài chính

Lâm gia. Phóng viên báo giới và quan chức chính phủ tới dự rất đông, hôn lễ long trọng và rầm rộ như một đám cưới hoàng gia. Phần rước dâu được chuẩn bị bằng xe siêu sang là những chiếc Rolls-Royce đời mới và Mercedes-Benz sang trọng. Sảnh cưới trang trí theo phong cách cổ tích, thần tiên, không gian phủ kín hoa tươi, đèn màu huyền ảo và ấn tượng. Khi Lâm Lan khoác tay Lâm Duy tiến vào lễ đường, dàn nhạc công bắt đầu tấu bản Happy wedding. Những quả cầu hoa được treo phía trên cũng bắt đầu xoay tròn rồi dần dần mở ra, những cánh hoa hồng đỏ thắm bay khắp không trung hòa cùng với ánh đèn huyền ảo. Thời khắc ấy, các vị quan khách đều có cảm giác như hai người họ đang bước ra từ câu chuyện cổ tích. Những cô gái đến tham dự cũng phải reo hò vì ngưỡng mộ, giá mà họ cũng có một hôn lễ tuyệt vời như vậy. Không thể không công nhận rằng đám cưới này vừa có thanh, lại vừa có sắc.

Sau khi Lâm Lan cùng Lâm Duy đọc lời tuyên thệ, hai người trao nhẫn cưới cho nhau.

Hoàng Việt đứng trong số quan khách tới dự cũng luôn dõi theo hai người. Anh nhấp một ngụm rượu và cười khỏ. Có lẽ sau hôm nay anh nên chúc phúc cho cô. Lâm Duy cũng là một người đàn ông đáng để cô dựa vào, dù anh ta có chút hơi lớn tuổi so với cô nhưng hẳn là anh ta cũng rất cưng chiều Lâm Lan nên mới có thể chuẩn bị hôn lễ theo đúng mơ ước của cô như vậy. Anh cũng từng muốn tổ chức cho cô một hôn lễ như vậy, nhưng không còn cơ hội nữa rồi.

Kết thúc hôn lễ, hai mươi thiên thần nhỏ cũng từ trên không hạ xuống hát bài đồng ca chúc cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc. Những cánh hoa hồng trắng cũng bay khắp không gian. Hoa hồng trắng thể hiện một tình yêu vĩnh cửu, bất diệt và trường tồn mãi mãi theo thời gian. Vì vậy, cuối hôn lễ được kết thúc bằng những cánh hồng trắng để tượng trưng cho lời chúc vĩnh kết đồng tâm, đầu bạc răng long.

Theo phong tục của gia đình Lâm Duy, sau khi hôn lễ kết thúc chú rể sẽ bế cô dâu lên xe hoa đi hưởng tuần trăng mật, khi Lâm Lan vẫn còn đang chìm đắm trong không gian mơ mộng thì Lâm Duy đã ôm cô ra đến xe hoa. Sau khi đặt cô lên xe, anh lái xe đến căn biệt thự ven biển của mình.

Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, trong con mắt của người ngoài nhìn vào, tất cả đều như một giấc mộng đẹp tựa như thế giới cổ tích của hoàng tử và công chúa, một cặp trời sinh thật hoàn mỹ.

Nhưng chỉ có bản thân cô là hiểu rõ nhất, giấc mộng tuyệt vời này tựa như bong bóng vậy, rất nhanh thôi bong bóng sẽ vỡ tan. Có lẽ sẽ vỡ ngay lúc này đây, ngay đêm tân hôn của anh và cô.

Nếu như anh cũng giống như những người đàn ông khác, anh không chấp nhận được việc vợ mình không còn trong sạch nữa.

Lâm Duy đứng ngoài cửa, nhìn về phía cửa sổ thủy tinh sát đất, nơi mà cô dâu của mình đang đứng. Người con gái hai mươi tuổi này quả thật khiến anh có chút kinh ngạc, cái khí chất anh đã từng thấy trên người cô trong lễ đính hôn hôm nay lại xuất hiện lần nữa. Anh có cảm giác cô cười nhưng trong mắt lại là một nỗi buồn xa xôi, cô đẹp nhưng không phải loại quyến rũ mà là loại thanh thuần như sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Chiếc váy cưới cô đang mặc chính là do một nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế riêng cho cô. Chiếc váy trắng điểm xuyết những cánh hoa lavender tím mộng mơ, chiếc khăn voan cài trên tóc phủ xuống bờ vai trắng trẻo mịn màng hòa cùng nụ cười khê của cô khiến không gian trở nên ấm đậm bởi vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn ấy. Đôi bóng tai tím lung lay làm rung động bao ánh nhìn. Tuy nhiên, ở trong lòng anh cũng chỉ có thể dừng lại ở mức thưởng thức mà thôi, hơn nữa trong lòng cô có lẽ cũng đang nhớ tới một người khác nên mới có cái vẻ mặt như vậy đi.

Cảm nhận được có người đang nhìn mình, Lâm Lan xoay người lại, cô bắt gặp cặp mắt nâu thâm trầm của anh như đang nghiên cứu mình. Trong lòng có chút không thoải mái, cô lên tiếng đánh vỡ sự im lặng này.

- Em có thể dùng bồn tắm trước không?

- Ừ, em tắm đi. Tôi sẽ sang phòng bên cạnh dùng.

- Dạ.

Nước trong bồn tắm vẫn cứ róc rách chảy xuống, thực ra cô đã tắm xong được một lúc rồi nhưng lại không dám bước ra đối diện với anh. Có lẽ lâu như vậy anh cũng ngủ mất rồi. Cô hít sâu một hơi lấy dũng khí đi ra ngoài. Nhưng, khung cảnh căn phòng tân hôn bên ngoài không giống như cô nghĩ, cả căn phòng trống trơn, chỉ có mình cô, không thấy bóng hình anh đâu. Cô thở phào nhẹ nhõm, có lẽ anh ngủ ở phòng khác. Vừa lúc đó, cô nghe thấy tiếng động cơ ô tô khởi động, cô bước tới cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn ra bên ngoài, thấy chiếc audi của anh đang lao nhanh đi. Sau khi anh ra khỏi, chiếc cổng cũng tự động dần dần khép lại.

Lâm Lan quay trở lại chiếc giường đôi rộng ba mét, một mình lẩn lộn mãi không tài nào ngủ được. Xuống giường, mở vali, thay quần áo. Bước xuống tầng trệt đợi chừng năm phút thì taxi tới. Khi đi tới cổng cô chợt nhận ra mình có một vấn đề khó khăn cần giải quyết nếu muốn đi ra ngoài, đó chính là cô chưa biết mã số cổng, mà biệt thự hôm nay cũng chỉ có cô và Lâm Duy tới, mọi người đều được cho nghỉ phép hết rồi. Đứng khoanh tay nhìn chiếc cổng cao đồ sộ này, không biết phải ra ngoài như thế nào. Taxi bên ngoài đợi cô cũng có chút sốt ruột. Bỗng cô nhớ tới chiếc thang trong vườn, chiều nay tới đây có thấy qua. Cô chạy vòng qua bên trái căn nhà, vác chiếc thang đến dựng ngay cổng và trèo ra ngoài. Để phòng có trộm vào nhà, khi ra đến cổng ngoài, cô hất chiếc thang xuống rồi mới nhờ tài xế taxi đỡ. Vừa đỡ người tài xế taxi vừa lau mồ hôi hột.

- Này cô, đừng nói cô vừa ăn trộm trong nhà này ra nhé?

- Chú yên tâm, tôi là chủ nhà, nhưng chồng tôi ra ngoài có việc, tôi lại chưa biết mã khóa. Hi hi. Chú thông cảm nha.

- Trời ạ, làm tôi cũng toát hết mồ hôi hột rồi đây. Thì ra là cô bị chồng nhốt ở nhà.

- Hả? ... mà thôi, cứ cho là vậy đi. Chú chờ tôi tới bar RUBY nhé.

- OK, cô lên xe đi.

- Cảm ơn.

Trước khi ra ngoài cô đã hẹn gặp Huyền Diệp tại đó. Hôm nay hôn lễ của cô Huyền Diệp cũng tới nhưng hai người không có cơ hội nói chuyện với nhau nhiều. Đêm nay hẹn nhau tới đây hai người quyết không say không về, coi như đây là lễ kết thúc đời độc thân cho Lam Lan.

- Này, cái tên Lâm Duy chết tiệt đó bỏ mày ở nhà một mình mà đi sao?

- Ừ.

- Không động phòng sao?

- Cái con này, còn muốn động phòng sao? Động phòng thì liệu bây giờ tao ngồi đây với mày hả?

- Đấy nhé, đồ trọng sắc khinh bạn. Bị chồng bỏ ở nhà thì mới nhớ tới tao.

- Thôi nào, đừng nói chuyện này nữa. Mày tính đi Pháp thật sao?

- Ừ, tháng sau tao đi rồi.

- Sao nhanh vậy? Chẳng phải vừa mới quyết định thôi sao?

- Ừ, bà nội tao muốn tao sang đó sống với bà, bà cũng yếu rồi. Muốn có người bên cạnh.

- Vậy à....

- Ừm,

- Hu hu hu.tao sẽ nhớ mày lắm. ...

- Hu hu hu hu. ... tao cũng sẽ nhớ mày.

- Diệp Diệp.....

- Lan Lan.hu hu hu. ... nào, uống nào. Hôm nay không say không về nhé.

- Được, không say không về...

Hai người uống được một lúc thì Huyền Diệp có việc phải đi gấp, Lam Lan ở lại uống tiếp một mình. Đang định đưa ly rượu lên uống thì cánh tay cô bị một người nắm lấy.

- Lam Lan, sao em lại ở đây?

Lam lan ngước lên nhìn thì nhận ra đó là Hoàng Việt, nửa say nửa tỉnh cô cười lắc lè, vẫy tay với anh.

- Mau, mau ngồi xuống đây. Chúng ta cùng cạn ly.

Hoàng Việt ngồi xuống đối diện với cô, anh lo lắng hỏi.

- Em sao vậy? Sao lại ngồi đây uống rượu một mình? Lâm Duy đâu?

- Lâm Duy? Không biết, nào...uống.

Cô lơ mơ, nói linh tinh rồi lại uống cạn một ly, hết ly này đến ly khác. Hoàng Việt thấy cô như vậy có chút đau lòng. Anh nghĩ tới hôm nay là đêm tân hôn của cô, tại sao cô lại ở đây uống rượu say bí tỷ như thế này? Trong lòng anh có dự đoán chẳng lành, lẽ nào, Lâm Duy biết cô không còn trong trắng nên đối xử tệ bạc với cô. Nếu thật sự là như vậy, anh sẽ cướp cô về, sẽ không để cô chịu khổ, chịu tủi nhục bên anh ta.

- Lam Lan, em say rồi. Đừng uống nữa, anh đưa em về.

- Không về, em không muốn về, không muốn về.

Nghe Lam Lan nói vậy anh càng chắc suy đoán vừa rồi của mình là đúng. Anh an ủi cô.

- Được, không về thì không về. Nhưng em đừng uống nữa, được không.

Lam Lan không nghe lời anh mà vẫn tiếp tục uống.

- Uống, không say không về. ha ha ha.....

Uống được hai ly nữa thì cô gục xuống bàn. Hoàng Việt đau lòng nhìn cô, anh gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền rồi đưa cô ra xe. Lúc đầu anh định đưa cô về nhà họ Lâm, nhưng nghĩ tới cô không muốn về đó nên anh đưa cô tới một khách sạn ngay gần đó.

Anh không hề biết rằng chính việc làm này của anh đã đẩy cô vào hoàn cảnh ngàn năm bất phục. Có một chiếc mercedes benz luôn lặng lẽ đi theo sau hai người. Anh Thư vừa tới bar RUBY thì bắt gặp Hoàng Việt ôm Lam Lan lên xe nên cô ta lặng lẽ lái xe theo sau.

- Hừ. Đúng là con hồ ly tinh. Mới tổ chức hôn lễ chiều nay mà bây giờ đã vào khách sạn với một gã đàn ông khác rồi. Tao sẽ gửi những bức hình này cho Lâm Duy, để xem mày còn cười được đến bao giờ. Nói không có gì thì ai mà tin chứ, hai tiếng đồng hồ rồi còn chưa thấy ra cơ mà. Ha ha ha....

Hoàng Việt đưa cô lên phòng, vì sợ cô uống nhiều rượu sẽ lên cơn sốt nên anh ở lại chăm sóc cô tới ba giờ sáng mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Ghen

Mười giờ sáng hôm sau Lam Lan mới tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra tối qua, cũng chẳng biết sao mình lại ở đây. Cô bắt taxi trở lại biệt thự ven biển. Lâm Duy không có nhà, cô gọi điện hỏi anh mật mã cổng. Cô dám chắc đêm qua Lâm Duy sẽ không trở về nên sẽ không biết là cô đã trèo ra ngoài. Bằng chứng là chiếc thang vẫn nằm chắn ngang cổng y như tối qua. Vào nhà, cô lục tủ lạnh xem có gì ăn hay không. Tối qua uống hơi nhiều nên có chút cồn ruột. Ăn xong một khoanh chân giò hun khói và hai cái bánh bao chiên, Lam Lan lên phòng tắm rửa thay đồ. Tối qua không biết có nôn mửa ra hay không mà bây giờ cái mùi trên người cô nó thật sự rất khó ngửi.

Còn ba tháng nữa là cô bảo vệ luận văn tốt nghiệp rồi nên hôm nay mặc dù có hơi mệt nhưng cô vẫn cố gắng tới thư viện trường ôn bài. Học hệ tín chỉ nên Lam Lan cố gắng dồn hết sức để tốt nghiệp trong hai năm rưỡi, cô học ngành ngôn ngữ đúng đam mê của mình nên kết quả cũng khá khả quan.

Đang ngồi trong thư viện thì cô nhận được điện thoại của Lâm Duy.

- Alo. Anh gọi em có chuyện gì không?

- Em đang ở đâu? Tôi muốn gặp em.

- Em đang ở thư viện, chúng ta gặp nhau ở nhà sau không được sao?

- Tôi nói lại, tôi muốn gặp em ngay bây giờ.

- Em hiểu rồi, em về ngay đây.

Nghe ra trong giọng nói của anh có chút không vui nên Lam Lan cũng không dám chậm trễ, cô mượn mấy cuốn sách và bắt taxi về ngay lập tức.

Bước vào phòng khách, cô thấy Lâm Duy đang ngồi ngả đầu ra ghế sofa. Lam Lan cũng tiến đến ngồi đối diện với anh.

- Có chuyện gì mà anh gọi em về gấp vậy?

Lâm Duy ngồi thẳng người dậy nhìn cô, ánh mắt lạnh sắc bén khiến cô không tự chủ run rẩy.

- Chẳng phải tôi đã nói với em rằng đừng đi quá giới hạn của tôi sao.

- Anh đang nói gì vậy?

- Tối qua em đi đâu?

- Câu này phải là em hỏi anh mới đúng.

- Vậy sao? Vậy thì đây là cái gì?

Lâm Duy tung sấp ảnh lên bàn, Lam Lan trán đầy mồ hôi hột, sau lưng cũng một mảng lạnh lẽo. Cô nhìn những bức ảnh trải đầy trên bàn, toàn bộ là những tấm ảnh tối hôm qua Anh Thư chụp được. Cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào với những tấm hình này. Tại sao Hoàng Việt lại xuất hiện ở đây? Đầu óc cô một mảng mơ hồ.

- Chuyện này thật sự không như anh nghĩ đâu.

- Không như tôi nghĩ? Em biết tôi nghĩ gì sao?

- Em...

- Tôi đã nói với em rồi, đừng để mọi chuyện đi quá xa, em không hiểu sao. Em bây giờ là vợ của tôi, là phu nhân của ông trùm tài chính chứ không phải là một cô tiểu thư không ai biết đến. Mọi chuyện em làm không chỉ liên quan tới em mà nó còn ảnh hưởng tới rất nhiều người.

-

- Em có biết nếu những tấm ảnh này vào tay ký giả thì sẽ như thế nào không? Toàn bộ cổ phiếu Lâm thị cũng sẽ vì em mà ngay lập tức rớt giá đấy em có hiểu không. Còn nữa, nếu mẹ tôi nhìn thấy người con dâu mà bà chọn lại qua đêm với đàn ông tại khách sạn thì bà sẽ nghĩ sao?

- Em thực sự rất xin lỗi. Em cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng em và anh ta thật sự không làm gì cả. Tối qua em có ra ngoài gặp bạn, còn về Hoàng Việt em cũng không biết tại sao anh ta lại ở đó.

- Vậy sao? Thật sự hai người vào khách sạn cả đêm mà lại không làm gì sao?

Lâm Duy nắm cầm Lam Lan, đôi tay hơi dùng sức khiến cô có chút đau. Cô run run mở miệng nói.

- Thật sự.

- Có thật hay không chẳng phải bây giờ tôi thử sẽ biết hay sao.

Nói dứt lời Lâm Duy cũng nhấc bổng Lam Lan lên đi về phía phòng ngủ trên lầu hai.

Lam Lan dựa trên tay anh. Đùa chứ, anh muốn thử cái gì chứ, nếu để anh ta thử trong lúc tức giận này thì cô chết chắc.

- Buông em ra. Anh làm gì vậy.

- Tôi muốn động phòng, chẳng phải tối qua chúng ta vẫn chưa làm sao?

Lâm Duy nhếch mép cười mỉa, nhìn thái độ của cô như vậy ắt hẳn là không muốn anh thử đi. Nếu như giữa cô và cái tên Hoàng Việt kia không có chuyện gì mờ ám thì sao phải sợ chứ.

Lam Lan đang mãi suy nghĩ xem tìm lý do gì để từ chối thì anh đã vứt cô lên giường. Đôi tay to lớn bắt đầu cời từng chiếc cúc áo trên người cô. Lam Lan túm lấy cánh tay đang làm loạn của anh. Cánh môi run run nói:

- Em...em hôm nay thật sự không được. Hôm nay em tới ngày đèn đỏ rồi.

Quả nhiên Lâm Duy dừng lại hành động của mình. Anh đứng lên lạnh lùng hừ một cái rồi xoay lưng đi ra ngoài. Vốn dĩ cũng chỉ muốn thử xem phản ứng của cô như thế nào, nhưng cô hoàn toàn khiến anh thất vọng.

Lam Lan được một phen hết hồn, cô ngồi dậy lấy tay lau mồ hôi trên trán, thở gấp.

- Hú hồn, thử cái gì chứ. Đồ chết tiệt. Làm như anh ngon lắm, cũng là đồ second hand thôi mà. Hừ.

Lâm Duy và bọn Hà Vinh, Lam Phong hẹn nhau đi uống rượu. Lam Phong nhìn một lượt mọi người xung quanh, nở nụ cười bí ối:

- Đêm tân hôn sao rồi? Có phải là rất...

Hà Vinh và Nguyên Vương, Anh Kiệt cũng hòa theo.

- Đúng, đúng. Mau khai, mau khai. Hôm qua hai người hẳn là rất máu lửa đi.

Lâm Duy chỉ ngồi lặng im uống rượu không thèm trả lời bọn họ.

- Này, tiểu Duy, đừng keo kiệt như vậy. Cậu là người đầu tiên lấy vợ nên phải kể cho tụi này nghe chứ.

- Thật sự muốn nghe? - Lâm Duy nhướn mày hỏi những tên “súc sinh” này.

- Đương nhiên - Cả đám đồng thanh nói.

Lâm Duy nhếch mép cười nham hiểm. Anh vẫy tay ngoắc bọn họ lại gần.

- Các cậu lại gần đây, chuyện này tể nhị không thể nói to được.

Thấy Lâm Duy tỏ vẻ thần bí nên cả đám cầm thú trong lòng cũng nhộn nhạo đưa tai ghé sát để nghe anh nói. Nhìn mấy tên cầm thú đưa tai lại gần, Lâm

Duy lấy hơi hết thật to vào tai bọn họ. Mấy tên súc sinh bị hét đau chói dấy vội móc lỗ tai.

- Tên cầm thú này, sao cậu dám làm hại lỗ tai tui này hả?

Bốn tên cầm thú bắt đầu vồ lấy Lâm Duy mà cào cấu, cắn xé. Tên Hà Vinh “bệnh hoạn” há cái mồm to hết cỡ ngoạm vào đầu Lâm Duy. Trước khi ngoạm còn hô một câu làm màu:

- “Thất sát ngoạm”.

Sau khi bạo hành xong, mấy tên súc sinh lại khoác vai nhau ra sàn lắc lư.

Hôm nay, Huyền Diệp lại hẹn cô tới bar ngồi. Để tránh bị người khác phát hiện nên Lam Lan lại phải sử dụng chiêu cũ, cô trang điểm đậm, quần áo sexy đi tới quán bar. Lam Lan vừa tới cửa đã có một người lao tới ôm cổ cô, hôn lên má cô.

- Baby, sorry nha. Hôm qua bỏ lại mày một mình nên mới có chuyện như vậy.

- Biết lỗi là tốt rồi, hôm nay cấm có bỏ cuộc giữa chừng nhé.

- Ok, baby. Chúng ta vào thôi.

Hôm nay Huyền Diệp cũng ăn mặc và trang điểm vô cùng sexy, cô rất thích phong cách phóng khoáng như vậy. Chính Huyền Diệp là người đã giúp Lam Lan thay đổi với phong cách sexy này, khi Lam Lan chia tay Hoàng Việt, Huyền Diệp luôn ở bên cạnh và cố gắng làm cô vui vẻ.

Đây là quán bar mà Huyền Diệp và Lam Lan hay tới, hôm nay hai cô nàng này muốn quây tới bến nên khi uống được vài ly thì họ lên sân hát vài bài góp vui cho mọi người. DJ là người quen, khi thấy các cô lên đăng ký bài hát thì lắng xê rất nhiệt tình.

- y jô, mọi người oi.i.i.i.i.....

- Oi.....

- Sau đây xin mời mọi người đến với hai cô nàng vô cùng nóng bỏng của chúng ta: L and D. Come on, baby.

Huyền Diệp và Lam Lan nhận được sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người tiến lên sân khấu. Tiếng hát ngọt ngào của Huyền Diệp cất lên cuốn hút mọi người.

“Đêm vũ trường anh đón em

Mình nép vào nhau dưới hoa đèn màu.

Mình lướt nhẹ theo tiếng ca ngọt ngào

Nụ hôn đón chào. “

Hòa theo tiếng ca ngọt ngào của Huyền Diệp là giọng ca có chút khàn khàn quyến rũ của Lam Lan.

“Thế gian đầy mê say

Nhưng thế gian thường chê bai.

Đời còn gì đâu ngoài câu vô nghĩa

Lúc ta buông lời vòng tay.

Vũ trường có em đây

Rót ly rượu đầy anh uống cho say.

Hỡi anh dĩ vãng là mơ, tương lai nào chờ.

Từng đêm đường vắng mưa khuya.

Từng đêm về với cô đơn.

Em muốn khóc, em muốn kêu lên

Cho ghen ngào dỗi hờn.

Anh nghĩ gì khi thấy em

Lặng lẽ từng đêm phấn son nhạt nhòa

Lặng lẽ từng đêm khói bay mịt mờ

Ngồi nơi vũ trường,

Biết anh còn yêu em

Hay biết sau này xa nhau.

Đừng làm khổ thêm,

Đừng xem em như cánh chim hoang bay về đêm’

Ngay khi giọng hát Lam Lan cất lên, Lâm Duy đang ngồi tán gẫu cùng mấy tên cầm thú cũng quay qua nhìn lên sân khấu. Anh nhận ra cô gái ấy, cô gái khiến anh luôn phải nổi nóng. Nhưng không hiểu sao, mỗi khi gặp cô, ánh mắt anh không thể nào rời khỏi bóng hình cô. Cảm giác này, anh cũng thấy ở một người khác, đó chính là vợ anh. Nhưng so với cô gái quyến rũ này không hiểu sao anh cảm thấy vợ mình lại rất xa lạ. Điều này đến chính anh cũng không thể lý giải nổi, từ khi cô gái này xuất hiện, anh cũng không thường xuyên nghĩ tới Mỹ Anh nữa. Đôi lúc trong đầu anh hình ảnh của cô gái ấy và vợ anh trùng điệp lên nhau khiến anh có chút lẩn lộn. Anh nghĩ mình điên thật rồi, tại sao lại có thể nghĩ cô gái xa lạ kia như vợ mình được. Lắc đầu xua đi những suy nghĩ quái quỷ, anh nâng ly cùng bọn Lam Phong uống cạn. Hôm nay anh uống hơi nhiều nên có chút ngà ngà say, đầu hơi choáng một chút.

Lúc Lâm Duy rời bar thì chân tay có hơi chút lảo đảo, bọn Hà Vinh cũng không khá hơn là mấy nên đã bắt taxi về trước, mọi người đều để xe lại đây. Lâm Duy đang đứng bên lề đường bắt taxi thì thấy đầu hơi choáng, lảo đảo lui lại vài bước, anh ngã sấp xuống đường. Nghĩ là mình đã về tới nhà nên anh cũng nhắm mắt ngủ luôn.

Lại nói tới Lam Lan và Huyền Diệp, sau khi hai người cùng nhau hát xong một bài thì Huyền Diệp lại nhận được cuộc điện thoại của ba nên về trước, bỏ lại Lam Lan một mình. Nhưng hôm nay tinh thần Lam Lan lại khá là tỉnh táo, cô cũng không muốn nán lại lâu nên chỉ ngồi thêm một hồi rồi về. Khi ra đến ngoài cửa quán bar vừa đúng lúc cô nhìn thấy cảnh Lâm Duy nằm ôm đất. Cô có chút lo lắng tiến lại gần. Ngồi xuống cạnh anh, cô lay anh dậy nhưng không hề thấy anh có chút phản ứng.

- Lâm Duy, anh mau dậy.

- Lâm Duy! Ê... Bộ anh muốn nằm đây ngủ luôn hả?

Vì anh không có chút dấu hiệu gì là tỉnh dậy nên Lam Lan đành đỡ anh dậy gọi taxi. Lúc đầu định đưa anh trở về biệt thự, nhưng cô chợt nhớ ra rằng bộ dáng lúc này của cô nếu đưa anh về nhà sẽ không tiện. Vì vậy cô đưa anh đến căn hộ chung cư của mình.

Hiện tại Lâm Duy đang bất tỉnh nhân sự nên việc đưa anh lên tới phòng làm cô tốn khá nhiều calo. Đặt anh lên giường cô tức giận lấy tay tát cho anh một cái, nhưng cũng không dám tát mạnh vì sợ anh tỉnh. Cô lẩm bẩm một mình: “Hừ. Đồ đàn ông thú. Chiều nay vừa mới mắng tui xong mà bây giờ còn khiến tôi phục vụ anh nữa. Anh đứng lên cái đồ chết bầm...”

Dù nói vậy nhưng cô vẫn chăm sóc anh vô cùng chu đáo. Vừa rồi lúc anh nằm dưới đất quần áo có chút bẩn nên cô định cời ra đem đi giặt giúp anh. Ai ngờ khi cô vừa mới chạm tay cời cúc áo cho anh thì bàn tay lại bị anh nắm lấy. Bỗng nhiên anh mở mắt ra nhìn cô. Theo bản năng, cô vội vàng rút tay lại nhưng lại bị anh tăng thêm lực nắm chắc hơn. Lam Lan thử cố rút tay lần nữa thì anh lại càng nắm chắc hơn.

- Anh. Buông tay.

Lam Lan có chút không hài lòng với thái độ của anh nên trọng nói có hơi gay gắt. Nhưng anh vẫn lặng im nhìn cô chăm chăm.

Thấy anh nằm im bất động không có ý định buông, cô dùng bàn tay còn lại tát thật mạnh lên cánh tay anh, nhằm khiến anh đau mà buông tay. Nhưng cuối cùng chính bàn tay còn lại ấy cũng bị anh tóm gọn.

- Anh... mau buông tôi ra.

Lam Lan còn đang tiếp tục giãy giụa thì bỗng dưng anh lên tiếng.

- Đừng đi.

Câu nói đột ngột này khiến Lam Lan không biết phải làm như thế nào. Cô chỉ ngồi ngây ra đó nhìn anh. Bỗng, cánh tay bị anh kéo thật mạnh. Cô ngã vào lòng anh, môi chạm môi, hai mắt tròn tròn nhìn anh. Lam Lan muốn đứng lên thì Lâm Duy lại dùng sức ghì chặt cô vào lòng. Anh xoay người áp cô ở dưới. Đôi môi lạnh kèm theo mùi rượu mạnh bắt đầu mon chơn đôi môi anh đào dịu ngọt của cô. Lúc đầu Lam Lan còn có chút phản kháng, nhưng sau một hồi bị anh truy đuổi thì cô cũng bắt đầu thoả hiệp và đáp trả. Cô vòng cánh tay ra sau lưng anh, ghì chặt hai bả vai mạnh mẽ đầy nam tính của anh. Hai người cùng nhau quần quýt dây dưa cho tới tận khi mặt trời bắt đầu mọc, cô ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Lâm Duy cũng thoả mãn ôm chặt cô vào lòng. Có lẽ anh yêu cô mất rồi, nhưng anh có thể mang tới hạnh phúc cho cô sao? Đó chính là những lời tự hỏi trong đầu anh lúc này. Anh ôm lấy người con gái trong lòng, nhìn khuôn mặt đầy son phấn của cô, những vết son nguyệt ngoạc do hôn môi, đôi mi khi ngủ khẽ rung rung. Không hiểu vì sao nhìn cô như vậy lại khiến lòng anh đau xót. Anh khẽ hôn lên mái tóc đen mềm mại của cô, liệu khi không trang điểm đậm khuôn mặt ấy sẽ nguer thế nào? Vì sao em lại muốn che dấu đi khuôn mặt thật của mình? Vì tự ti hay do một lý do nào khác? Anh thật sự rất tò mò, rất muốn được nhìn ngắm khuôn mặt thật của cô, cho dù nó không xuất sắc, không quyến rũ như khuôn mặt này thì với anh cũng không sao cả.

Sau đêm đó, anh thường lấy lý do là bận việc công ty nên không về nhà. Anh muốn tránh mặt vợ mình, anh muốn có thời gian để suy nghĩ mình cần gì. Vợ của anh cũng có người đàn ông khác, còn anh cũng có một người phụ nữ ở trong lòng. Anh bắt đầu hối hận về cuộc hôn nhân này. Có lẽ anh đã sai lầm khi quyết định như vậy, khiến cả hai đều vướng vào một cái vòng luẩn quẩn.

Trên chiếc giường đôi vắng lặng, vị trí vốn dĩ là của hai người nhưng lúc nào cũng chỉ có một mình Lam Lan. Gần một tháng kết hôn rồi nhưng anh chưa từng cùng cô ngủ trên chiếc giường này, thậm chí ngay cả việc gặp mặt anh ở nhà cũng vô cùng khó. Hằng đêm Lam Lan cô đơn một mình đối mặt với căn phòng, ngủ trên chiếc giường đôi lạnh lẽo ấy. Cuộc sống trước và sau hôn nhân của cô dường như không thay đổi, chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út bỗng trở nên xa lạ vô cùng.

Đêm nay lại một đêm nữa Lam Lan ngồi cuộn mình cô đơn bên khung cửa sổ thủy tinh sát đất. Ánh mắt không tiêu cự, suy nghĩ xa xăm, cô nhớ lại những hình ảnh kể từ khi gặp anh. Không biết từ lúc nào, hình ảnh của anh luôn xuất hiện trong tâm trí cô. Nhớ tới đêm đầu tiên của hai người, nhớ tới khi anh tức giận, khi anh ôm cô vào lòng Lam Lan chợt nhận ra hình ảnh của anh đang lớn dần trong mỗi giấc mơ, bên anh cô lo được lo mất. Cô sợ anh biết mình không còn trong trắng, cô lại muốn thú nhận mọi chuyện với anh, cô muốn anh biết người anh đã từng ôm trong giấc ngủ là cô Nhưng cô sợ, cô sợ anh không chấp nhận. cô sợ anh sẽ không tin cô.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Thật sự mang thai

Mỗi ngày, mặt trời đều mọc.

Ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi khắp bầu trời xanh thẳm, những gợn mây trắng bồng bênh trôi dạt tô điểm thêm cho vẻ đẹp long lanh trên nền trời rộng lớn ấy.

Lam Lan uể oải ngồi bên khóm hoa hồng trắng. Cô mặc chiếc váy thun hồng phấn, đầu đội một chiếc mũ rộng vành. Vừa tỉa lá sâu cho khóm hoa, miệng vừa lầm nhảm hát.

Đông qua xuân đến, mọi vật đều trở nên vui tươi. Lam Lan thoải mái ngẩng đầu, những tia nắng nhẹ nhàng mon tron vằng trán cô. Cô nhắm đôi mắt, hàng mi dài cũng khẽ rung lên trong gió, nhìn cô bình yên như một đứa trẻ.

Còn ba ngày nữa là Huyền Diệp sẽ sang Pháp sống với bà nội, cô có chút không nỡ. Huyền Diệp là người bạn duy nhất của cô ở thành phố này, người duy nhất mà cô có thể tin tưởng, có thể dựa dẫm. Đang ngồi suy nghĩ miên man, cô chợt thấy dạ dày có chút nhộn nhạo, cô bụm miệng, ôm bụng nôn khan. Đã mấy ngày liên tục cô có hiện tượng như vậy, nghĩ mình có lẽ bị đau dạ dày nên Lam Lan quyết định tới bệnh viện.

Bác sĩ nhìn cô có chút nghi hoặc hỏi

- Cô thấy trong người thế nào?
- Dạ dày thường xuyên nhộn nhạo, có cảm giác muốn nôn nhưng lại không nôn ra cái gì hết.
- Cô ngại mùi thức ăn có thấy khó chịu, buồn nôn không?
- Dạ có.

Thấy vẻ mặt bác sĩ nhìn mình cô có chút lo lắng, liệu mình có mắc bệnh gì nghiêm trọng quá mức hay không. Bác sĩ lại tiếp tục hỏi một câu, lúc này cô mới biết bác sĩ muốn xác nhận cái gì.

- Tháng này cô đã thấy kỳ kinh nguyệt của mình tới chưa?
- Dạ? Ý bác sĩ là....
- Đúng vậy, tôi nghĩ cô nên tới khoa phụ sản khám xem sao. Đây là những dấu hiệu khi mang thai, vì tôi cũng từng làm mẹ nên có thể đoán được một chút. Nhưng cô nên tới gặp bác sĩ phụ sản để khám chính xác.
- Dạ, cảm ơn bác sĩ.

Lam Lan tới khoa phụ sản, quả thật cô đã có thai được hai tuần. Đứa bé đang thành hình của cô bây giờ mới chỉ là một quả bóng nhỏ, cô đặt tay lên bụng khẽ mỉm cười. Vậy là cô sắp được làm mẹ, có bảo bối cô sẽ không còn cô đơn nữa. Cô muốn về nhà, muốn gọi điện thoại cho anh, muốn báo cho anh biết anh sắp được làm ba. Niềm vui mới đến khiến cô quên mất một điều rằng, cô - với tư cách là một người vợ chưa bao giờ chung giường với anh.

Khi biết tin vợ anh mang thai, Lâm Duy cuối cùng cũng đã đưa ra được sự lựa chọn cho bao ngày suy nghĩ, cô đã có thai với người khác thì việc hai người đi hai lối riêng là không thể nào tránh được. Anh về nhà, đối mặt với cô, với cuộc hôn nhân không ý nghĩa này.

- Đây là hợp đồng ly hôn, em hãy ký đi. Trước khi em sinh tôi sẽ không để tin tức chúng ta ly hôn lọt ra ngoài, trong khoảng thời gian này em hãy qua Anh dưỡng thai. Tôi sẽ cho người chăm sóc cho em.

- Anh đang nói cái gì vậy?

- Em không hiểu sao? Chúng ta vừa kết hôn một tháng. Tôi không thể để em đến bên anh ta ngay lập tức được. Nếu làm như vậy thì tôi biết ăn nói với mẹ tôi như thế nào? Cổ phiếu công ty cũng sẽ tuột dốc không phanh em hiểu không. Vì vậy, em hãy cố đợi đến khi sinh con xong một thời gian rồi hãy gặp anh ta. Tôi không phản đối chuyện của hai người, vì dù sao đây cũng là một cuộc hôn nhân không tình yêu.

Lam Lan đứng chết lặng khi nghe những lời anh nói, vốn dĩ hôm nay cô định nói tất cả sự thật với anh. Muốn anh vui vẻ tiếp nhận đứa bé này, nhưng cô sao lại quên rằng cô không hề hiểu anh. Sao cô lại có thể quên rằng anh chưa từng mong muốn đứa bé này nhỉ, anh chỉ cần cô ngoan ngoãn làm người vợ im lặng, không gây ảnh hưởng tới gia đình, tới công ty của anh mà thôi.

Khép lại đôi mắt, nước mắt cô theo khóe mi tràn ra, rơi xuống ướt tờ giấy ly hôn mà cô đang cầm trong tay. Nhìn cô quật cường như vậy anh cũng có chút không nổi, nhưng việc gì phải đến cũng sẽ đến thôi, anh không nên mềm lòng.

Khi đôi mắt xinh đẹp mở ra lần nữa, cô không khóc, không nháo cũng chẳng thèm đọc xem tờ giấy ly hôn viết những gì. Lam Lan đặt bút xuống ký tên mình. Từ hôm nay, cô và anh sẽ là hai người xa lạ, mà có lẽ vẫn luôn như vậy. Có chăng chỉ là bởi tờ giấy đăng ký kết hôn mà sống chung một nhà, vì nhu cầu ham muốn mà anh đến với cô khi cô là một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Cầu hôn

Ngày hôm sau, khi Lâm Duy đang ngồi uống rượu cùng mấy người Hà Vinh và Lâm Phong, thì anh bị một cô gái tiến tới hắt đầy rượu vào người và la hét om sòm. Cô ta vừa nói vừa hùng hổ sẵn tay áo định lao vào Lâm Duy.

- Tên lưu manh chết tiệt này, làm con gái người ta có bầu rồi bỏ mặc sao? Hôm nay tôi phải thay trời hành đạo, phải cho anh một bài học mới được.

Nhóm người Hà Vinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Lâm Duy lại nhận ra cô gái này, chính là người đã hát cùng “cô ấy” ở đây, có lẽ là bạn của “cô ấy”. Cô gái này nói vậy, không lẽ cô ấy mang thai sao? Lâm Duy tiến tới tóm chặt tay Huyền Diệp, anh hớn hờ hỏi:

- Cô ấy có thai sao? Là của tôi sao?

Nghe anh hỏi như vậy, lại còn thái độ vô cùng sung sướng, tất cả mọi người đều nhìn anh với một ánh mắt khó tin. Nhất là Huyền Diệp, theo như cô được biết thì anh ta bắt Lam Lan ký đơn ly hôn và rời Việt Nam cơ mà. Sao bây giờ lại tỏ thái độ vui vẻ như vậy, cô tròn mắt nhìn anh, một lúc sau mới lắp bắp đáp:

- Đúng...đúng...vậy.

Nghe được đáp án này, tim anh cũng pháp phồng, anh ngoác miệng cười, nói với đám người Hà Vinh:

- Ha ha...các cậu nghe thấy không? Tôi sắp làm ba, sắp làm ba rồi.

Nói xong anh chạy vụt ra ngoài, lái xe như bay tới căn hộ của cô. Nhưng cô không có nhà, đương nhiên là không có nhà rồi. Vì bây giờ cô đang ở trong căn biệt thự của anh để thu dọn quần áo, chuẩn bị rời đi. Khi cô đang chuẩn bị kéo vali ra khỏi phòng thì nhận được điện thoại của anh, nhưng là đến số điện thoại chính mà cô hay dùng chứ không phải là số mà ba cô mua cho. Trái tim cô thất lại, nắm chặt chiếc điện thoại, một lúc sau mới ấn nút nghe.

- A lô?

- Lan Lan, em đang ở đâu?

- Ở nhà. Có chuyện gì?

- Anh đang ở trước cửa nhà em. Mở cửa cho anh được không?

- Để làm gì?

- Anh muốn nói chuyện với em.

- Vậy được rồi, anh hãy đến quán cafe bên đường đợi tôi đi. Tôi đang có chút việc, lát nữa sẽ tới.

- Ừ, anh chờ em.

Cúp điện thoại, Lam Lan kéo va li quay trở về phòng. Lấy ra bộ váy màu đen hở vai cô mới mua mà chưa kịp mặc. Cô trang điểm thật đẹp, thật lộng lẫy, đeo trên người bộ trang sức sa sỉ. Cô muốn lần cuối cùng gặp anh với vai trò là người tình cũng phải thật đẹp.

Bước vào quán, cô ngay lập tức thu hút bao ánh nhìn. Ngồi xuống đối diện anh, đôi mắt đẹp yên lặng như nước hồ thu không chút gợn sóng. Khi anh còn đang bị vẻ đẹp của cô hấp hồn, cô lạnh lùng phá vỡ khoảnh khắc mơ mộng của anh.

- Anh muốn gặp tôi có chuyện gì không?

- Đương nhiên là có rồi. Bảo bối, tại sao em không nói với anh chuyện em có thai?

- Xin lỗi, tôi không có nhiệm vụ phải nói điều đó với anh. Nếu anh gọi tôi ra đây chỉ để hỏi chuyện này thì thật sự xin lỗi, tôi rất bận.

Nói xong cô cũng đứng dậy cất bước đi ra ngoài, anh vội vàng đặt tờ năm trăm nghìn xuống bàn rồi chạy theo cô.

- Lan Lan, em sao vậy.

Cô vẫn tiếp tục đi, không trả lời câu hỏi của anh.

Lâm Duy vội chạy tới nắm tay cô lại.

- Lấy anh nhé?

Lâm Duy cầu hôn Lam Lan, một cô gái kém anh 13 tuổi ngay chốn đông người. Không quan tâm tới các ánh nhìn xung quanh, anh đưa chiếc nhẫn kim cương 20karats hướng về phía Lam Lan, khẳng định lại lời cầu hôn của mình:

- Lan Lan, làm vợ anh nhé?

Lam Lan không nói, khóe miệng hơi nhếch, không hẳn là cười.

- Làm vợ anh? Chẳng phải anh là người đã có gia đình rồi sao? Tôi không muốn làm vợ bé của anh đâu.

- Lan Lan, anh hứa sẽ cho em một vị trí xứng đáng. Hãy tin anh.

- Ồ, vậy là vì tôi mà anh sẽ ly hôn với vợ sao?

- Anh và cô ấy ly hôn rồi.

- Ồ, thì ra là vậy. Vừa mới ly hôn với người cũ mà anh đã muốn kết hôn với người mới rồi sao? Đúng là “chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người xưa khóc”. Đàn ông các người thật tham lam.

- Bảo bối, đừng suy nghĩ lung tung. Anh và cô ấy chỉ là kết hôn theo mong muốn của hai bên gia đình. Cô ấy cũng đã có sự chọn lựa cho riêng mình rồi. Từ trước đến nay anh chỉ coi cô ấy như em gái thôi.

- Ồ, em gái thôi sao?

- Đúng vậy.

Nghe anh khẳng định lại lần nữa, trong lòng cô không khỏi chua xót. Cố kìm nước mắt, cô cười mỉa mai.

- Ha ha.... Lâm tổng, hôm nay anh cầu hôn tôi vì nghĩ rằng tôi đã mang thai đứa con của anh sao?

- Bảo bối...

- Rất xin lỗi đã làm anh thất vọng rồi. Đứa bé không phải củ anh. Anh chắc cũng thừa hiểu, với những người như tôi thì đâu thể nào chỉ có một người đàn ông là anh được, phải không.

- Không thể nào, chính tai anh đã nghe bạn em nói rằng em đang mang thai con của anh.

- Ha ha, chỉ nghe vậy mà anh tưởng thật sao? Tôi không quan tâm anh biết việc tôi mang thai như thế nào. Nhưng xin lỗi anh vì tôi sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của anh, ba đứa bé sẽ chăm sóc cho mẹ con chúng tôi.

Cô hất tay anh ra, xoay người bắt taxi rồi đi.

Trước khi cô lên xe, anh cố nắm lấy tay cô cuối cùng.

- Em có chắc đứa bé là con anh ta không? Nếu nó là con anh thì sao? Chúng ta...

- Đủ rồi, vậy nếu như nó thực sự không phải con anh thì sao? Anh có thể yêu thương nó như con ruột hay không?

Nghe Lam Lan hỏi vậy, anh đứng yên bất động. Anh nhớ tới vợ mình. Đúng vậy, cô ấy cũng mang thai của một người đàn ông khác, anh cũng không thể yêu thương con của người đàn ông khác nên mới quyết định để cô ra đi. Như vậy, nếu đứa bé này cũng không phải con anh thì sao? Anh có thể yêu thương nó sao? Anh lưỡng lự, tại sao đối với hai người phụ nữ khác nhau thì anh lại có những quyết định khác nhau đến vậy?

Thấy biểu hiện bất động của anh, cô biết anh đang dao động. Anh sẽ không thể nào chấp nhận đứa bé của người đàn ông khác. Cô ngồi lên xe, đóng cửa, ra lệnh cho tài xế đưa cô tới nhà của Huyền Diệp.

Anh vẫn ngây ngốc đứng đó nhìn theo chiếc taxi màu xanh đang ngày càng đi xa.

Nhìn anh qua gương chiếu hậu, nước mắt cô cũng từng giọt, từng giọt tí tách rơi xuống. Trời cũng bắt đầu lất phất những hạt mưa phùn. Anh vẫn đứng đó, nhưng hình ảnh ngày càng mờ nhạt. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng cô và anh gặp nhau. Ngày mai cô sẽ cùng Huyền Diệp qua Pháp, đến một nơi thật xa, bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống cho chính cô và đứa trẻ, một cuộc sống không có anh.

Tình yêu không bao giờ biết trước khoảng cách để gặp. Nhưng càng yêu càng làm tổn thương người mình yêu, loại tổn thương này chẳng biết đã có từ khi nào. Giống như một bộ phim Trung Quốc trước đây cô đã từng xem: “Anh rẽ trái, em rẽ phải”, dù có ở ngay cạnh nhau nhưng vĩnh viễn lại không gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Provence

Tựa như vừa trải qua một giấc mơ dài thật dài, đến lúc tỉnh dậy vẫn cảm nhận được bị thương và vui mừng.

Bước đến cánh đồng trải đầy hoa Lavender màu tím, Lam Lan dang đôi tay, hít một hơi thật dài. Mùi thơm nồng nàn bay vào khoang mũi khiến cô dễ chịu vô cùng. Tháng sau là mùa hoa Lavender nở rộ, những cánh đồng lavender ở đây như trải dài bất tận, khắp không gian là một màu tím bạt ngàn. Đến nơi đây đã được hơn bốn tháng, bụng cô bắt đầu nhô ra, có chút giống phụ nữ mang thai rồi chứ không còn đáng vẻ thiếu nữ của ngày trước. Cô xoa bụng và nói chuyện với đứa bé:

- Bảo bảo, dù không có ba nhưng mẹ sẽ nuôi dưỡng con thật trắng trẻo mập mạp, nhớ ngoan, không được đập mẹ nha.

Đang mãi nói chuyện với con yêu nên cô không nghe thấy có người gọi cô từ phía xa. Người đó tiến lại gần, vuốt nhẹ lên bụng cô.

- Hey, Elaine. Đứa bé có đập cô không? (câu này người đó nói bằng tiếng Pháp)

- Không, bảo bảo rất ngoan chỉ thỉnh thoảng mới hơi cựa quậy thôi.

- Oh, thật là một đứa bé đáng yêu.

- Cảm ơn bà, Maria.

- Oh, baby, chúa sẽ phù hộ cho cô. Tôi đi ra đồng hoa hướng dương đây.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt, baby.

Maria là một nông dân người Pháp, bà có những cánh đồng hướng dương rất đẹp. Maria là người phụ nữ thật thà dễ mến, ở đây hầu hết tất cả mọi người đều như vậy, họ rất thật thà và thân thiện. Đến Provence này cô như được sống lại một lần nữa. Ở nơi này, cô đặt cho mình một cái tên mới: “Elaine”.

Provence là một vùng đất thanh bình, nên thơ nằm ở đông nam nước Pháp, bên bờ biển Địa Trung Hải, gần nước Ý. Đây là một vùng sản xuất rượu lâu đời, ít nhất là 2.600 năm khi người Hy Lạp cổ đại tìm thấy thành phố cảng Marseille năm 600 trước Công nguyên. Nhưng chính những cánh đồng hoa oải hương (lavender) tím ngắt, tím tấp tắn chân trời đã làm nên tên tuổi của Provence.

Provence là sự hòa trộn văn hóa hoàn hảo giữa người Hy Lạp cổ đại, người La Mã, người Gauls, người Catalans và Savoyards. Chính vì vậy các loại nho tại vùng này là những giống nho bản xứ từ Hy Lạp và La Mã, cũng như các loại nho gốc từ Tây Ban Nha, Italia và nho truyền thống của Pháp.

Tuy nhiên, Provence lại được biết đến như một thành phố đặc biệt nhờ hoa oải hương. Những cánh đồng oải hương tím ngắt trải dài đến tận chân trời

luôn là bức tranh mê hoặc lòng người, cũng là hình ảnh đặc trưng nhất của vùng đất kỳ diệu này. Khách du lịch đến Provence, hầu như ai cũng muốn mua một món lưu niệm đặc biệt là những túi vải nhỏ bằng bàn tay, chứa hoa oải hương, cột nơ lại. Mùi hương nhẹ nhẹ của loài hoa này có thể lưu lại khá lâu, chừng vài ba tháng, như một kỷ niệm khó quên về vùng đất thanh bình.

Lam Lan đã từng nghe Maria kể về một mối tình rất lãng mạn tại nơi đây. Ngày xưa, ở một ngôi làng nhỏ yên bình tại vùng Provence, có hai đứa trẻ vẫn thường chơi đùa trên cánh đồng oải hương ngay dưới chân đồi. Chúng thích đến đây vào mỗi buổi chiều, được nằm dài trên cánh đồng hoa, thả hồn cùng mây gió, ngắm bầu trời và những bông hoa tím đua theo làn gió nhẹ. Tại đây, cả hai đã hẹn ước khi lớn lên sẽ trở thành vợ chồng. Cô bé ngắt một cành hoa oải hương tách đôi, cho vào hai chiếc lọ nhỏ và mỗi người giữ một lọ.

Một ngày kia, chuyện không may đã xảy ra. Tai nạn bất ngờ đã khiến cậu bé phải nằm bất tỉnh trên giường bệnh. Bố mẹ cậu phải đưa cậu ra nước ngoài chữa trị. Kể từ ngày cậu bé ra đi, cô bé vẫn chưa một lần rời khỏi ngôi làng đầy kỷ ức tuổi thơ. Cô mở một trang trại trồng hoa ngay dưới chân đồi, nơi có cánh đồng hoa oải hương thơm ngát. Hằng ngày, cô đứng trước cánh đồng hoa oải hương, nhìn những bông hoa tím đua theo chiều gió và hy vọng sự trở về của cậu bé.

15 năm sau, cậu bé ngày xưa nay đã trở thành ca sĩ nổi tiếng. Anh trở về làng quê cũ để tìm lại những kỷ ức về tuổi thơ đã mất sau tai nạn. Vào một buổi chiều anh đi dạo về phía chân đồi nơi có cánh đồng hoa oải hương tím biếc. Hai người đã gặp lại nhau sau thời gian dài xa cách. Nhưng trớ trêu thay, họ không còn nhận ra nhau.

Họ nói chuyện với nhau, trở thành bạn. Chàng trai kể về chuyện anh trở về tìm lại kỷ ức. Anh đưa cho cô gái xem chiếc lọ nhỏ bên trong có bông hoa oải hương mà anh đã giữ bấy lâu nay. Cô gái liền nhận ra đó chính là cậu bé ngày xưa, người mà cô đã chờ đợi suốt 15 năm nay.

Hàng ngày, cô đưa anh đi đến những nơi mà trước kia hai người từng đến, kể cho anh nghe những kỷ niệm ngày xưa. Sau một thời gian, kỷ ức xưa đã trở lại. Họ yêu nhau và tin rằng sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng số phận họ lại một lần nữa bị chia cách. Cô gái mắc một căn bệnh hiểm nghèo. Trước lúc ra đi, cô gái đã đưa cho chàng trai cái lọ thủy tinh nhỏ và nói với chàng trai: “Anh hãy giữ lấy chiếc lọ này, nhìn thấy nó như là thấy em, như vậy chúng mình sẽ được ở bên nhau mãi mãi”.

Khi nghe Maria kể đến đây thì Lam Lan không thể nào kìm nổi nước mắt, trước đây cô chưa từng mít ướt tới vậy. Mọi người đều nói đó là do phụ nữ mang thai rất nhạy cảm. Còn cô thì lại cảm thấy có lẽ câu truyện tình yêu này là thứ mà cô hằng mong ước mà không thể có được nên mới xúc động như vậy.

Một “đặc sản” khác không thể không nhắc đến của Provence là ánh nắng mặt trời. Nắng như rót mật, óng ả, không hề gay gắt nhưng cũng không hề nhợt nhạt. Nắng chiếu vào những cánh cửa màu da trời, vào giàn dây leo xanh rợp bám đầy những bức tường đá cổ, vào những chậu hoa rực rỡ luôn có lũ bướm lượn lờ bên trên. Provence luôn có nắng mặt trời ngay cả trong mùa đông, nên về cổ kính không hiện lên qua những nét rêu phong. Thay vào đó, chính những ngôi nhà nhỏ bằng đá vôi vàng, những cửa gỗ xanh xanh, những bồn phun nước gắn vào tường là linh hồn của vùng “thiên đường hạ giới”. Cô bước đi giữa cánh đồng hoa, tắm mình dưới ánh mặt trời nơi đây. Do ngày nào cũng đi như vậy nên da cô không còn trắng mịn màng như trước nữa, thay vào đó là một làn da hơi ngăm ngăm khỏe mạnh. Ai cũng nói nhìn cô có sức sống và quyến rũ hơn rất nhiều so với khi mới tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: 6 năm sau

Sau khi Lam Lan đột nhiên biến mất, công ty của ba cô cũng gặp rủi ro. Sự cố này là do mẹ kế của cô gây ra. Bà ta cấu kết cùng người ngoài làm giả cổ phiếu công ty sụt giảm, cộng với số nợ trước đây nên công ty không còn cách nào khác buộc phải tuyên bố phá sản. Việc này cùng với việc cô rời đi khiến ba cô như già đi mười tuổi, mái tóc như bạc thêm vài phần. Mẹ kế của cô sau khi bắt tay cùng người ngoài thì cũng bị lừa mất trắng. Anh Thư do không chịu nổi cuộc sống khi đang từ đại tiểu thư danh gia vọng tộc lại mất đi tất cả, cô ả theo các đại gia nhằm mong có được cuộc sống sung sướng, những kẻ theo đuổi cô trước nay cũng quay mặt chẳng còn ai. Gia đình tan đàn xẻ nghé, ba cô ra Hải Phòng sống cùng ông bà nội. Mỗi ngày ông đều cảm khung hình mẹ Lam Lan vừa lau, vừa nói chuyện. Ông hối hận và vô cùng hổ thẹn với hai mẹ con cô. Sự lựa chọn của ông làm cho cả hai người đều phải chịu đau khổ. Cứ ngỡ lựa chọn tiền tài và danh vọng là sáng suốt nhưng cuối cùng lại trắng tay. Cứ ngỡ gả con gái cho Lâm Duy thì nó sẽ được hạnh phúc, ai ngờ kết hôn được một tháng thì con bé lại không thấy tung tích. Chính vì vậy khi công ty gặp biến cố, mặc dù mẹ con Lâm Duy muốn giúp đỡ nhưng đã bị ông từ chối. Ông không muốn thêm hổ thẹn với hai mẹ con cô.

Thấm thoát cũng đã sáu năm trôi qua.

Thời gian không làm anh già đi mà chỉ khắc họa thêm trên khuôn mặt anh vẻ chín chắn, thành thực hơn xưa. Có một số việc xảy ra trong im lặng, một ngày nào đó đột nhiên biến mất mới phát hiện, muốn quên đi hoàn toàn thực sự rất khó.

Xe chạy về hướng ngoại thành, lượng xe qua lại đông đúc nên tài xế phải thả chậm tốc độ. Ánh mắt anh lơ đãng nhìn đến những mảng lớn ánh sáng bên ngoài cửa sổ. Anh mỉm cười môi mông, khẽ trau mày. Anh đã đi tìm cô suốt sáu năm, đã bỏ lỡ biết bao cơ hội, mỗi lần nhận được tin tức của cô anh đều tự mình tìm tới, nhưng đều vô vọng. Nếu ngày ấy anh trả lời dứt khoát, dù đứa bé không phải của anh thì anh vẫn sẽ yêu thương và chăm sóc cho mẹ con cô thì có lẽ mọi chuyện đã khác. Tại sao khi cô đi rồi anh mới nhận ra rằng anh yêu cô, anh không quan tâm cô đã từng như thế nào, chỉ cần cô có

bên cạnh là đủ rồi. Hơn thế nữa anh cũng tin rằng đứa bé đó chính là của anh. Nếu không thì tại sao cô lại rời đi, rời xa sự kiểm soát của anh.

Duyên phận luôn là như vậy, bỏ lỡ là bỏ lỡ, thậm chí ở cùng một không gian nhưng anh cũng không có cách nào nắm bắt. Bón tên “cầm thứ” kia cũng đã vợ con đủ huê hết rồi, chỉ mình anh vẫn lẻ loi thôi.

Sáu năm qua anh cũng không hề có chút tin tức gì của Lam Lan. Anh cứ ngỡ sau khi hai người họ ly hôn, dù cho cô không nghe theo sự sắp xếp của anh nhưng cũng sẽ đến bên ba đứa trẻ chứ. Đáng này cô lại biến mất không chút tăm tích, nghe đâu tên Hoàng Việt đó cũng đã tìm cô suốt một thời gian dài mà không thấy.

Dù anh và cô đã ly hôn nhưng anh vẫn coi ông Đặng như ba mình, mỗi năm anh vẫn ra ngoài bắc thăm ông đôi ba lần. Sáu năm qua sức khỏe ông vẫn vậy, chỉ có điều luôn mong ngóng con gái. Lúc đầu anh hoàn toàn không hiểu lý do vì sao Lam Lan lại có thể bỏ mặc gia đình mà ra đi như vậy. Sau này nghe mẹ anh kể lại chuyện thời còn trẻ của ông Đặng thì anh mới hiểu, thì ra ông ấy cũng đã từng có thời tuổi trẻ nông nổi, háo thắng nên đã làm tổn thương mẹ con Lam Lan.

Hôm nay anh lại ra ngoài bắc thăm ông. Ông vẫn giận anh vì năm đó để Lam Lan ra đi. Anh cũng không biết phải nói như thế nào với ông. Không ai biết rằng năm đó khi rời đi Lam Lan đã mang trong mình đứa con của Hoàng Việt, anh không muốn mọi người nghĩ xấu về cô. Dù chỉ làm vợ chồng trên danh nghĩa có một tháng, nhưng anh cũng quý mến cô. Có điều chỉ dừng lại ở mức quý mến, anh không thích mẫu người con gái ngây thơ, trẻ con như vậy. Lam Lan còn nhỏ tuổi hơn cả Như Ngọc, có lẽ rào cản về tuổi tác chính là sự ngăn cách giữa hai người. Dù vậy, bên cô anh luôn bộc lộ con người thật của mình, anh nhớ lại ngày cô đến nhà anh dùng cơm, cô luôn bày trò để phá anh còn anh thì cũng rất trẻ con mà chấp nhậ với cô. Nghĩ đến đây anh bất giác phì cười, thư ký của anh đang ngồi lái xe phía trước cũng khó hiểu liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu. Rõ ràng vừa rồi còn mặt ủ mày chau mà sao bây giờ lại cười ngốc nghếch như vậy?

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cả hai người. Lâm Duy bắt điện thoại, là trợ lý của anh Minh Minh. Tình hình dự án bên Pháp có chút vấn đề, cần anh phải trực tiếp sang đó đàm phán. Anh ra lệnh cho trợ lý đi thẳng tới sân bay, lập tức qua Pháp luôn.

Sau hơn một tuần đàm phán với đối tác thì mọi việc cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo. Anh không trở về ngay mà tới thăm trang viên rượu nho của em gái ở Provence. Như Ngọc sau khi học xong không trở về nước mà cô ở lại Pháp, kết hôn cùng chủ một trang trại rượu nho tại Provence. Đã lâu rồi hai anh em cũng chưa gặp nhau, tiện chuyến công tác này anh muốn đến trang viên của cô nghỉ ngơi ít ngày.

- Bonjour Denio!

- Bonjour Benard!

- Anh hai, sang mà không báo vợ chồng em.

- Không cần, anh đi công tác mà. Nhóc con đâu rồi?

- Nó đi chơi rồi. Thằng bé này nghịch kinh khủng đó. Đâu có giống Benard đáng yêu đâu chứ.

Như Ngọc véo má chồng mình và thom lên cái chụt. Benard cũng vòng tay ôm lấy eo vợ, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô. Người Pháp luôn theo trường phái lãng mạn, nhìn hai vợ chồng em gái như vậy khiến anh có chút ghen tỵ.

- Nhóc Louis giống cô chứ giống ai.

- Ha ha ha...

Ba người cùng bật cười, đúng là Louis rất giống cô. Còn nhớ ngày bé, cô chọc tổ ong nên bị ong đuổi phải nhảy xuống hồ mới không bị chích, nghĩ tới mà bây giờ vẫn còn rùng mình.

Benard đưa Lâm Duy đi dạo quanh nho viên, Như Ngọc thì ở nhà chuẩn bị bữa tối và đi đón Louis.

- Denio, anh đã từng đi dạo trên những cánh đồng oải hương tại Provence chưa?

- Cũng lâu lắm rồi không được thưởng thức, mỗi lần qua Pháp đều vội vàng nên không có cơ hội.

- Ô. Anh quả là bận rộn. Anh nên tận dụng cơ hội lần này để thả lỏng chút đi. Những cánh đồng oải hương tại Provence sẽ giúp anh giải tỏa bớt căng thẳng.

- Cảm ơn, Benard.

- Ô, đừng khách sáo. Tôi muốn Jenny vui vẻ, nên cũng muốn những người cô ấy yêu quý luôn vui vẻ.

- Ha ha ha. Anh đúng là rất tuyệt đó Benard.

Sau khi dùng bữa tối xong, Như Ngọc để Benard cho con ngủ, cô muốn dành thời gian tâm sự với anh trai. Hai người ngồi trong một căn chòi dùng để trồng nho. Đã lâu hai anh em họ chưa có dịp tâm sự với nhau như vậy.

- Anh hai, tại sao chị dâu lại bỏ đi vậy? Bộ lúc đó hai người có chuyện gì sao? Lần nào hỏi anh cũng không chịu nói hết á. Lần này trả lời thật đó nha.

- Ừm, thật ra thì lúc đó cô ấy đang mang thai.
- Hà? Mang thai? Vậy sao lại bỏ đi?
- Đứa bé không phải con anh.
- Hà? Trời đất ơi, không thể nào. Em nghĩ chị dâu sẽ không làm vậy.
- Cô ấy còn nhỏ tuổi hơn em đó, suy nghĩ đâu có chín chắn được.
- Dù sao em vẫn không tin.
- Thật sự. Vì anh và cô ấy còn chưa có...
- Hà? Nói vậy là anh hai có vấn đề hả?

Lâm Duy cốc đầu cô, nhú mày nói:

- Con nhóc này, muốn bị ký sung đầu không hả?
- Thì tại anh hai lấy vợ về mà không động phòng nên em mới nghĩ anh hai bất lực chứ bộ.

Nói xong cô lại nhận thêm một cốc nữa. Như Ngọc ôm đầu kêu đau.

- Ui da, anh hai. Em làm mẹ trẻ con rồi đó nha. Đừng có ký đầu em hoài vậy.
- Thật ra, lúc đó anh cũng đã có một người con gái khác, và có lẽ cô ấy cũng đã mang trong mình giọt máu của anh.
- Vậy cô ấy là ai? Sao anh không đưa cô ấy về? Đứa trẻ đâu?
- Cô ấy không thừa nhận đó là con anh, sau khi anh cầu hôn cô ấy thì cô ấy cũng biến mất hoàn toàn không thấy tung tích.
- Vậy là cô ấy và chị dâu đều biến mất cùng một lúc sao?
- Ừ.
- Chuyện này thật kỳ lạ. Hai người phụ nữ bên cạnh anh đều mất tích cùng một lúc, liệu có phải họ đã bị bắt cóc hay không?
- Không thể nào, bắt cóc học thì phải có mục đích chứ. Đầu có tên bắt cóc nào đến ra điều kiện gì với anh.
- Ừm, vậy dốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra? Em cứ cảm giác có điều gì đó không bình thường.
- Anh cũng đã tìm họ sáu năm nhưng không thấy. Hai cô gái ấy như biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của anh.

Sáng sớm hôm sau Như Ngọc đưa Lâm Duy tới một cánh đồng oải hương ngay gần trang viên của họ dạo chơi.

Hương thơm ngào ngạt khắp nơi, Provence vẫn luôn nồng đậm hương vị đồng quê như vậy. Ở nơi tươi mát này, từ lúc khởi đầu đã mang theo câu chuyện của loài hoa oải hương. Ở nơi đây, cuộc sống lúc nào cũng thật thanh nhàn, yên bình. Cho dù là người phải chịu bao thế lương, chỉ cần đặt chân đến đây là trong nháy mắt sẽ quên đi tất cả khổ đau.

Sáng sớm, ánh nắng vàng dịu nhẹ trải khắp không gian, phủ đầy trên những cánh oải hương tím ngắt. Anh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu để cảm nhận không khí dịu mát nơi đây. Anh vừa mở mắt ra thì có một bé gái chạy tới ôm chặt lấy chân anh. Cô bé ngước đôi mắt tròn to, ngây thơ đáng yêu lên nhìn anh rồi bỗng nhiên cái miệng nhỏ nhắn cất tiếng gọi anh bằng một giọng Pháp nít nít:

- Papa, papa tới đón con hả?

Chắc bé con nhận nhầm anh là papa đây mà. Thật đáng yêu, giá mà anh cũng có một cô con gái đáng yêu như vậy.

Thấy papa không trả lời, tiểu Hi Nhu có chút không hài lòng. Papa rất cao nên tiểu Hi Nhu cứ phải ngẩng cổ lên nhìn rất là mỏi a. Tiểu Hi Nhu tức giận đá đá đôi chân nhỏ vào đôi chân to lớn của papa. Nước mắt bắt đầu trào ra.

Nhìn bé con tui thân, anh không nỡ cũng ngồi xuống định an ủi nó. Ai ngờ khi anh vừa ngồi xuống thì tiểu Hi Nhu lại nhảy tọt vào lòng anh, cô bé ôm chặt lấy cổ papa và thơm chụt một cái lên má anh.

- Papa thật là đẹp trai quá đi. Mẹ nó lúc nào cũng nói xấu papa. Thật đáng đánh đòn.

Như Ngọc từ phía xa đi tới nhìn thấy cảnh này cũng phì cười. Đúng là do anh hai là soái ca nên ngay cả tiểu cô nương cũng bị hấp hồn. Cô cúi xuống,

búng nhẹ một cái vào trán tiểu cô nương này.

- Ai gia, tiểu bảo bối nhà ai mà đáng yêu quá vậy?

Tiểu Hi Nhu rất ghét bị người khác động chạm, cô bé cau mày xoa trán, làu bàu:

- Không được búng vào chán của một thực nữ Pháp. Thật đúng là di vô lễ.

Ngón tay đang định đưa tới, nhéo má tiểu bảo bối của Như Ngọc dừng giữa không trung. Tiểu gia hoả này còn làm người ta tức giận hơn cả bảo bối nhà cô.

Lâm Duy cười ha ha khi thấy điệu bộ đáng yêu của cô bé, anh cũng thom chọt một cái lên má tiểu Hi Nhu.

- Bảo bối, lạc mất papa hả? Để chú giúp con đi tìm papa nhé.

Thấy papa không nhận ra mình, tiểu Hi Nhu tức giận.

- Papa và mẹ quả thật là ngốc giống nhau.

- Ha ha ha.... Bé con, sao lại gọi là mẹ ngốc?

Tiểu Hi Nhu đang định trả lời thì có một người phụ nữ từ đằng xa chạy tới gọi con bé:

- Selena, chúng ta về thôi bảo bối.

- Hey. Mami.

Tiểu Hi Nhu chạy về phía người phụ nữ đó, vừa chạy cô bé vừa quay lại vẫy tay với anh.

- Au revoir, papa.

- Au revoir, babe.

Vừa rồi hình như anh thấy người phụ nữ kia gọi con bé bằng tiếng Việt thì phải. Có lẽ mẹ nó là người Việt, con bé thật đáng yêu, nhìn như tiểu công chúa vậy.

Tiểu Hi Nhu chạy lại nắm tay Huyền Diệp cùng trở về. Do sáu năm không gặp, Lâm Duy và Huyền Diệp cũng chỉ gặp nhau có vài lần nên không có ấn tượng sâu sắc, vừa rồi lại đứng ở khoảng cách xa nên họ không nhận ra đối phương.

- Diệp mami. Có phải tuần sau chúng ta về Việt Nam không?

- Sao nào, Selena háo hức hả?

- Dạ. Tiểu Hi Nhu muốn về Việt Nam tìm soái ca.

- Ayo, Selena thật là mê trai nha. Mà vừa rồi con nói chuyện với ai vậy?

- He he, bí mật ạ.

Huyền Diệp nhéo mũi tiểu Hi Vãn rồi đặt con bé lên chiếc xe trở hàng của bà Maria, cùng nhau về nhà.

Tiểu Hi Nhu ôm chặt bó oải hương trong tay, hôm nay gặp Lâm Duy cô bé có thể nhận ra papa vì trước đây nó nhận lúc mẹ ngốc không có nhà đã mở trộm chiếc vali ở gầm giường của mẹ ra, nó thấy một khung hình cưới và một số bài báo kinh tế viết về một người đàn ông rất đẹp trai. Tiểu Hi Nhu rất thông minh, ba tuổi Hi Nhu đã biết đọc nên con bé biết trong những tờ báo kia nói gì, con bé đoán người đàn ông này chính là ba của nó. Tuần sau là nó được trở về Việt Nam rồi nên hôm nay tạm thời buông tha cho papa vậy. Nhất định nó sẽ dành papa về cho mẹ ngốc, không thể để papa đính hôn với cái cô Diễm Phương gì đó được.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Hai đứa bé

Tại sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất, trên một băng ghế, một cậu bé chừng năm, sáu tuổi, khuôn mặt trẻ con nhưng lại toát lên vẻ nghị lực của một

người đàn ông nhỏ. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt rất to, đôi đồng tử màu nâu sậm sáng long lanh không tỳ vết, lông mi dài cong vút, hai má tròn trịa giống như một hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích. Cậu bé này có khuôn mặt rất giống tiểu Hi Nhu, nhưng lại có phần điềm tĩnh, lảng tử và chừng chặc hơn. Thỉnh thoảng mọi người đi qua lại dùng điện thoại hoặc máy ảnh để chụp trộm, điều này cũng dường như đã trở thành thói quen của cậu bé nên khi có người muốn chụp là cậu bé bắt đầu tạo dáng cho thật “soái ca” như Hoàng Việt papa dạy. Đang mãi làm mẫu cho các cô đi chú bác chụp ảnh thì soái ca nhí này bị đau bụng, vọt thẳng vào nhà vệ sinh. Bỏ lại năm người đang bụm miệng cười ha ha.

Sau một tuần nghỉ ngơi tại Provence thì hôm nay Lâm Duy cũng phải về nước để xử lý công việc.

Tại nhà vệ sinh công cộng của sân bay hôm nay vô cùng “đông vui”, mọi người đều phải đứng xếp hàng đợi đến lượt. Lâm Duy cũng đang xếp hàng tại đó, chính ngay lúc anh đang định bước vào buồng vệ sinh thì có một bàn tay nhỏ ở phía sau chọc anh.

- Chú ơi.

Lâm Duy quay đầu lại, một cậu bé xinh xắn đang ngẩng đầu lên nhìn mình, khuôn mặt đẹp trai đáng yêu, đôi mắt to long lanh nhưng đôi tay thì lại đang ôm chặt bụng, cái trán hơi nhăn lại.

Trong khoảnh khắc đó, tim của anh như có một cú đập thật mạnh, giống như lần gặp gỡ cô bé con tại Provence đó.

- Chú nhường cho con đi trước nhé, con đau bụng quá. híc híc.

Thấy anh không trả lời, trong lòng Huân Hy thì thầm một câu, chú này thật nhỏ mọn, mình đã cố tình làm ra vẻ đáng thương vậy rồi mà cũng không chịu nhường cho trẻ con đi trước.

Trong đầu nảy số tanh tách, cậu vẫn còn một chiêu khác, khổ nhục kế không được cậu chuyển sang dự dõ:

- Nếu như chú để cháu đi trước, cháu sẽ cho chú số điện thoại của nữ họa sỹ Elaine vô cùng nổi tiếng và xinh đẹp.

Lâm Duy dờ khóc dờ cười, trẻ con bây giờ đều thông minh tinh quái như vậy sao? Mới lớn từng này mà đã biết dụ dỗ người khác rồi. Anh làm động tác tay, mời cậu bé vào trước. Cậu bé cuống cuống chạy vào, đóng sập cửa lại. Vừa ngồi toilet còn vừa lẩm bầm: “ha ha, thật thoải mái. Chú này thật là dễ dụ.”

Lâm Duy đứng rửa tay bên ngoài cũng phải phì cười. Anh không rời đi luôn mà đứng đợi cậu bé ngoài cửa.

Sau khi rửa tay xong, Huân Hy vừa đi vừa huýt sáo tung tăng ra ngoài. Đi đến cửa thì bị cái “chú ngốc” vừa nảy chặn lại. Trong đầu thầm than không xong, gặp phải kẻ xấu rồi nhưng miệng thì vẫn cười hi hi cố làm ra vẻ đáng yêu.

Lâm Duy véo bá nó, làm ra vẻ tức giận:

- Này nhóc, còn chưa có cho chú số điện thoại.

- A hi hi, số điện thoại nào ạ?

- Chẳng phải nhóc bảo chú nhường cho nhóc đi trước thì sẽ cho chú số điện thoại của họa sỹ nổi tiếng sao?

- Hi hi hi, số... số... điện thoại ấy ạ?

Huân Hy tính toán trong đầu, cuối cùng nó quyết định bán “mami” để đổi lấy an toàn. Cậu bé rút từ trong túi áo ra một tấm card, đây là tấm card đặc biệt mà Lam Lan làm riêng cho Huân Hy và tiểu Hi Nhu, nếu hai đứa có đi lạc thì đưa tấm card này cho người lớn nhờ giúp đỡ.

- Đây ạ. Nhưng chú cẩn thận nhé. Cô Elaine rất hung dữ ấy ạ.

Lâm Duy xoa đầu cậu bé, cười ha ha. Anh biết nó đang nói dối vì sợ anh gọi điện thoại cho người này mách tội nó. Vì anh đọc được dòng chữ trên tấm card: “Hãy gọi điện thoại tới số điện thoại xxxxxxxx cho Elaine khi gặp đứa trẻ này đi lạc. Xin chân thành cảm ơn!”

Lúc này có một phụ nữ già đi tới gọi cậu bé:

- Jonny, mau lại đây. Mami đang đợi con đấy.

- Vâng, bà Catherine.

Bà Catherine là vú nuôi do Hoàng Việt papa mời đến để chăm sóc hai anh em. Chưa bao giờ cậu bé lại thấy bà vú của mình đáng yêu như vậy. Huân Hy vội vã tụt ra khỏi móng vuốt của Lâm Duy, chạy tới bên bà Catherine.

Quay lại chỗ cả nhà, Huân Hy làm như chưa có chuyện gì xảy ra, nó nắm tay em gái Hi Nhu cười hi hi ha ha. Hi Nhu nhìn nó với ánh mắt chán ghét, đúng là anh trai ngốc xít giống hệt mẹ. Nó dám chắc là nó có chỉ số thông minh 180 là nhờ papa, còn anh trai ngốc xít IQ 150 chắc chắn là giống mẹ rồi. Vì vậy nên mỗi tối mẹ ngốc kể truyện cổ tích thì anh trai rất thích nghe, còn tiểu Hi Nhu thì hoàn toàn không có chút hứng thú nào. Nó biết làm gì có ông già Noel cơ chứ, vậy mà mẹ và anh trai năm nào cũng hờn hờng ngồi cạnh lò sưởi để đợi ông già Noel tới tặng quà. Làm hại Hoàng Việt papa năm nào tới Giáng sinh cũng phải mua quà nhét vào bít tất, đợi khi họ ngủ thiếp đi rồi đặt cạnh lò sưởi. Thật sự là vô cùng, vô cùng ngốc. Chắc chắn vì papa chê mẹ ngốc

nên mới không thêm quan tâm tới ba mẹ con nó, lần nào “mẹ gốc” cũng nói với hai anh em rằng papa là người ngoài hành tinh nên không ở cùng họ. Thật đúng là không còn lý do nào có thể gốc hơn.

Hai tên nhóc tỳ cùng bà Catherine và Huyền Diệp đi sau nhìn Hoàng Việt và Lam Lan sóng đôi đi trước, bà Catherine xúc động rome rớm nước mắt nói:

- Cậu chủ và cô Elaine thật là đẹp đôi. Giá mà họ sinh thêm mấy bảo bối thì thật tốt.

Tiểu Hi Nhu nghe vậy thì vô cùng tức giận, không tán thành nói:

- Mẹ gốc có papa soái ca rồi. Hoàng Việt papa sẽ đợi Hi Nhu lớn lên gả cho papa.

- Ayo, tiểu thư Selena muốn làm cô dâu của cậu chủ sao?

- Đúng vậy.

Con bé trong mắt loé tinh quang, trả lời một cách vô cùng chắc chắn. Huyền Diệp thấy vậy cũng cười lắc lư:

- Ha ha. Đợi đến lúc Hi Nhu lớn lên thì Hoàng Việt cũng thành ông lão xấu xí rồi. Nhóc con vẫn muốn lấy hả?

Tiểu Hi Nhu nghe Diệp mami nói vậy thì có chút đăm chiêu, suy nghĩ. Một lúc sau nó gãi gãi đầu trả lời:

- Vậy thì để tới lúc đó xem xét đi. Nhưng bây giờ Hoàng Việt papa là của Hi Nhu.

- Ha ha. Ôi cái con nhóc này, đúng là mê trai đẹp quá mà.

Lam Lan và Hoàng Việt nghe hết cuộc nói chuyện phía sau nhưng cũng chỉ biết nhìn nhau cười trừ chứ cũng không biết làm như thế nào. Bỗng có một bàn tay bé nhỏ chọt chọt giữa hai người, họ quay lại thì nhìn thấy Huân Hi đang nhìn họ với đôi mắt long lanh. Không biết cu cậu này lại giờ trò gì nữa đây. Y rằng đúng như họ đoán, cu cậu mếu máo nhìn Hoàng Việt:

- papa, con mời chân.

- Bảo bối, papa kiệu con nhé?

- Hoan hô papa.

Hoàng Việt ngồi xuống kiệu cậu nhóc lên cổ, Hi Nhu thấy vậy thì bĩu môi:

- Anh hai thật là ấu trĩ. Không ra dáng nam tử Pháp chút nào.

- Ha ha. Nào thực nữ Pháp có muốn mami bồng không nào?

- Thực nữ Pháp sẽ tự đi ạ.

Tất cả mọi cười nghe nói vậy thì đều phì cười, còn tiểu Hi Nhu thì vẫn ưỡn ngực ngẩng đầu bước tiếp. Thực nữ Pháp năm tuổi là phải da dẻ, không thể để mọi người chê cười, anh hai thật là gốc.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Gặp lại

Sau Khi kết thúc cuộc họp, Lâm Duy được đối tác mời tới dự một buổi triển lãm tranh của danh họa người Pháp gốc Việt. Nghe nói cô gái này vẫn còn rất trẻ nhưng những bức tranh mà cô ấy vẽ lại thể hiện được một sự từng trải. Mỗi một bức tranh đều vô cùng có hồn, mỗi một bức tranh là một câu chuyện mà cô muốn kể. Nghệ danh của cô hình như là Elaine. Cô là học trò của họa sỹ Evana, bà cũng là một người họa sỹ người người Pháp gốc Việt. Cái tên Elaine có chút quen quen, Lâm Duy chợt nhớ tới cậu nhóc đã gặp ở nhà vệ sinh. Hình như tấm card đó là số điện thoại của nữ họa sỹ này.

Anh cũng đã từng có khoảng thời gian theo đuổi hội họa nên khi ngắm những bức tranh của cô, anh cũng như đang thả mình vào đó. Đứng trước bức: “Provence, mùa hoa đầu tiên”, Lâm Duy cảm thấy giống như có một nỗi buồn đang bóp chặt trái tim anh. Chỉ là một cánh đồng oải hương tím ngắt, những chiếc cối xay gió đồ bóng dài theo mặt trời lặn về Tây, những tia nắng vàng yếu ớt cuối ngày sắp tắt. Provence luôn khiến người ta thanh thản, nhưng sao bức tranh này lại khiến anh có một cảm giác phiền muộn tới vậy.

Anh đi tới trước một bức tranh khác. Trong tranh là một bé trai và một bé gái đang chơi đùa trên cánh đồng hướng dương vàng rực. Nhìn bức tranh này đột nhiên anh lại thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Thật kỳ lạ, tại sao những bức tranh này lại có thể khiến anh có những cảm giác kỳ lạ đến vậy? Do người

hoạ sỹ này quá tài năng ư?

Lâm Duy đi lần lượt qua các bức tranh nhưng thật kỳ lạ, chỉ ở hai bức đó anh mới có cảm giác như vừa rồi. Những bức tranh sau có khi còn có kỹ thuật tốt hơn hai bức đó nhưng lại không khiến anh cảm giác giống vậy. Đột nhiên anh dừng lại trước một bức tranh chân dung, đưa tay lên chạm vào cái bớt hoa lan sau gáy của cô gái trong tranh chỉ thấy nửa khôn mặt. Dù chỉ là phía sau, nhưng anh nhận ra cái bớt này, là cô ấy, thật sự là cô ấy. Thì ra cô đã tới một nơi xa như vậy. Anh vuốt ve bức tranh, tự lẩm bầm:

- Lan Lan, đúng là em rồi. Nhất định anh sẽ tới tìm em. Hãy đợi anh.

Khi Lâm Duy còn đang chìm trong quá khứ thì có một bàn tay nhỏ nắm lấy tay anh. Anh nhìn xuống, đứng bên cạnh anh là cô bé có mái tóc quăn quăn, khuôn mặt phúng phính đáng yêu mà anh đã gặp tại Provence. Con bé nhìn anh cười duyên dáng, chắc là muốn cười theo kiểu “thục nữ Pháp” như cô bé từng nói. Lâm Duy mỉm cười, xoa đầu nó hỏi:

- Selena phải không? Con cũng tới Việt Nam sao?

- Dạ, chào Papa.

- Ô, không chào bằng tiếng Pháp nữa hả?

- Hi hi. Nhập gia tùy tục ạ.

- Ha ha ha. ...

- Papa, papa thấy cô gái trong tranh này có đẹp không?

Đột nhiên cô bé hỏi vậy, Lâm Duy có chút ngạc nhiên, nhưng anh vẫn trả lời nó:

- Rất đẹp!

- Ô, chỉ nhìn sau lưng sao papa biết cô ấy đẹp?

- Đương nhiên biết, với chú cô ấy luôn là người đẹp nhất.

Nghe được câu trả lời này, mắt Hi Nhu sáng như sao. Nó muốn hỏi lại lần nữa cho thật chắc chắn:

- Thật chứ?

- Thật sự. Mà sao tiểu thục nữ lại muốn hỏi chủ vấn đề này?

Trong mắt con bé loé tinh quang, Hi Nhu nhủ thầm trong bụng: “thời cơ chín muồi” rồi. Nhất định phải dành papa về cho mẹ ngốc.

- Dạ, vì con muốn biết trong mắt papa thì con và mẹ ai xinh hơn ạ.

- Mẹ con?

- Dạ, đây là mẹ ngốc của Hi Nhu.

Lâm Duy chết lặng khi nghe Hi Nhu nói đây là mẹ cô bé. Anh nhìn chăm chăm tiểu Hi Nhu, nếu cô ấy đúng là Lan Lan vậy thì đứa bé này là con gái anh phải không? Khó trách lần đầu gặp con bé anh lại có cảm giác thân thiết đến vậy. Nhìn kỹ con bé rất giống Như Ngọc khi còn nhỏ, có lẽ nó chính là con gái của anh và Lan Lan. Anh muốn gặp mẹ con bé, muốn xác nhận lại những suy đoán của mình.

- Selena, à Hi Nhu phải không?

- Dạ, papa gọi là gì cũng được ạ.

- Ủ, Hi Nhu ngoan. Mẹ con tên là gì?

- Mẹ tên Lam Lan ạ.

Do Hi Nhu nói tiếng Việt không rõ nên Lâm Duy nghe cô bé nói Lam Lan thành Lan Lan, lòng anh khẽ động. Không sai, cô bé chính là con gái của cô ấy.

- Vậy bây giờ mẹ con đang ở Provence sao?

- Dạ, nhưng hôm nay mẹ cũng đến đây đây ạ.

- Cô ấy cũng đến đây sao? Hi Nhu có thể dẫn papa đi gặp mẹ không?

- Đương nhiên là được ạ.

Tiểu Hi Nhu nắm tay anh đi về phía phòng nghỉ ngơi. Đi gần tới nơi, tim anh đập ngày càng nhanh. Anh nghe thấy bên trong có tiếng cười nói của phụ nữ và trẻ con. Tiểu Hi Nhu đang nắm tay anh cũng cảm nhận được tay anh đang run nhẹ nhẹ. Con bé xoay lại mỉm cười, nắm tay anh chặt hơn.

- papa đừng lo lắng. Mẹ nó cũng rất nhớ papa đó.

- Ủ, chúng ta vào thôi.

Lâm Duy đẩy cửa phòng ra, cùng Hi Nhu bước vào. Mọi người đều quay qua nhìn hai cha con, duy chỉ có Lam Lan đang mãi buộc dây giày cho Huân Hy nên không quay lại.

Nhìn thấy bông hoa lan sau gáy cô, Lâm Duy ngập ngừng cất tiếng gọi:

- Lan Lan...

Nghe có người kêu tên mình, Lam Lan quay lại. Khi nhìn thấy người đang đứng phía trước, cô mở to mắt, vô cùng ngạc nhiên nhìn anh. Còn Lâm Duy khi nhìn thấy khuôn mặt này của Lam Lan cũng kinh ngạc.

- Là em?

Mọi người trong phòng nghĩ là Lam Lan có khách nên cũng lục tục kéo nhau ra ngoài.

Kinh ngạc qua đi, cô bình tĩnh đối mặt với anh.

- Sao anh lại tới đây?

- Là Hi Nhu đưa anh tới.

Lúc này Lam Lan mới để ý thấy tay anh đang dắt một đứa trẻ, thì ra đó là con gái cô.

Thấy bị điểm danh, tiểu Hi Nhu bắt đầu meo meo:

- Hu hu. Mami, Hi Nhu lạc đường, may mà có chú đẹp trai này đưa về đây đây ạ.

Lâm Duy thấy con bé meo meo thì cũng không hiểu tại sao, rõ ràng nó đưa mình tới đây chứ đâu phải đi lạc

Lam Lan tiến tới ôm con bé vào lòng, và lạnh nhạt cảm ơn Lâm Duy:

- Cảm ơn anh đã đưa Hi Nhu về.

Lâm Duy vẫn còn chưa hiểu vấn đề gì đang xảy ra tại đây. Rõ ràng người con gái ấy phải là “cô ấy”, tại sao lại là Lam Lan. Bé con vô cùng giống Như Ngọc, nếu như nó là con gái Lam Lan và Hoàng Việt thì đâu thể nào giống em gái anh tới như vậy được. Nhưng nó cũng không thể nào là con gái của anh và Lam Lan, hai người chưa từng ngủ chung giường thì làm sao có thể có con đây?

Đúng lúc ấy, cậu nhóc Huân Hy nãy giờ ngồi yên xem mọi chuyện đột nhiên lại lên tiếng:

- A, chú WC cũng đến gặp họa sỹ Elaine ạ?

Lâm Duy nhìn tới nơi phát ra âm thanh trong trẻo ấy ngay đằng sau Lam Lan, là thằng bé anh đã gặp ở WC tại sân bay. Nó đang nghiêng đầu, nháy mắt nhìn anh.

- Ô, nhóc cũng tới xem tranh của cô Elaine sao?

- Dạ vâng, cháu cũng tới ngắm tranh ạ. Hi hi.

Thấy Lâm Duy đã gặp cả hai đứa trẻ, trong lòng Lam Lan có chút lo lắng không yên. Lẽ nào anh đã biết sự thật nên muốn tới tìm cô để dành quyền nuôi con? Không được, hai đứa trẻ này chính là mạng sống của cô, cô không thể để anh cướp chúng đi. Tuyệt đối không thể được. Theo phản xạ, cô dịch người chắn giữa hai cha con và đề phòng nhìn anh:

- Tại sao anh lại biết Huân Hy?

Không trả lời vấn đề của cô mà anh lại hỏi ngược lại:

- Hi Nhu là con gái em?

Bất giác cô ôm chặt Hi Nhu vào lòng, tim đập liên hồi. Lẽ nào anh muốn đưa Hi Nhu đi? Nếu thật sự như vậy cô biết phải làm sao đây? Cô nhìn anh và trả lời một cách đầy cảnh giác:

- Anh hỏi chuyện này làm gì? Nó có phải con gái tôi hay không đâu có liên quan tới anh.

- Nó thật sự là con gái em?

Lâm Duy nhấn mạnh câu hỏi của mình một lần nữa, anh cần phải làm rõ chuyện này.

Hi Nhu nằm trong lòng Lam Lan, đầu óc xoay vòng vòng. Không xong, ba mẹ có vẻ không hòa hợp cho lắm. Phải làm sao bây giờ? Bỗng con bé khóc nức nở, nó xoay người rướn về phía Lâm Duy, dang rộng hay tay:

- Papa...papa....con muốn papa....

- Hi Nhu, papa có việc bận chưa tới.

Khi nghe Lam Lan nói vậy, trong lòng anh có chút hụt hẫng. Thì ra con bé không phải con gái anh. Nhưng câu nói tiếp theo của Hi Nhu đã tiếp thêm cho anh hi vọng.

- Không muốn, con muốn papa của con cơ. Không phải Hoàng Việt papa.

- Hi Nhu, ngoan! Hoàng Việt papa nghe thấy sẽ rất buồn đó.

Hi Nhu nhất quyết không chịu nín khóc, nước mắt lưng chòng nhìn Lâm Duy đòi bế. Anh cũng không biết nên làm như thế nào, đành tiến lại đỡ con bé. Khi vừa được anh ôm vào lòng, con bé nín khóc ngay. Nó nhìn anh, gọi một cách vô cùng ngọt ngào:

- Papa. Papa thật là tốt.

Huân Hy đứng nhìn mọi người, nó thốt lên một câu:

- Mọi người thật là ngốc.

Rõ ràng nó nhìn thấy tiểu Hi Nhu là giả vờ. Với chỉ số thông minh là 180 của con bé, nó có thể đi lạc được sao? Với cái tính cách “thục nữ Pháp” của nó thì liệu có khóc trước mặt người khác như thế hay không? Vậy mà mẹ và chú WC cũng bị lừa. Nhất định là con bé có trò mờ ám.

Lúc này Lâm Duy đột nhiên nhận thấy thằng bé này cũng rất giống anh khi còn nhỏ. Có khi nào nó cũng chính là con trai anh? Có lẽ đó chính là lý do vì sao khi gặp hai đứa trẻ này anh có một cảm giác rất lạ.

- Con tên là Huân Hy sao?

- Vâng, chú WC.

- Papa, đây là anh Huân Hy. Là anh trai ra đời trước Hi Nhu 2 phút ạ.

- Là anh em sinh đôi sao?

- Dạ.

Lam lan nhìn ba cha con nói chuyện, trong lòng căng thẳng, hai tay nắm chặt. Họ là cha con, cô có thể ngăn cản được sao? Cô làm được sao? Hai đứa bé đều cần có ba, khi đi học vì không có ba nên chúng rất hay bị bạn bè chê cười. Chính vì vậy, bây giờ cô biết phải làm gì đây?

Huân Hy thấy em gái gọi chú WC là papa thì có chút tò mò. Nó nhớ là trước khi về nước có nghe Hi Nhu nói là sẽ đi tìm papa. Trong đầu nó chớp một cái, lẽ nào chú WC chính là ba ruột của nó.

- Papa?

- Đúng vậy, anh Huân Hy. Đây là papa của chúng ta. Có phải là rất đẹp trai hay không?

Huân Hy rơm rớm nước mắt, nó ngước đôi mắt to tròn lên nhìn anh, muốn anh xác nhận:

- Chú là papa của cháu thật sao?

Lâm Duy lúc này chỉ hành động theo bản năng, anh gạt đầu, đặt Hi Nhu xuống. Anh vẫy tay gọi cậu bé;

- Huân Hy tới đây.

Lúc này thằng bé mới òa lên khóc và chạy tới ôm cổ anh:

- Hu hu hu...papa, cuối cùng thì ba cũng tới tìm mẹ rồi.

Ôm con trai vào lòng, một cảm giác ấm áp, hạnh phúc vô cùng. Đây là lần đầu tiên anh được cảm nhận cảm giác này. Vuốt ve đầu cậu nhóc, anh dỗ dành nó:

- Con trai ngoan, không được khóc.

Huân Hy vẫn mếu máo nhìn anh hỏi khiến anh không biết phải trả lời như thế nào:

- Ba, vì sao bây giờ ba mới tới? Vì sao ba lại đuổi mẹ đi? Vì sao ba lại không cần con và Hi Như?

Giữa hai chúng ta không có một mối quan hệ lâu dài

Cũng không ai có quyền chiếm hữu

Khi bình minh hòa lẫn với bóng đêm

Cảm giác như muôn ngàn khoảng khắc ngắn ngủi đan xen trùng điệp

Trời sáng và đêm tối chỉ luân phiên chứ không giao hòa

Không có cách nào để em hiểu được thế giới của anh

Chúng ta vẫn không ngừng hướng về vị trí ban đầu của mình

Nên đã tự phân ra thành hai thế giới khác nhau

Anh mãi mãi không thể hiểu được sự đau thương của em

Cũng như trời sáng sẽ không thể hiểu được đêm tối

Và sự bùng cháy vĩnh hằng của thái dương

Sao hiểu được vầng trăng kia lúc tròn rồi lại khuyết

Anh mãi chẳng thể hiểu được sự bi thương của em

Cũng như ánh sáng ban ngày không thấu hiểu được bóng đêm

Không biết những vì sao trên trời cao kia vì lý do gì mà rơi xuống

Không cảm nhận được nỗi đau của em, thì có khác nào trời sáng không hiểu được bóng đêm

Hoàn phần 1: Ngày sáng không hiểu đêm đen.

Cảm ơn mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Mai Diễm Phương

Sau cuộc gặp gỡ hôm ấy, Lâm Duy đã biết được tất cả sự thật. Thì ra người con gái mà anh yêu, người mà anh luôn tìm kiếm suốt sáu năm qua lại chính là người vợ mà anh đã buông tay. Vì sao khi cô muốn nói tất cả anh lại không cho cô cơ hội. Anh đã để tuột mất hạnh phúc của mình trôi đi suốt 6 năm.

Có trách, là trách anh không đủ quan tâm, không đủ yêu để nhận ra người mình yêu. Dù cô có dùng thân phận gì để gặp anh, bên anh thì chỉ cần anh yêu cô ấy đủ nhiều thì sẽ nhận ra. Dù cho cô muốn che giấu như thế nào đi nữa, dù cô có cố tình che đi cái bớt hình hoa lan đó thì lẽ ra anh cũng nên nhận ra.

Nhưng, thời gian sáu năm qua cũng đủ để anh hiểu anh yêu cô tới nhường nào. Tưởng rằng thời gian sẽ làm mọi thứ trở nên mờ nhạt, nhưng tình cảm anh dành cho cô lại không như vậy. Hơn nữa, cô còn mang đến cho anh hai bảo bối nhỏ, là món quà lớn nhất mà ông trời ban cho anh. Nhất định anh sẽ đền bù cho ba mẹ con cô. Dù cô có không cần cũng không được, cô nói cô sắp kết hôn anh cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần anh nhận định cô là của anh thì

không ai có thể cướp cô đi được.

Thị trường tài chính châu Á và giới truyền thông lại được một phen chao đảo và tổn không ít giấy mực khi ông trùm giới tài chính, tổng giám đốc tập đoàn tài chính Phương Đông - Lâm Duy và cô chủ Kim cương nhà họ Mai hủy hôn. Mới một tháng trước, tin tức hai tập đoàn tài chính Lâm thị và Mai thị liên hôn làm thị trường tài chính tăng trưởng tới mức chóng mặt thì nay cũng biến động không hề nhẹ, còn giới báo chí thì lại kiểm thêm một khoản tin tức để đăng trang nhất dài dài.

Sau cuộc họp báo công bố hủy bỏ hôn ước, Mai Diễm Phương bị đám ký giả bao vây phỏng vấn:

- Cô Mai, xin cô mai chia sẻ với chúng tôi sự thật khiến hai người hủy bỏ hôn ước là gì?
- Liệu có phải hai tập đoàn đã xảy ra mâu thuẫn gì hay không?
- Hay là tập đoàn tài chính Memory của nhà họ Mai gặp biến động nên Lâm tổng muốn rũ bỏ quan hệ?
- Hay có một lý do nào khác? Cô Mai, xin cô hãy chia sẻ với độc giả.
- Cuộc họp báo này là do Lâm tổng tổ chức, vậy liệu có thể nào là do có người thứ ba khiến cuộc liên hôn này không thành hay không. Trước đây Lâm tổng cũng từng có một cuộc hôn nhân đổ vỡ sau một tháng nên khả năng có người thứ ba là rất cao phải không cô Mai?

Diễm Phương vốn dĩ không muốn quan tâm tới những tên chó săn này, nhưng khi nghe tới câu hỏi động chạm tới danh dự này, cô không thể nào chịu nổi nữa. Cô túm ngay chiếc máy quay của gã phóng viên vừa hỏi, quăng một cái vỡ tan và tặng thêm cho gã một cú đấm khiến gã ngã lăn ra đất. Cô ngừng đầu, mặt lạnh liếc qua một loạt các ký giả đang sợ run người.

- Khôn hồn thì đừng có lớn von trước mặt tôi hỏi mấy câu không có não như vậy.

Lạnh lùng tuyên bố một câu rồi nhảy lên chiếc Siêu mô tô Ducati 1299 Panigale S phóng đi mất.

Đám ký giả tuy vừa bị đe dọa nhưng cũng không quên lia vài pô ảnh về chiếc Duacti 1299 Panigale S này. Riêng hình ảnh về chiếc xe thôi cũng đã xúng xính đáng ở trang nhất các tờ báo rồi.

Trong ngày hôm qua, trên các trang mạng xã hội bất ngờ xuất hiện hình ảnh chiếc xe thể thao mới nhất và mạnh mẽ nhất của hãng Ducati là Ducati 1299 Panigale S ABS. Được biết Ducati 1299 Panigale S được nhà nhập khẩu rao bán với giá 1 tỷ đồng. Dân mê tốc độ đang truy đuổi tung tích chủ nhân chiếc siêu moto này, thật không ngờ nó lại thuộc sở hữu của cô chủ Kim cương nhà họ Mai.

Mai Diễm Phương là con gái thứ hai của ông chủ tập đoàn tài chính Memory, đồng thời cũng là một bà trùm kim cương với khối tài sản kếch xù. Cá tính mạnh mẽ, cô vô cùng yêu thích võ thuật và tốc độ. Cũng chính vì cá tính và sở thích khác biệt mà cho tới nay dù đã 35 tuổi nhưng cô vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai. Tháng trước, do bị “ông già” thúc giục ép gả nên cô mới đồng ý hôn ước với Lâm Duy. Khi anh ta nói muốn hủy bỏ hôn lễ cô vui như mở cờ trong bụng, cầu còn không được. Cuối cùng cũng có thể trở về cuộc sống thoải mái, độc lập tự do muôn năm.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Ông bà nội

Sau khi tổ chức triển lãm tranh tại Sài Gòn, Lam Lan cùng Hoàng Việt đưa hai đứa nhỏ ra Hải Phòng thăm ba. Đã sáu năm rồi hai cha con không gặp nhau, dù đã nghe Hoàng Việt nói về tình hình gia đình sau khi cô qua Pháp, nhưng Lam Lan cũng chưa từng liên lạc với ba. Cô muốn có cuộc sống riêng của mình.

Đây là lần đầu tiên Lam Lan gặp ông bà nội, trong lòng có chút không thoải mái. Năm đó nếu không phải do bà nội ép ba thì liệu hai mẹ con cô có phải sống một cuộc sống như vậy không?

Bước tới cổng, tiếng nhạc du dương từ trong vườn vọng tới. Là bài hát mà mẹ vẫn hay du cô ngủ những ngày còn nhỏ: “Vườn xưa”

"Ngoài hiên vắng giọt thảm cuối đông.

Trời chợt nắng vườn đầy lá non.

Người lên tiếng hỏi người có không

Người đi vắng về nơi bẽ bồng.

Đừng phai nhé một tấm lòng son,

Thuyền nào đã chở mất thuyền duyên

Với những thuyền buồm lóp lóp ra sông

Xin có lời mừng giữa ly rượu nồng."

Có lẽ, tình yêu ba mẹ dành cho nhau chưa bao giờ là quá khứ. Một bài hát nghe suốt một đời, cảnh còn nhưng người xưa đã mất. ...

Điều gì của quá khứ thì cứ để quá khứ nắm giữ đi. Lam Lan thở nhẹ một hơi, khẽ mỉm cười. Hoàng Việt nhận thấy sự thay đổi của cô, có lẽ cô đã buông xuống được chuyện cũ. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô khích lệ:

- Chúng ta vào đi thôi.

- Ừm.

- Mẹ, nhanh vào thôi. Ngoài này nắng, nóng quá đi, da của Hi Nhu sắp đen thui rồi nè.

Huân Hy thì không nói tiếng nào đã đẩy cổng chạy thẳng vào trong, vừa chạy miệng vừa gọi lớn:

- Ông ngoại, cụ ngoại...Huân Hy tới rồi.

Thấy anh trai chạy vào, tiểu Hi Nhu cũng ton tốt theo sau. Trong khi Lam Lan còn đang thắc mắc tại sao cổng lại không khóa thì hai đứa nhỏ đã chạy loạn khắp nơi trong vườn. Nhìn khu vườn cây trái xum xuê trước mặt, hai đứa bé bắt đầu gào thét, thích thú.

- Woa, vườn của ông ngoại thật là to.

- Woa, thật là nhiều loại quả...

- Anh Huân Hy, mau mau tới xem, quả này rất là lạ nhé.

Nghe được tiếng ồn ào, ông Đặng bỏ chiếc xẻng đào giun xuống, ra vườn ngoài xem có ai tới. Nhìn thấy đứa con gái ông luôn mong nhớ, đôi mắt già nua nheo lại, đôi vai run run.

- Con gái...

Ông chưa kịp nói hết câu đã bị hai tiểu quý chạy tới ôm chân.

- Chào ông ngoại. Cháu là Huân Hy.

- Cháu là Hi Nhu.

- Hai đứa bé này là.....?

- Chúng là cháu ngoại của ba, là con của con.

Nghe câu trả lời của Lam Lan, ông Đặng rom róm nước mắt nhìn hai đứa nhỏ. Là cháu ngoại của ông, thật xinh đẹp, thật xinh đẹp. Nhưng con gái ông đã tái hôn rồi sao? Ông nhìn sang người đàn ông bên cạnh con gái. Là cậu ta sao? Thì ra là vậy nên nó mới ly hôn sao? Vậy là tại ông gán ghép nên con gái ông mới bỏ đi suốt sáu năm qua sao?

Thấy ông nhìn qua phía mình, Hoàng Việt hơi cúi người, thân thiện chào:

- Chào bác, cháu là bạn của Lam Lan.

- Cậu là Hoàng Việt, tổng giám đốc tập đoàn đá quý Wings phải không?

- Vâng, rất hân hạnh được làm quen với chủ tịch Đặng.

- Đừng gọi tôi như vậy nữa, như cậu thấy đấy, bây giờ tôi chỉ là nông dân thôi.

- Dù sao thì với cháu bác cũng là một bậc tiền bối rất đáng để học hỏi, hy vọng sẽ được bác chỉ dạy nhiều.

- Ha ha... đúng là ông chủ lớn, ăn nói cũng rất dễ nghe. Nếu đã muốn tôi chỉ giáo, vậy chi bằng hôm nay cậu hãy cùng tôi câu cá đi.

- Được ạ.

- Hoàng Việt papa, con cũng muốn đi.

- Con cũng muốn đi.

Huân Hy và Hi Nhu thấy có trò vui là kiên quyết bám theo. Lam Lan nhìn ba ông cháu hòa hợp như vậy cũng thấy vui.

Chuyến ra Hải Phòng lần này, một là cô muốn thăm ba. Hai là để nói cho ba về chuyện kết hôn giữa cô và Hoàng Việt. Huân Hy và Hi Nhu cần có cả ba và mẹ, hai đứa nhỏ lại quấn quýt Hoàng Việt. Bốn năm qua anh cũng đã giúp đỡ và chăm sóc cho ba mẹ con cô rất chu đáo. Dù cô có nói chỉ coi anh là bạn thì anh vẫn đối xử tốt với mẹ con cô. Mỗi tháng dù công việc rất bận rộn nhưng anh đều qua Provence một hai ngày. Giáng sinh năm nào cũng tới, chờ cô và Huân Hy ngủ say rồi đặt quà tại lò sưởi. ...Cô biết những món quà ấy là do anh tặng chứ không phải là ông già noel, nhưng cô luôn tỏ ra vui vẻ, hạnh phúc như được ông già noel tặng quà. Vì biết năm nào anh cũng sẽ tới nên cô và Huân Hy mới đợi, cô muốn làm anh vui.

Dù tình cảm của cô đối với anh không còn là tình yêu, nhưng sự chân thành của anh làm cô cảm động. Cô tin rằng anh sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con cô.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Theo đuổi

Sau khi tin tức báo giới viết về việc hủy bỏ hôn sự, cô phiếu tập đoàn tài chính Lâm thị và tập đoàn tài chính Memory đều sụt giảm một cách chóng mặt. Ông Mai Công Hòa vô cùng tức giận với đứa con gái ngỗ nghịch của mình. Đã hủy hôn thì thôi lại còn đánh phóng viên. Còn cả cái tên Lâm Duy kia nữa, nói ông cứ yên tâm, cậu ta sẽ lo liệu hết mà bây giờ lại khiến ông như kiến ngồi trong chảo nóng thế này. Thật là đau đầu lắm.

Văn phòng tổng giám đốc Lâm thị:

- Con đang làm cái gì vậy hả? Tại sao tự dưng lại hủy hôn? Đâu có ai ép con chuyện hôn nhân đâu, tại sao con đồng ý rồi lại nói hủy là hủy vậy? Mới vừa được một tháng. Định làm mẹ tức chết sao?

- Mẹ, mẹ nghe con nói đã. Đúng là lúc trước con đồng ý cưới, nhưng hiện tại thì không thể được.

- Tại sao lại không thể được?

- Mẹ có cháu nội rồi?

- Há? Con nói cái gì? Cháu nội?

Nghe con trai nói vậy, bà Lâm thấy đầu óc choáng váng.

- Con có chắc đó là con của con không?

- Con chắc chắn.

- Vậy thì cứ bảo cô ta sinh đứa bé ra, chúng ta sẽ cho cô ta một khoản tiền. Còn chuyện kết hôn thì không cần phải hủy bỏ.

- Mẹ hiểu nhầm rồi. Không phải như mẹ nghĩ đâu. Con yêu cô ấy.

- Cái gì? Yêu con bé đó? Liệu cô ta tiếp cận con có mục đích gì hay không? Con lẽ ra phải tỉnh táo hơn mới phải chứ.

- Mẹ, Lam Lan đã quay trở về.

- Lam lan?

- Đúng vậy, là Lam Lan, vợ của con?

- Con bé quay về? Vậy

- Đúng vậy, cô gái mà con nói chính là cô ấy. Cô ấy đã sinh cho mẹ hai đứa cháu nội vô cùng đáng yêu.

- Thật sao? Mau, mau đưa mẹ tới gặp con đâu, gặp cháu nội của mẹ.

Mỗi ngày Lâm Duy đều đứng trước cổng nhà Lam Lan để tỏ tình, ngày nào cũng có một xe tải hoa hồng trở tới. Người qua đường ai cũng ghé lại nhìn, Lam Lan thì lại thấy vô cùng sốt ruột và âm ỉ. Muốn đi ra ngoài cũng bị anh cản đường.

- Anh đang làm cái gì vậy? Anh không có việc gì làm sao? Công ty của anh hóa ra cũng không bận rộn như tôi tưởng.
- Lam Lan, hãy tha thứ cho anh có được không. Chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, anh không cần bất cứ thứ gì hết.
- Vậy sao? Anh nói thật dễ nghe. Tại sao trước đây anh không nói như vậy? Anh chỉ lo tôi làm xấu mặt anh, làm mất giá cổ phiếu của anh. Lúc đó anh có nghĩ tới cảm xúc của tôi không?
- Lam Lan, anh xin lỗi. Tất cả là lỗi của anh, hãy cho anh cơ hội được bù đắp cho em có được không?
- Muốn rồi. Mỗi người chỉ có một lần lựa chọn thôi. Nếu muốn tốt cho tôi, mong rằng anh đừng tới làm phiền mẹ con tôi nữa.
- Lam lan.

Lâm Duy nhìn cô thật sâu. . .

- Lâm Duy, tôi thật sự chán ghét anh.

Nói xong, cô ngồi lên taxi rồi đi.

Lúc này điện thoại vang lên, là số máy bên Pháp. Cô lấy lại bình tĩnh rồi bắt máy.

- Bà Evana, con Elaine đây ạ. Vâng, bà đừng lo. Hai tháng nữa con và Hoàng Việt sẽ về Provence tổ chức hôn lễ. Bà đừng lo, cháu trai của bà chăm sóc con rất tốt. Dạ, hai đứa nhóc đều khỏe. Vâng, tạm biệt bà.

Bà Evana là bà nội của Hoàng Việt. Sáu năm trước khi cô mới tới Provence, một lần đi lạc vào rừng cô đã gặp bà đang ngồi vẽ tranh. Lúc đó bà hỏi cô cảm nhận bức tranh của bà đang vẽ như thế nào, cô không biết bà hỏi cảm nhận về góc độ nghệ thuật hay như thế nào hết, Lam Lan trả lời theo suy nghĩ của mình. Không ngờ chính câu trả lời ấy đã tạo nên mối nhân duyên giữa cô và hội họa. Bà Evana mời cô tới nhà chơi, giới thiệu với cô những tác phẩm của mình. Mỗi bức tranh Lam Lan đều bắt được cảm xúc mà bà muốn truyền tải. Vì vậy, bà quyết định nhận cô làm học trò, Lam Lan chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành một họa sỹ, vậy mà sau sáu năm cái tên Elaine lại được khá nhiều người yêu thích hội họa biết tới. Nhưng không một ai biết hình dáng, mặt mũi cô ra sao, mọi người chỉ biết đến cô qua những tác phẩm hội họa kinh điển, đầy cuốn hút.

Vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông, là Hoàng Việt. Cô bắt máy:

- Anh xong việc rồi hả?
- Chưa, vẫn đang ngấp đầu trong đống tài liệu đây.
- Vậy thì gọi em làm gì?
- Nhớ em nên gọi thôi. Không được sao?
- Buồn nôn. Nói đi, anh có chuyện muốn nhờ em phải không hử?
- Ha ha ha. . . Em đúng là đi guốc trong bụng anh. Tối nay cùng anh đi dự tiệc nhé.
- Ô, em có thể từ chối sao?
- Đương nhiên.không được. Anh chuẩn bị lễ phục cho em rồi, Michel sẽ mang tới chỗ em.
- Ok, bye bye.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Michel

Năm giờ chiều, Michel mang lễ phục tới. Anh ta ẵm ẹo bằng tiếng Pháp;

- Elaine, bộ lễ phục này là tôi thiết kế riêng cho cô đó. Hôm nay nhất định tôi sẽ biến con vịt bầu xấu xí cô thành thiên nga.

Lam Lan túm chiếc gối trên sofa đập thẳng vào mặt anh ta.

- Michel chết tiệt, dám nói tôi là vịt bầu.

- Elaine vọt bầu, sao cô dám ném chiếc gối xấu xí này vào mặt một nhà thiết kế thiên tài hả?

- ha ha ha....

Nghe được tiếng eo éo bên ngoài, Huân Hy và Hi Nhu biết Michel tới, hai đứa nhỏ đang ngồi ăn tối cùng bà Catherine đột nhiên mắt sáng lên, chạy tọt ra phòng khách.

- Michel...Michel....

Hai đứa nhỏ trăm miệng một lời chạy lại ôm Michel.

- Bonjour, my angels.

- Bienvenue, Michel!

- Này, hai đứa. Mau đi ăn cơm để mẹ và chú Michel còn chuẩn bị.

- Không thích. Michel, váy công chúa của Selena đâu?

- Oh baby, Michel đương nhiên nhớ rồi.

Michel đưa chiếc hộp chữ nhật màu hồng phấn tới trước mặt Hi Nhu.

- Come on baby.

Hi Nhu mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc váy màu hồng phấn. Con bé thích thú ôm chiếc váy chạy vào phòng mặc thử. Trước khi đi nó cũng không quên cảm ơn Michel, đặt một nụ hôn lên má Michel đúng như một thực nữ Pháp.

- Merci beaucoup, Mike.

Còn lại Huân Hy vẫn đứng một bên cười nham hiểm nhìn Michel khiến anh có chút rùng mình. Thằng bé này không biết giống ai mà sao thấy nó cứ nguy hiểm quá vậy trời. Vì hạnh phúc của anh với Huyền Diệp nên đành phải chịu sự uy hiếp của nó vậy. Michel có một bí mật bị thằng bé nắm giữ, nếu để lộ ra ngoài thì chuyện của anh và Huyền Diệp coi như xong. Vì vậy, một tên đàn ông hơn ba mươi tuổi là anh đây đang bị một thằng oắt con năm tuổi đè đầu cưỡi cổ. Hôm nay, ngoài việc tới trang điểm cho Lam Lan, anh còn một nhiệm vụ nữa đó là đưa thằng nhóc tới một nơi mà nó yêu cầu. Thật là đau đầu, mẹ nó mà biết chắc vật lỏng anh mất.

Michel nháy mắt bảo nó yên tâm. Nhận được tín hiệu, Huân Hy bày ra bộ mặt đáng yêu chào hai người, quay lại phòng ăn cùng bà Catherine.

Michel bắt tay vào việc tân trang sắc đẹp cho Lam Lan, không hổ danh là một trong những nhà thiết kế hàng đầu nước Pháp. Chiếc váy đuôi cá màu đen, ôm chôn cơ thể đầy đặn của Lam Lan. Chiếc váy được điểm xuyết bởi những viên kim cương đen quý hiếm, giá trị liên thành. Từ lâu kim cương đen đã trở thành món trang sức biểu trưng cho vị thế hoàng tộc, là niềm kiêu hãnh của các bậc vương tôn và là viên đá màu nhiệm giúp đem lại may mắn trong kinh doanh của các thương gia. Vậy mà nay nó lại được dùng để làm vật trang trí cho một chiếc váy, chứng tỏ chủ nhân của nó vô cùng được coi trọng.

- Thật sự tuyệt vời. Chiếc váy này thật sự vô cùng hoàn hảo. Thế nào, vọt bầu. Cô đã thấy sự lợi hại của tôi chưa?

- Đồ tự kỷ.

Lam Lan nhìn mình trong gương, cô khẽ mỉm cười. Chiếc váy thật đẹp, cô rất thích. Nhưng có vẻ như sự xa xỉ này không hợp với cô, cũng giống như tình cảm của Hoàng Việt dành cho cô, làm cô thấy áy láy, lòng trĩu nặng.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Dự tiệc

Màn đêm rực rỡ ánh đèn

Tại một biệt thự sang trọng bậc nhất thành phố, nơi đỗ xe đã đầy từ lâu. Ánh đèn trang trí rọi khắp không gian xung quanh, cây cối cũng như được phủ thêm một lớp châu báu sáng lấp lánh. Biệt thự này nằm ở ngoại ô thành phố, chủ nhân của nó muốn kiếm tìm sự tĩnh lặng giữa chốn phồn hoa đô hội ồn ào, náo nhiệt. Vì vậy những người đang có mặt tại đây hôm nay không giàu thì cũng quý. Ngoại trừ những nhà tài phiệt trong giới kinh doanh, toàn bộ đều là chính khách và những người có địa vị cao quý.

Hơn bảy giờ tối, một chiếc Lamborghini màu đỏ sang trọng hùng dũng tiến vào khu biệt thự và dừng lại. Nhân viên tiến lại chào đón.

Trong xe, Lam Lan quay qua nhìn Hoàng Việt, khẽ cười:

- Anh có nhất thiết phải cuốn hút như vậy không? Không chừng tối nay em sẽ bị các cô gái ghen tỵ mất.

- Vậy thì em nên giữ anh thật chặt đi.

- Ha ha... không cần đâu. Cô nàng nào mà rước anh đi em còn tặng thêm quà ấy chứ.

- Này. Đừng tàn nhẫn như vậy.

- ha ha ha... em đùa thôi mà. Chúng ta mau vào thôi.

Nhân viên cung kính mở một bên cửa xe, Hoàng Việt xuống xe trước tiên rồi vững vàng đi tới bên cửa xe còn lại. Anh đưa tay mời Lam Lan đang cười khúc khích ra khỏi xe.

Lam Lan bước xuống xe, đặt tay vào khuỷu tay anh. Khi chiếc xe của hai người vừa được nhân viên đánh tới bãi đỗ xe thì một chiếc Rolls Royce Phantom Zenith Collection màu bạc lướt tới. Lâm Duy cúi người bước xuống xe.

Lam Lan và Hoàng Việt ngừng lại bước chân. Lâm Duy điềm tĩnh bước về phía hai người. Anh khẽ nhếch đôi môi mỏng, cười như không cười đi qua.

Lam Lan cảm thấy khó hiểu với hành động này của anh. Chẳng phải mới sáng nay còn đứng dưới nhà cô tỏ tình lãng mạn sao? Bây giờ lại có thái độ lạnh nhạt như vậy? Đúng là cô không tài nào có thể nắm bắt được cảm xúc của con người này.

Hoàng Việt nghiêng đầu nhìn Lam Lan, quan tâm hỏi:

- Em không sao chứ?

- Không sao, chúng ta vào thôi.

Lam Lan mỉm cười, bỏ qua suy nghĩ về Lâm Duy. Cô tiếp tục cùng Hoàng Việt tiến vào trong đại sảnh.

Bước đi trên con đường thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy dưới chân là những chú cá đang tung tăng bơi lội, dọc hai bên lối đi là những thác nước nhân tạo chảy róc rách.

Màn đêm phủ bóng lên làn da trắng nõn mịn màng của cô, hàng mi dài cong vút. Bóng đêm tựa hồ như tiếp thêm sinh khí cho Lam Lan. Váy dạ hội màu đen ôm sát, đuôi váy kéo dài làm tôn lên vẻ đẹp quyến rũ như nữ thần bóng đêm. Những viên kim cương đen kết quanh phần eo, viền cổ và đuôi váy phảng phất tựa như những giọt sương long lanh đọng lại trong đêm tối.

Hoàng Việt vô cùng hài lòng với cách trang điểm hôm nay của cô, quả không hổ danh là nhà phù thủy thời trang Michel. Anh muốn đêm nay người con gái mà anh yêu là người đẹp nhất, quyến rũ nhất. Đây là lần đầu tiên trong suốt sáu năm qua, Lam Lan xuất hiện trước báo giới với tư cách là bạn gái của anh. Anh muốn dành cho cô những điều tốt nhất, muốn cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Các vị quan khách tham dự đều kinh ngạc trước dung nhan diễm lệ của họa sỹ Elaine nổi danh của nước Pháp, bạn gái của ông trùm đá quý Hoàng Việt. Tất cả các quý ông có mặt ở đây đều không ngờ tới họa sỹ Elaine bí ẩn lại xinh đẹp và quyến rũ như vậy, nhưng cũng thật đáng tiếc vì đã là hoa có chủ.

Không ai còn nhớ tới nhị tiểu thư nhà họ Đặng, không ai còn nhớ tới Lâm thiếu phu nhân, không ai còn nhớ tới cô dâu trong hôn lễ thể kỷ của sáu năm trước.

Thời gian là một điều kỳ diệu, dù cho quá khứ có nổi danh, được nhiều người nhắc tới đến mức nào, nhưng chỉ cần thời gian trôi qua thì tất cả sẽ là dĩ vãng. Hiện tại mọi người chỉ biết tới Elaine, biết tới bạn gái của tổng giám đốc tập đoàn đá quý Wings.

Bữa tiệc này là buổi họp thường niên của giới chính trị và thương nhân. Vì vậy quan khách cũng thuộc loại cấp cao, người thường đừng mong đặt chân tới đây.

Hoàng Việt đưa Lam Lan tới giới thiệu với vài vị quan khách. Trong lúc vô tình ánh mắt cô quét tới một nơi giữa đại sảnh, Lâm Duy cùng một cô gái nói chuyện vô cùng thân mật. Đôi mắt cô như ghim chặt vào bàn tay đang đặt lên eo người con gái đó của anh. Trong lòng Lam Lan có mùi dấm chua bốc lên.

- Thật may mắn là tôi đã không tin những gì anh nói sáng nay, đúng là đồ háo sắc. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời.

Khi Lam Lan vừa quay qua nói chuyện với một vị phu nhân thì bàn tay đang đặt trên eo người con gái đó cũng hạ xuống. Hôm nay cô thật sự rất đẹp, rất quyến rũ, ánh mắt anh chưa hề rời khỏi cô nửa giây. Nhưng tiếc thay, cánh tay mà cô dựa vào hôm nay không phải của anh, người đàn ông cùng cô sánh bước hôm nay cũng không phải anh.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Huân Hy - Phương Phương

Cùng thời điểm đó, tại võ đường Vĩnh Xuân.

Cả một khoảng sân đường ngập trong hoa hồng và ánh nến lung linh, xung quanh là đoàn người vây kín. Giữa trung tâm của khung cảnh tỏ tình đầy lãng mạn ấy chính là cậu nhóc Huân Hy đang ngồi trên chiếc piano vừa đánh vừa hát:

"... Vì ngại em hững hờ hay vì sợ làm em xấu xang.

Ngày không em quán vắng không vang tiếng đàn.

Ngày không em sắc thắm hoa phai nhạt màu

Nhớ em em nơi chốn nào anh mệnh mạng nỗi nhớ không nguôi

Lòng anh khát khao sẽ chia buồn vui cùng em..."

Những đóa hồng được xếp thành chữ Diễm Phương nên tất cả mọi người trong võ đường đều đang dồn ánh mắt về phía cô chủ kim cương nhà họ Mai - Nữ hoàng băng giá và tàn bạo. Ai cũng không khỏi tò mò, tại sao một đứa nhóc miệng còn hơi sữa như thế kia lại dám chọc tức cô nàng siêu lạnh lùng này. Trong khi đó thì Diễm Phương lại cảm thấy cậu nhóc này rất đáng yêu, cô tắm rửa thay quần áo xong và bước xuống lầu tới chỗ Huân Hy đang ngồi hát.

Thấy người đẹp đang bước tới, Huân Hy biểu diễn càng nồng nhiệt hơn khiến Diễm Phương không khỏi phì cười. Cô tiến lại gần, bế Huân Hy lên và nhéo một cái rõ đau vào má cậu nhóc.

- Nhóc con nhà ai mà đáng yêu quá vậy?

- y da, người ta là thân sỹ Pháp, chứ không phải nhóc con nha.

Nghe câu trả lời ngộ nghĩnh này, Diễm Phương liền hôn chụt một cái vào má nó.

- Ha ha, đúng rồi, là thân sỹ Pháp. Vậy sao nhóc lại tỏ tình với cô?

- Huân Hy thích những người phụ nữ cá tính như Phương Phương. Đợi Huân Hy lớn lên sẽ cưới Phương Phương.

- Ha ha, nhóc con lém lỉnh. Không sợ ba má đánh đòn hả?

- Không sợ, Huân Hy lớn rồi, có thể tự quyết định.

- Được, vậy Phương Phương sẽ đợi Huân Hy lớn nha. Còn bây giờ thân sỹ có muốn đi ăn tối không?

- Có!

Michel ngồi trong xe cũng thảm thán phục thằng nhóc này, không ngờ tới nhỏ vậy mà đã tán gái cao tay vậy rồi. Thật đúng là do cái tên Hoàng Việt đào hoa nuôi dưỡng có khác. Diễm Phương đưa Huân Hy đi thì anh cũng không có lo lắng gì mấy vì anh biết rằng cô ấy sẽ đưa cậu nhóc này về nhà an toàn nên nhiệm vụ của anh tới đây coi như là kết thúc tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Cảm giác gia đình

Hi Nhu đột nhiên sốt cao, con bé luôn mồm gọi Lâm Duy khiến Lam Lan không biết phải làm gì. Thấy mẹ khóc thút thít chăm em gái, Huân Hy gọi điện thoại cho Lâm Duy:

- Papa, tiểu Nhu bị ốm. Papa mau tới đây đi.

- Được, ba tới ngay. Con trai của ba gọi lắm!

Lâm Duy tới thì Lam Lan cho Huân Hy đi ngủ, còn anh ngồi chăm sóc Hi Nhu. Nhìn con gái bé nhỏ ốm, khuôn mặt bé nhỏ trở nên nhợt nhạt anh thấy rất đau lòng, giá mà anh được ôm thay con bé. Khẽ đưa tay vuốt những sợi tóc, khẽ hôn lên trán Hi Nhu, con bé thức giấc, thấy anh nó òa khóc:

- Papa, Hi Nhu nhớ papa....huhuhuhu

Lâm Duy ôm con bé vào lòng dỗ dành:

- Hi Nhu ngoan, papa đang ở đây rồi, đừng khóc, đừng khóc...

- Nhưng tí nữa papa sẽ lại đi, con muốn papa ở đây cơ - Hi Nhu nhõng nhẽo trong lòng anh.

Đứng ngoài cửa nhìn cảnh này, Lam Lan có chút trạnh lòng. Là cô đã sai sao? Có lẽ cô không nên để hai đứa nhỏ thiếu vắng tình cảm của cha lâu như vậy. Nếu lúc trước cô cứ nói Hoàng Việt là ba ruột tội nhỏ thì có phải mọi chuyện sẽ đơn giản hơn không? Chưa đầy hai tháng nữa cô sẽ kết hôn cùng Hoàng Việt, hai đứa nhỏ lại quần quýt Lâm Duy như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Tối đó Lâm Duy ở lại nhà Lam Lan, anh đọc sách cho Hi Nhu nghe cho đến khi hai ba con mệt quá ngủ thiếp đi. Lúc anh tỉnh dậy cũng là 10h sáng ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao tới tận nóc nhà. Lâu lắm rồi anh chưa có một giấc ngủ sâu như vậy, ôm con gái trong lòng anh cảm thấy con người cũng thanh thản đến lạ kỳ. Tình thân là thật sự kỳ diệu.

Nghĩ tới tình thân, Lâm Duy lại nhớ tới người ba máu lạnh của mình. Do những năm gần đây công ty của ông và anh có cạnh tranh một số vụ làm ăn mà tình cảm cha con ngày càng tồi tệ. Chuyện cũ, chuyện mới khiến hai cha con không nhìn mặt nhau.

Sau khi Hi Nhu khỏi ốm, Lâm Duy đưa hai đứa nhóc về gặp mẹ. Bà Lâm nhìn hai đứa cháu nội đáng yêu mà dóm dóm nước mắt.

- Hai tiểu bảo bối của bà, nào mau tới đây cho bà xem nào..

Hai nhóc tí buông tay Lâm Duy chạy tới ngồi vào lòng bà:

- Bà nội, con là Hi Nhu. Còn đây là anh Huân Hy ngốc.

Nói xong con bé hôn chụt lên má bà, hai đứa nhóc cười hihi ha ha

Tâm tình của người phụ nữ hơn 50 tuổi lần đầu được làm bà nội thật sự rất khó diễn tả, lại còn có hai đứa cháu nội xinh xắn một lúc nữa chứ. Đúng là con dâu tốt của bà thật sự rất biết sinh, bà nhất định phải bù đắp cho con dâu bảo bối thật tốt mới được. Nghĩ đến đây bà mới nhận ra là hôm nay chỉ có mình Lâm Duy đưa hai đứa nhỏ về, không thấy Lam Lan đâu cả. Bà liền đưa mắt nhìn con trai:

- Đồ bỏ đi, con dâu bảo bối của mẹ đâu rồi?

- Mẹ, Lam Lan sắp kết hôn rồi. Mẹ đừng gọi cô ấy là con dâu này, con dâu nọ nữa.

- Cái gì? Con vừa nói gì? Con nói lại cho mẹ nghe...

Không đợi Lâm Duy nhắc lại, Hi Nhu và Huân Hy thay anh khẳng định:

- Nội ơi, tháng sau mami sẽ lấy Hoàng Việt papa rồi.

- Hi Nhu và anh Huân Hy cũng sẽ phải trở về Pháp cùng mami và Hoàng Việt papa. Sẽ không được gặp bà nội và papa nữa.

Hi Nhu nũng nịu trong lòng bà nội.

- Bảo bối ngoan, bà thương. Đừng khóc, bà có làm nhiều bánh ngon cho hai bảo bối. Chúng ta đi ăn bánh nhé?

Lâm Duy nhìn mẹ và hai đứa nhỏ, anh bất lực thở dài. Tháng sau là tới hôn lễ của Lam Lan và Hoàng Việt rồi, anh biết phải làm gì đây? Cô nói cô hận anh, chính anh đã khiến cô chịu biết bao thương tổn. Lẽ nào lại còn mặt dày ngăn cản cô đi tìm hạnh phúc hay sao? Anh thật sự không dám, không dám khiến cô chịu thêm tổn thương nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Chạy trốn

Trước đám cưới một tuần, Hoàng Việt phải ra Yên Bái giải quyết một thương vụ làm ăn. Không ai biết trước rằng chuyến đi này của anh lại lành ít dữ nhiều. Cùng gặp rắc rối với anh lần này còn có Mai Diễm Phương- cô chủ Kim cương của tập đoàn Memory. Tập đoàn đá Quý Wings cùng hợp tác với tập đoàn Memory tranh thầu mỏ đá quý Lục Yên, trong quá trình tranh thầu đã gây mâu thuẫn với một tập đoàn đá quý của Trung Quốc, những tên này có thế lực ngầm khá mạnh. Cay cú sau vụ thầu mỏ không thành, chúng lập mưu bắt cóc Hoàng Việt và Diễm Phương nhằm đòi lấy quyền khai thác mỏ.

2 ngày sau khi bị bắt cóc, Hoàng Việt và Diễm Phương trốn thoát ra ngoài, nhưng khắp nơi là rừng núi bao la, không rõ phương hướng. Vừa tìm đường xuống núi lại phải lo ẩn lấp tránh đội người kia đuổi theo, hai ngày bị bắt, bị đánh và bị bỏ đói nên hai người cũng chẳng còn sức mà chạy xa. đành tìm tạm một hang động kín đáo để ẩn nấp. Vết thương trên vai Hoàng Việt do khi chạy trốn bị bắn ngày càng nghiêm trọng, nếu không lấy đạn ra ngay thì có thể sẽ mất mạng. Mai Diễm Phương tuy tính tình mạnh mẽ nhưng cũng chưa bao giờ gặp hoàn cảnh như thế này nên cũng không biết phải xử lý như thế nào. Nhìn sắc mặt Hoàng Việt ngày càng tái nhợt, cô lo lắng hỏi:

- Này, anh còn gắng gượng được không?

Hoàng Việt gắng gượng chịu đau trấn an cô:

- Tôi ổn, cô đừng lo. Nhưng tôi cần cô giúp một việc.

- Việc gì? Anh mau nói.

Anh lấy con dao nhỏ trên sợi dây truyền đưa cho cô.

- Giúp tôi lấy viên đạn ra...hự...

- Tôi...tôi...

Hoàng Việt dúi con dao vào tay Diễm Phương, do tay vừa bị vết thương nên dính toàn máu khiến cô hoảng sợ, giọng run rẩy bầy:

- Được, anh ráng chịu đau. Tôi sẽ giúp anh ...

Không có thuốc tê, không có dụng cụ cầm máu, vì vậy trước khi lấy đạn ra cho anh, Diễm Phương cởi chiếc áo phông đang mặc ra, cuộn lại cho anh ngâm, phòng trường hợp anh đau quá cắn vào lưỡi. Thấy Hoàng Việt trần trụi không nhận cô liền ẩn vào mồm anh.

- Anh đừng ngại, tôi cũng hay mặc bikini. Mau ngâm vào nếu không sẽ cắn vào lưỡi đó.

Hoàng Việt chỉ nhìn cô chăm chăm không nói gì. Thấy vậy, Diễm Phương dùng dao rạch mạnh một nhát. Hoàng Việt chưa kịp chuẩn bị tâm lý, mảy khê nhúu lại,nghiến chặt hàm. May mà vừa rồi cô nhét cho anh cái áo chứ nếu không thì cũng cắn vào lưỡi thật rồi. Đúng là không chết vì súng thì cũng chết vì hoảng mất thôi. Anh trợn mắt nhìn cô, Diễm Phương cũng có chút áy náy:

- Sorry, sorry! Là do tôi hơi hộp quá.

Thấy anh gật gật đầu, Diễm Phương tiếp tục lấy viên đạn ra. Khi viên đạn vừa lăn ra đất thì Hoàng Việt cũng ngất lịm đi, tưởng anh chết rồi nên cô đưa tay lên mũi anh. Nhận thấy còn hơi thở, mặc dù khá yếu nhưng cô cũng thở phào nhẹ nhõm

- Một chết tôi! haizz.....

Sau đó cô cũng do quá mệt mà nằm gục xuống bên cạnh anh. Hai người cứ như vậy mà thiếp đi tới tận sáng ngày hôm sau. Vừa tỉnh dậy, âm thanh mà họ nghe thấy là những tạp âm của máy bay trực thăng, tiếng chó nghiệp vụ và tiếng gọi của đội tuần tra đang tìm hai người. Bốn mắt nhìn nhau đầy phấn khích, Diễm Phương vui mừng đến độ quên mất là Hoàng Việt còn đang bị thương, cô lao tới ôm chặt lấy anh reo hò, vừa hay ép cho vết thương loét miệng, rỉ máu. Hoàng Việt đau đến nhe răng trợn mắt.

- Này, cô muốn hại chết tôi hả?

- Oh, sorry! Tại tôi cao hứng quá, hihi..

Tuy thoát chết nhưng vết thương lần này của Hoàng Việt khá nghiêm trọng, sau khi được đội cứu hộ giải cứu thì anh cũng lâm vào tình trạng hôn mê, ngất lịm đi trước mắt mọi người. Thật ra lúc trước là trong tình huống vô cùng nguy hiểm, anh sợ nếu mình ngất đi thì Diễm Phương và anh sẽ không còn đường sống nên đành phải cắn răng chịu đau, dù mất lúc nào cũng dúi chặt lại nhưng anh vẫn phải tự khiến mình tỉnh táo. Chính vì vậy, khi biết đã an toàn thì anh mới có thể yên tâm mà bất tỉnh nhân sự như vậy. Đám cưới cũng vì vậy mà phải hoãn lại, Lam Lan ngày nào cũng tới bệnh viện chăm sóc cho Hoàng Việt.

Ánh đèn bệnh viện vừa sáng, đứng trên ban công phòng bệnh nhìn ra, đêm trong bệnh viện tĩnh lặng không rực rỡ, đông ngộp người và xe như bên ngoài. Lam Lan khẽ thả hồn suy nghĩ vu vơ, trầm mặc một lúc lâu. Cô nhớ về một ngày mưa phùn của rất lâu về trước, ngỡ rằng mình đã quên nhưng sự thật chỉ là do cô lừa mình dối người. Từ giây phút đặt chân xuống máy bay, trở lại thành phố này, hay khi chạm mặt anh sau 6 năm xa cách, cô đã biết rằng những ký ức đau thương ấy chưa bao giờ là quá khứ, nó vẫn luôn tồn tại, luôn gặm nhấm trái tim cô. Lúc này đây trong lòng cô vô cùng bất an, không biết nên làm như thế nào, đám cưới bị hoãn lại lẽ ra cô phải buồn nhưng không, cô lại có cảm giác như vừa trút đi được một gánh nặng vậy. Quay đầu lại nhìn người đàn ông đang yên ổn ngủ say trên giường bệnh, cô thấy vô cùng áy náy với anh. Liệu cô quyết định lấy anh có đúng hay không, chỉ vì muốn trả nợ tình cảm 6 năm nay anh luôn chăm lo cho ba mẹ con, muốn cho hai đứa nhỏ có một gia đình trọn vẹn mà cô làm như có ích kỷ quá không.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Bận rộn

Hai tuần sau Hoàng Việt xuất viện, nhưng công việc thì lại trì hoãn quá lâu, nhiều vấn đề cần giải quyết, anh bị quay vòng vòng đến không còn thời gian mà nghỉ ngơi. Đợt này lại vào đúng thời điểm Lam Lan tham gia dự án của công ty địa ốc Đại Dương. Dự án này là do Huyền Diệp nhận thiết kế toàn bộ kiến trúc và cảnh quan, 6 năm qua Huyền Diệp qua Pháp sinh sống nhưng cũng đồng thời theo học ngành kiến trúc và gây dựng được tiếng vang qua một vài lần hợp tác cùng các công ty địa ốc của Pháp. Lần này Đại Dương muốn tạo dựng một Provence thu nhỏ tại Sài Gòn nên đã mời Huyền Diệp làm giám đốc thiết kế dự án, còn lý do mà Lam Lan cũng tham dự là vì cô bạn thân này giới thiệu với bên chủ đầu tư rằng họa sỹ Eline rất am hiểu và có cách nhìn độc đáo về Provence nên bên Đại Dương đã mời cô làm cố vấn không gian cảnh quan của toàn dự án.

Hai người ai cũng bận rộn, thời gian đám cưới cũng đành lùi lại chưa có kỳ hạn, ít nhất cũng phải đợi công việc của cả hai thành thoi thêm chút, vì Hoàng Việt muốn hôn lễ của anh và Lam Lan phải thật sự hoàn hảo, anh dành cho cô những thứ tốt đẹp nhất.

Nhưng có lẽ anh lại sẽ không ngờ rằng, lần trì hoãn này sẽ đưa hai người tới hai ngã rẽ khác nhau của hạnh phúc....

.....

Từ phòng họp của Đại Dương đi ra, Lam Lan không ngờ rằng mình lại có thể gặp anh ở đây. Đúng là Sài Gòn nói lớn không lớn mà nói nhỏ thì cũng không thể nào anh và cô lại cứ chạm mặt nhau như vậy.

Nhìn người đàn ông vóc dáng cao to, khuôn mặt nghiêm nghị bước ra ngoài thang máy cùng tổng giám đốc của Đại Dương, cô có chút hơi thất thần. Không ngờ khi anh làm việc lại cuốn hút như vậy, cô cũng từng nhìn qua bộ dáng khi làm việc của Hoàng Việt, nhưng không giống với cảm nhận của cô lúc này đây, khi cô nhìn thấy Lâm Duy, cô có chút thất thần, cứ đứng ngây ngốc tại hành lang mà nhìn anh. Một người đàn ông từng trải qua sương gió mới có thể trở nên trầm ổn, tự tin như vậy.

Lúc anh vừa bước đi vừa lắng nghe đối phương trình bày phương án, ánh mắt luôn nhìn thẳng, nhưng khi đi gần tới cửa phòng họp ánh mắt ấy lại có chút dịch chuyển, đôi chân anh cũng khựng lại một nhịp nhưng rồi rất nhanh lại trở về trạng thái trầm ổn ban đầu, bỏ qua sự có mặt của người con gái mà anh luôn luôn nhớ tới trong suốt 6 năm qua.

Không hiểu sao khi anh phớt lờ sự tồn tại của cô, Lam Lan lại cảm thấy có chút hụt hẫng. Ngày trở về, cô đã có thể hoàn hảo có thể lạnh lùng đứng trước mặt anh, có thể mặc nhiên nói ra những lời tổn thương anh, có thể không chút để ý đến cảm nhận của anh mà cùng người đàn ông khác tay ôm tay ấp, còn có thể trước mặt anh mà nói mình sắp kết hôn. Nhưng hôm nay đây, cô lại làm sao thế này? Những suy nghĩ trong đêm mưa phun ở bệnh viện đó khiến não cô bị hồng rồi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Hợp báo

Hôm nay là ngày ra mắt dự án Sài Gòn Provence, công ty Đại Dương hợp báo công bố các hạng mục, chủ đầu tư, nhà thầu, thiết kế....Lúc này Lam Lan mới biết thì ra công ty Đại Dương trực thuộc tập đoàn tài chính DN của Lâm Duy.

Trong hội trường ngoài đối tác dự án thì phần đa là phóng viên. Khi Lâm Duy trả lời phỏng vấn, có một ký giả đã hỏi anh tại sao lại lấy ý tưởng tạo dựng lên một thành phố Provence thu nhỏ tại Sài Gòn.

- Lý do mà tôi chọn Provence chứ không phải Paris hay bất cứ một thành phố nào khác bởi vì Provence luôn có nắng mặt trời ngay cả trong mùa đông. Những cánh đồng oải hương tím ngắt trải dài đến tận chân trời luôn là bức tranh mê hoặc lòng người, những ngôi nhà nhỏ được làm bằng đá vôi vàng, chiếc cửa gỗ xanh xanh hay là bồn phun nước gắn vào tường là những linh hồn của vùng thiên đường hạ giới. Một nơi tuyệt vời như vậy thì tại sao tôi lại không mang về đẹp của nơi ấy về với quê hương mình.

Ngưng một hồi, anh đưa ánh mắt nhìn về phía Lam Lan và nói tiếp:

- Hơn nữa, lý do thực sự mà tôi chọn Provence chính là vì nơi đó có người phụ nữ mà tôi yêu, là nơi mà hai thiên thần bé nhỏ của tôi được sinh ra, là nơi đem những điều tốt đẹp nhất của tôi trở về.

Sau khi nghe câu trả lời của anh, cả hội trường xôn xao:

- Lâm tổng, xin hỏi người phụ nữ mà anh nhắc đến là ai? Cô ấy có phải là lý do khiến hôn ước giữa anh và cô Mai Diễm Phương bị hủy bỏ?
- Đúng vậy. - Lâm Duy mỉm cười, ánh mắt anh vẫn đặt trên người Lam Lan và thừa nhận không chút do dự.

Các phóng viên nhao lên như bầy ong vỡ tổ, liên tiếp đặt câu hỏi cho anh:

- Lâm tổng vừa rồi có nhắc tới hai thiên thần nhỏ, là con anh phải không?
- Đúng vậy.
- Lâm tổng.

Lam Lan chỉ biết đứng ngây người nhìn anh bị đám phóng viên bao vây, cô không hiểu anh làm vậy là có ý gì. Mọi chuyện đang yên ổn, tại sao anh lại muốn khơi lên sóng gió. Tự nhiên trong lòng cô có chút bất an.

Người ta nói giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chuẩn. Bất an trong lòng Lam Lan chính là báo hiệu cho giông tố sắp tới trong đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11: Bị bắt cóc

Biệt thự Lâm gia.

Trong phòng khách, Lâm phu nhân mặt mũi tái mét ngồi trên sofa. Hà Vinh, Lam Phong thay nhau đi qua đi lại mặt mày nhăn nhó. Bên cửa sổ, Lâm Duy thân thể cao lớn tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, đôi mắt vẫn lên tia máu.

Đã một ngày trôi qua kể từ khi anh nhận được tin ba mẹ con Lam Lan mất tích từ Hoàng Việt. Hôm qua sau khi đi công tác ngoài Hà Nội về, lúc anh vừa đặt chân xuống xe thì có người lao tới đánh anh. Hóa ra Hoàng Việt tưởng anh mang mẹ con Lam Lan đi nên mới tức giận như vậy.

Lâm Duy và Hoàng Việt tận dụng mọi mối quan hệ để tìm kiếm ba mẹ con cô nhưng đều không tin tức. Một ngày trôi qua mà vẫn chưa thấy bọn bắt cóc đòi tiền chuộc, lúc này mọi người lại lo lắng liệu Lam Lan và hai đứa nhỏ có khi nào đã gặp bất trắc gì hay không.

Khi anh đang mông lung suy nghĩ, điện thoại trên tay bỗng nhiên vang lên, Lâm Duy nhìn tên hiển thị trong lòng vô cùng vui mừng. Anh lập tức nhấn phím nghe:

- Lam Lan, em và con đang ở đâu?

Bà Lâm, Hà Vinh và Lam Phong cũng lao tới định hỏi thăm thì bỗng thấy Lâm Duy gằn giọng:

- Anh là ai? Vợ con tôi đâu?

Đầu dây bên kia truyền tới một tiếng cười thỏa mãn vô cùng bí hiểm:

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là Lâm tổng giám đốc không giao tiền đúng hẹn thì đừng mong vợ con mình được an toàn. Ha ha ha. ...

Nắm tay Lam Duy siết lại, đôi lông mày nhíu chặt, mắt hằn tia máu, giọng như gió rít qua khe đá vô cùng rét lạnh:

- Được, cho địa điểm. Nếu họ mất một sợi tóc tao sẽ cho mày biết thế nào là sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Lời Nói Dối Của Em (Phần 1)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.